

မိုးမိုး

ဟောလ်

BURMESE
CLASSIC

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဦးအရေး

ပြည်သူ့ပညာရေး

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ခိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံဆူညံရေးညီမျှက် (၄) ဂုဏ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဗွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ စေတီစိမ့်ပြီးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ဂုဏ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး စေတီစိမ့်မှု နိုင်ငံ တူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပြင်ဆင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုအချိုးအစားညီမျှက် (၄) ဂုဏ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ခြုံငုံမားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ စာတိဂုဏ်ခြံငုံမားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မိုးမိုး

ဟောလပ်

BURMESE CLASSIC

နတ်ရွာမိုး

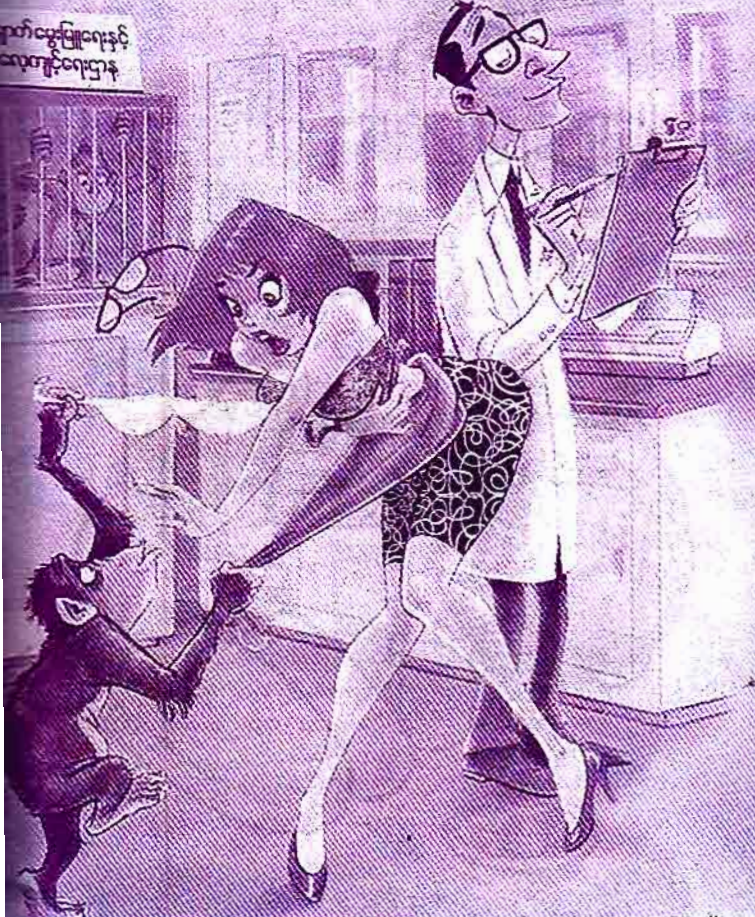
မေတ္တာ

မဟာလင်း / နတ်ရွာမိုး - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၂၊
၁၆၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၀ စင်တီမီ၊
(၁) နတ်ရွာမိုး

ဗာမုခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၆၇၈၀၅၁၂၊
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၃၃၄၀၂၁၂၊
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊
(ဩဂုတ်လ)၊ အုပ်စု (၅၀၀)၊

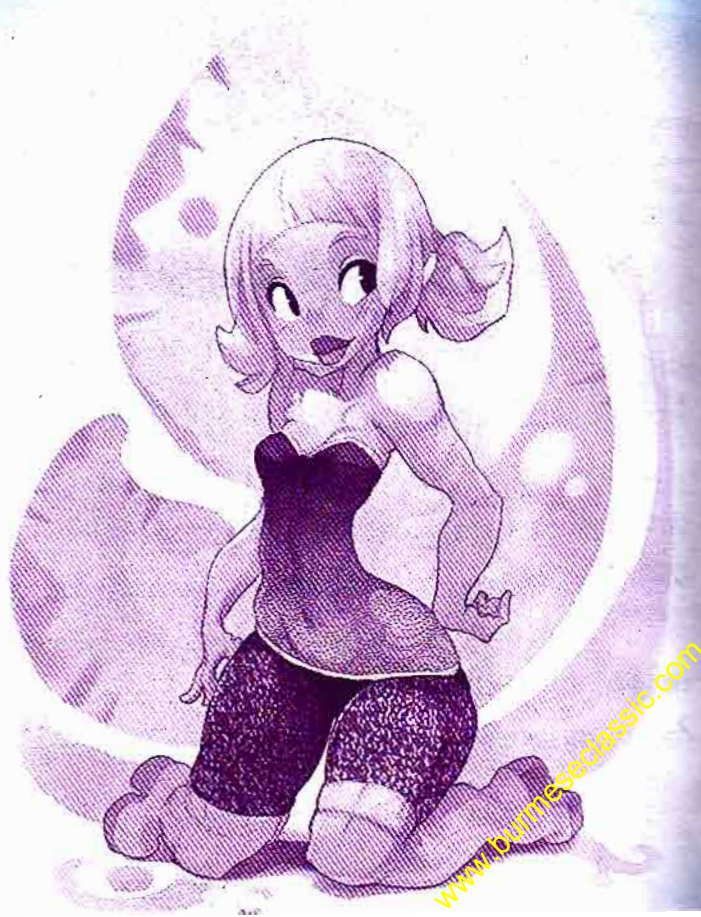
ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်မြင်၊
အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
မြန်မာ့ရေး
အောင်မြင်စာပေ၊

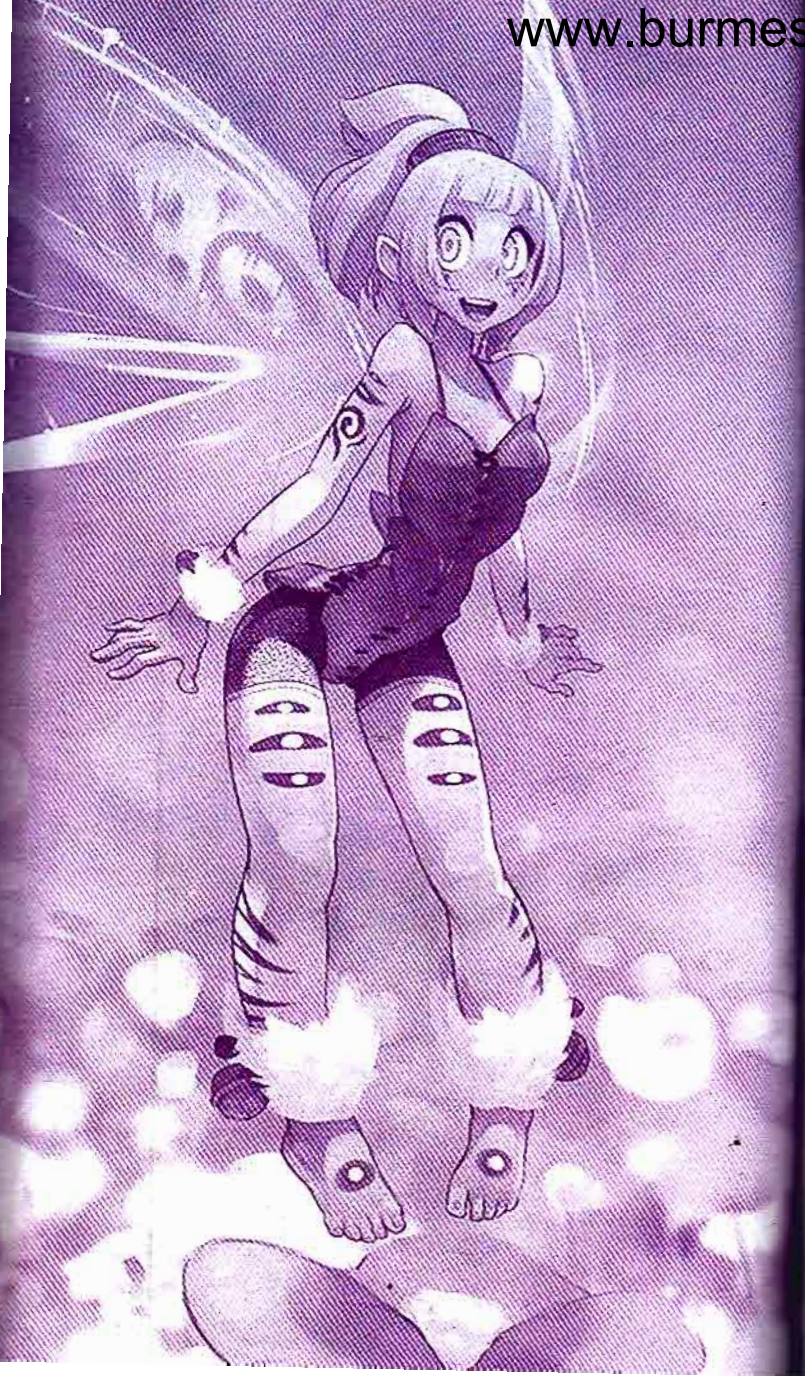
မျက်နှာဖုံးပြုရေးနှင့်
ထုတ်ဝေရေးဌာန

သက်လုံးပုံချပ်
အကုန်ချပ်လည်း
ပချပ်တစ်ခါ
ရှိခဲ့ပါ
ခြွေးစွာနာလျှော်
ပြဿနာတက်၏။

BURMESE
CLASSIC

အနိုး(၁)

BURMESE
CLASSIC

“အား!!... အား!!... အဟွတ်!!... အဟွတ်!!

အား!!... အဟွတ်!!”

တိမ်တိုက်.. ခင်ဗျာ အော်ရလွန်းလို့ လည်ချောင်းတွေ
ယားသလို ဖြစ်လာပြီး.. ချောင်းတွေ တဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာလို့
အော်တာကို ရပ်လိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် ခြေလွတ်လက်လွတ် ပြုတ်ကျနေတဲ့အချိန်က
ရပ်မသွားဘဲ အရှိန်အားကောင်းကောင်းနဲ့ ဆက်ပြီးကျနေတဲ့အတွက်

အောင်မြင်စာပေ

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုတွေ ဖြစ်သထက်ဖြစ် ပိုသထက်ပိုပိုလာပြီး . .
သည်းခြေပါ ပြုတ်ထွက်သွားတဲ့အသံမျိုးနဲ့ ဆက်အော်ပြန်ပါတယ်။

“အား! . . ကယ်ကြပါဗျို့ . . . အဟွတ်အဟွတ်!!”

“ရွှီး! . . .”

“စွပ်! . . .”

“ဝုန်း!! . . .”

“အင်း . . စွပ် . . ဝုန်း . . ဆိုတော့ ဒီကောင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်
ကွ . . . ရေဖောက်ချလိုက်”

ရာထူးအဆင့် နည်းနည်းကြီးပုံရတဲ့ ငရဲထိန်းကြီးက အမိန့်
ပေးသလို ရမ်းပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကွန်ပျူတာ စက်ခလုတ်ခုံမှာ
ထိုင်နေတဲ့ငရဲထိန်းလေးက သူ့ရှေ့ ပရိဂျက်တာပေါ်မှာ အာဒီမီဒီ
နီယာမအတိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ ငရဲသားကို လှမ်းကြည့်ကာ စက်ခလုတ်
တစ်မျိုးကို အသုံးပြုလိုက်တယ်။

“ဝေါ! . . . ဖရော!”

အောက်ဘက်ကြမ်းပြင်နေရာကနေ ရေထိန်းတံခါး လွင့်ကျ
သွားပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ သံဆန်ခါပြင်ပေါ် တင်ကျန်ခဲ့တဲ့ ငရဲသား
တို့ ကဏန်းလက်မလို ညှပ်ကြီးနဲ့ညှပ်ယူပြီး ငရဲထိန်းကြီးရှေ့ ချပေး
လိုက်တယ်။

အတိတ်မေ့မြောသွားသလို ဖြစ်နေတဲ့ ငရဲသားကို ငရဲထိန်း
ကြီးက ငုံ့ကြည့်ပြီး . . .

“ရူပါကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဆော်ကြည်ဘဲ ဆိုတဲ့ ကောင်မျိုး

ထဲကပဲ၊ အသက်ကလည်း ငယ်သေးတယ်၊ ဒီလောက်ကလေး ယုတ်
မာပြီး ဒီအရွယ်နဲ့ ငရဲကျတာတော့ နှမြောစရာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့်
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံကိုးကွ . . . အဟတ်အဟတ်”

“အား! . . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . အဟွတ်! . . အဟွတ်! . .

ဝေါ! . . အော့!”

တိမ်တိုက် သတိရပြီး လည်ချောင်းထဲ ပြည့်နေတဲ့ရေတွေကို
အန်ချလိုက်တယ်။

“ဟာ . . . ဒီကောင် ငရဲမကျခင် ကိုရိုးယားကင်တွေ စား
လာတယ် ထင်တယ် . . . ရွံ့စရာကြီးကွာ၊ ဟေ့ကောင် ထစမ်း”

“ခင် . . . ခင်ဗျာ”

တိမ်တိုက် နားထဲ လူသံလိုလို ကြားလိုက်တာရော . . ပြုတ်
မကျတော့ဘဲ ကြွေပြားခင်းထားတဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်မိနေ
တာကိုပါ သတိထားမိသွားလို့ လန့်ဖျပ်ပြီး ထရပ်လိုက်တယ်။

“အား! . . . ဗန် . . ဗန္ဓုလ . . ကြီး”

“မင်းကြီးတော် ဗန္ဓုလလားကွ . . . ငရဲထိန်းကြီးကွ”

“ဗျာ! . . .”

“မဗျာနဲ့ . . . မင်း ငရဲကျလာလို့ ဘာအပြစ်နဲ့ ဘယ်လို
လစ်ရမယ်ဆိုတာ ခေါ်စစ်ပြီး ပြည်ဝင်ခွင့်ဗီဇ ထုတ်ပေးတဲ့ဌာနကွ”

“ဟမ်! . . .”

တိမ်တိုက် တစ်ကိုယ်လုံးက အသားတွေ တဆတ်ဆတ်
တုန်လာပြီး ငရဲထိန်းကြီးဆိုသူကို သေချာကြည့်လိုက်တယ်၊ အသား

မည်းမည်း ဗိုက်ရွဲရွဲနဲ့ နားထင်နှစ်ဖက်ကနေ ဦးချိုတွေ ကားနေအောင် ထွက်ပြီး မျက်လုံးနီနီ ပါးစပ်ကလည်း ရဲပဒေါင်းခတ်နေတာကြောင့် မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက်နဲ့ ခေါင်းကိုခါပစ်ပြီး ပြန်ကြည့်တယ်။

ငရဲကျလာတာတဲ့။ ဟာ. . . ဒါ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။

ပြီးတော့. . . ဒီလူကြီးကို ငါမြင်ဖူးတယ်။

အဲ့ဒီအတွေးက သူ့စိတ်ကို သက်သာရာရစေလို့ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေတောင် ပြေလာပြီး အခန်းထဲက နေရာအနှံ့အပြားကိုပါ လိုက်ကြည့်မိသွားတယ်။ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ မတူပေမယ့် ငရဲထိန်းကြီးနဲ့ ပုံစံတူတဲ့သူတချို့လည်း အခန်းထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ အလုပ်ရှုပ်နေပြီး ကွန်ပျူတာ စက်ခလုတ်ခုံပေါ်မှာ စီးကရက်တစ်လိပ်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့သူကိုပါ တိမ်တိုက် သတိထားမိသွားတော့မှ. . .

“အဟတ်အဟားဟားဟား. . . ခင်ဗျားတို့ အတော်နောက်ထဲလူတွေ”

“ဟေ့ကောင်. . . ငရဲသား မင်းကများ မရိုမသေနဲ့”

ငရဲထိန်းကြီး ဒေါပွပြီး ဟိန်းဟောက်ပေမယ့် တိမ်တိုက်က. . .

“တော်စမ်းပါ ဗိုလ်ချစ်ရာ၊ ခင်ဗျားဘာသာ ငရဲထိန်းမကလို့ ကလေးထိန်းတဲ့ နာနီပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်မှတ်မိပါတယ်၊ ဟိုမှာ ကွန်ပျူတာ ဆော့နေတာ ကိုစောမင်းဝေ မဟုတ်လား!”

“ဘာ. . . ဘာ. . . ကွ. . . ဘယ်က ဗိုလ်ချစ်လဲ၊ ဘာစောမင်း

ဝေမှ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ စတုမဟာရာဇ်နတ်မျိုးထဲက ရက္ခိသ် ကွန်ပျူတာပညာရှင်ကွ၊ ငါက နတ်ဘီလူးကြီးကွ. . . ရှင်းလား!”

တိမ်တိုက် လက်ခါပြပြီး မချိုမချင်မျက်နှာလေး လုပ်ပြီး. . .

“ခင်ဗျားတို့ဆရာတပည့် ရုပ်ပြဇာတ်လမ်း ရေးစားတာ မကိုက်လို့ ပြဇာတ်ထောင်မယ်လို့ ပြောလည်း ရပါတယ်ဗျာ၊ အခု ပြဇာတ်တိုက်နေတာ မဟုတ်လား၊ နေဦးဗျ. . . ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ဆီ ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ!”

ငရဲထိန်းကြီး အတော်စိတ်ရှုပ်သွားပြီး တိမ်တိုက်ကို ဂုတ်ကနေ ဆွဲမကွာ ကွန်ပျူတာ စက်ခလုတ်ခုံတွေဆီ ခေါ်သွားတယ်။

“အား. . . ဟေ့လူ. . . လွှတ်ဗျ. . . လည်ပင်းအစ်နေပြီ”

“အသေကို သတ်ဦးမှာ ဘောက်မသားရဲ့. . . ပါးစပ်ပိတ်ထား”

တိမ်တိုက်ရုန်းကန်ပေမယ့် သန်မာလွန်းတဲ့လက်ကြီးက သံဆူးကြိုးလို အမွေးကြမ်းကြီးတွေနဲ့မို့လို့ မထိရဲဘဲ အသာငြိမ်ပြီး လိုက်လာရတယ်၊ အလိုအလျောက် ထိန်းချုပ်မှုတွေနဲ့ သော့ခတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ဒီတော့မှ ရက္ခိသ် ကွန်ပျူတာပညာရှင် ဆိုသူကို နီးနီးကပ်ကပ် မြင်နေရပါတော့တယ်။ မျက်မှန်အဝိုင်းလေး နှာခေါင်းချိတ်ပြီး လူကောင်သေးသေး မျက်နှာလုံးလုံးလေးမို့လို့ နှာထင်ဘေးကထွက်နေတဲ့ ဦးချိုတွေသာမပါရင် ကိုစောမင်းဝေမှ ကိုစောမင်းဝေ အစစ်ပဲမို့လို့. . .

“ဟေ့လူ. . . ခင်ဗျားတို့ နောက်တာ ကြည့်နောက်နေနီ”

ဒါ ဘာလုပ်တာလဲဗျ”

ဆိုတော့ကား . . ရက္ခိုသ်တပညာရှင်က စီးကရက်တိုကို အပြီးသတ် ဖွာရှိုက်ပြီး ပြာခွက်ထဲ ထိုးချေရင်း . . .

“ငါက မင်းယောက်ဖမို့လို့ နောက်ရမှာလား၊ အခု မင်းမှာ ဘာအပြစ်လုပ်ထားတယ်ဆိုတာကို စစ်ရတော့မယ် . . . စကားမ များနဲ့”

အဲဒီနောက် သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ခုံကနေ ထလာပြီး တိမ်တိုက်ရဲ့ နားထင်တွေ နဖူးတွေ ငယ်ထိပ်ထည့်တည့်နေရာတွေကို ဝါယာကြိုး တန်းလန်းနဲ့ စုတ်ခွက်တွေ တဖတ်ဖတ်နဲ့ ရှိုက်ကပ်လိုက်ပါတော့ တယ်။

“အား! . . ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဗျ”

“ငရဲပြည် ရောက်ရင် အဲဒါ ခြင်ကိုက်သလောက်ပဲ ရှိတယ် ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“ဗျစ်!”

တိမ်တိုက်စိတ်ထဲ မိုးကြိုးပစ်ခံရတယ်လို့ပဲ ထင်လိုက်ပြီး တုန်းခနဲ မေ့မြောသွားပါတယ်။ ရက္ခိုသ်ပညာရှင်နဲ့ နတ်ဘီလူးကြီး တတော့ ပရိဂျက်တာပေါ်မှာ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ခါနေတဲ့ အလင်းလိုင်း တွေဆီ အာရုံစိုက်ထားတယ်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

‘မိုးဒေဝါ’ ရေသန့်စက်ရုံကြီးဆိုရင် အဲဒီစက်ရုံ ရှိနေတဲ့ ရပ်ရွာမြို့နယ်လောက် မဆိုထားနဲ့ . . နိုင်ငံတစ်နံတစ်လျားအပြင် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေကတောင် သိကြတယ်။ ‘မိုးဒေဝါ’ သောက်ရေ သန့်ကို ပြည်ပ Export အဖြစ် ဒီနှစ်ထဲမှာ အတော့်ကို တွင်တွင် ကျယ်ကျယ် လုပ်လာနိုင်လို့ စက်ရုံဝန်ထမ်းအသစ်တွေ ဒီနှစ်ထဲမှာ လည်း ရာနဲ့ချီပြီး ခေါ်ယူခန့်ထားတဲ့အတွက် ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ် လိုချင်နေတဲ့ တိမ်တိုက်တို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေလည်း ‘မိုးဒေဝါ’ ဝန်ထမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ဧကငါးဆယ်လောက် ရှိတဲ့ စက်ရုံ ဝင်းကြီးထဲမှာ ဝန်ထမ်းအင်အားတွေ များလာသည်နဲ့အမျှ အဲဒီစက်ရုံ မှီပြီး ရောင်းကြတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေဟာလည်း စက်ရုံရှေ့ မှုတ်နှာ စာ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ပိုပိုပြီး များလာကြတယ်။ ထမင်းဆိုင်၊

အသုပ်ဆိုင်၊ မုန့်ဟင်းခါးဆို မြောင်းမြ၊ မော်လမြိုင်၊ ရခိုင်မုန့်ဟင်းခါး
 အပြင် ကရင်မုန့်ဟင်းခါး အမျိုးအစားအထိကို စုံပါတယ်။ အဲဒီအပြင်
 ကွမ်းယာဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဘီယာနဲ့ ယမကာဆိုင် ဆိုတာ
 လည်းရှိသေးတော့ ရန်ကုန်တရုတ်တန်းဈေးလား ထင်ရလောက်
 အောင် စည်တယ်လေ၊ ဒါကလည်း အဲဒီစက်ရုံကို အကြောင်းပြု
 တယ်ဆိုပေမယ့် အနီးနားမှာ ကားကြီးဂိတ်လို့ခေါ်တဲ့ အဲကွန်း
 ဘတ်(စ်)ကြီးတွေရဲ့ဂိတ်အပြင် ကားလေးဂိတ်လို့ခေါ်တဲ့ ဟိုင်းလပ်
 ကားလေးတွေရဲ့ဂိတ်ပါ ရှိနေတော့ မူလအခံ စည်ကားတဲ့ရပ်ကွက်
 ကြီးနဲ့ ပေါင်းစပ်လိုက်ရင် ဒီနေရာမှာ ဒီလိုစားသောက်ဆိုင်တန်းကြီး
 ဖြစ်လာတာဟာ ဖြစ်သင့်တာလို့ပဲ ပြောရမှာပါ။

အဲဒီဆိုင်တွေထဲက ဦးဝကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကတော့
 တိမ်တိုက်တို့အုပ်စု အဖွဲ့ကျနေတဲ့ဆိုင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖျော်ဆရာ၊
 ကြော်ဆရာ၊ စားပွဲထိုးအလုပ်ကို တစ်ယောက်တည်း တအိပဲ့ပဲ လုပ်
 ပြီး ဆိုင်ရှင်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲမို့လို့ ဆိုင်စဖွင့်ကလည်းက စထိုင်မိ
 တဲ့ တိမ်တိုက်တို့အုပ်စုကတော့ တစ်ခါတလေ အဲဒီဆိုင်ရဲ့ အချိန်ပိုင်း
 စားပွဲထိုးလိုလို ဖျော်ဆရာလိုလို ဖြစ်ကုန်ပါတယ်။ ဒါလည်း လုပ်ငန်း
 လိုအပ်ချက်အရလို့ ပြောနိုင်တဲ့ ဆိုင်မှာ လူကျတဲ့အခါမျိုးမှပါ။
 ပြီးတော့ ဦးဝကြီး ခိုင်းလို့ရယ် မဟုတ်ဘဲ တိမ်တိုက်တို့ဘာသာ
 ကူညီကြတာပါ။ အဲဒါကြောင့်လည်း တိမ်တိုက်တို့အုပ်စုနဲ့ ဦးဝကြီးက
 အရမ်းကို ရင်းနှီးတဲ့ ဘော်ဒါအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေ ဖြစ်လာ
 ပါတော့တယ်။

“သောက်တော့မလားဟေ့”
 “သောက်မယ်ဗျို့... အီကြာကွေး ရှိသေးလား!”
 “ရှိတယ်... ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ကိုယ့်ဘာသာ ယူစားကြ
 တော့ကွာ”

ဆိုတော့က သက်ထွန်းက အီကြာကွေး ထည့်ပြီး ဆီစစ်
 ထားတဲ့ ဆန်ခါကြီးပါ မယူလာပြီး သူတို့ဝိုင်းမှာ ချလိုက်တယ်။
 အဲဒီနောက်တော့ အချဉ်ရည်ဘူးတွေ အသီးသီး ထယ့်ကြပြီး အီကြာ
 ကွေးနဲ့ အချဉ်ရည်ကို မြိန်မြိန်ကြီး စားကြဝါးကြတော့တယ်။

တိမ်တိုက်၊ သက်ထွန်း၊ မိုးဆွေ၊ မြဘုန်း၊ ဝေဖြိုးတို့
 ငါးယောက်က မေဂျာတစ်ခုတည်း အတူတူကျောင်းပြီးခဲ့ကြပြီး အ
 လုပ်ဝင်တော့လည်း တစ်ဖွဲ့လုံးအတူတူ ဆိုတော့ကာ ပိုရင်း ပိုချစ်ကြ
 တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကုန်တော့တယ်။

“ဟေ့... မင်းတို့ ထမင်းချိုင့်တွေ မပါကြဘူးလား!”
 “မပါဘူး... ကု... ကလ... အင့်... မပါဘူးဗျ”
 “ဟေ့... ဘယ်လိုကြောင့်လဲ!”

ဦးဝကြီးက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တွေ လိုက်ချပေးပြီး သူ
 လည်း ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီး
 နဲ့ အထဲမှာ ဝင်ထိုင်လည်း မရပါဘူး။ တိမ်တိုက်က အီကြာကွေး
 တစ်ချောင်း ကုန်သွားလို့ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသလိုမျိုး ပင့်သတ်
 ချပြီး...

“ဒီနေ့က နေ့ဘက်ဆင်းပြီး လစာထုတ်ပြီးရင် ပြန်မှာလေ

www.burmeseclassic.com

ဦးဝကြီး၊ အခုမနက်မှ . . Pay Day က မနက်ဖြန် . . ဒီနေ့ ပုံမှန်ဆင်းရဲမယ်လို့ သိရတော့ မန်မန် တူတူပုန်းတာပေါ့”

“ဪ . . အဲသလိုလား . . ဒါဆို ထိုင်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူးဟ”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ဦးဝကြီး အိမ်နဲ့ အားယူထသွားပြီး ဖျော်ခန်းဘက် ဝင်သွားတယ်။ တိမ်တိုက်လည်း အကြာကွေးတစ်ချောင်း ထပ်ဆွဲရင်း အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်တယ်။ ဦးဝကြီးကတော့ သူတို့ဝိုင်းဘက် ပြန်မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ လက်ဖက်ခြောက်အသစ် ထပ်နှပ်ခြင်း၊ ထမင်းကြော်အိုးထဲ ထမင်းဖြူ ထပ်ထည့်ပြီး ကြော်လှော်ခြင်း၊ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ကို လုပ်ပါတော့တယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ မိုးဒေဝီ ဝန်ထမ်းအဖွဲ့တွေ တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ ဝင်လာကြတော့တယ်။

“ဦးဝကြီး . . . ထမင်းကြော်လေးပွဲ . . . ကြက်ဥနဲ့”

“ငရုတ်သီးကြော် . . . အချဉ်သုတ်နဲ့ အလွတ်သုံးပွဲ”

“လက်ဖက်ရည် . . . လက်ဖက်ရည် . . . လုပ်ပါဗျို့”

“မုန့်အရင်ချပေးပါ”

ဆိုတော့ကာ တိမ်တိုက်တို့လည်း ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ထုံးစံအတိုင်း စားပွဲထိုးသူထိုး၊ ဖျော်ခန်းထဲ ဝင်သူဝင်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်ကုန်ပါတယ်။

“သက်ထွန်းရေ . . . ဟိုဘက်ဝိုင်း ရေနွေးမရောက်သေးဘူးဟ”

ဟ”

“ဆေးလိပ်တစ်ပွဲ”

“ရမယ် အစ်ကိုရေ . . . ခဏလေး”

“သရိုးတီးမှာ ဝမ်းကျဆိမ့်၊ တိမ်တိုက်ရေ . . . မြန်မြန်လေး”

“အိုခေ . . . ချိုကျလေးခွက် ဆွဲထား”

မြဘုန်း လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တွေ ယူပြီးအထွက် ဖျော်ခန်းရှေ့က ဝက်ခြံပေါက်လေးထဲမှာ မျက်နှာဖူးဖူးလုံးလုံးလေး နှုတ်ခမ်းဖူးလုံးလုံးလေး ပေါ်လာလို့ တိမ်တိုက်က လှမ်းကြည့်မိတဲ့အတွက် အဆွဲမှန်နေတဲ့လက်တွေ လွဲကုန်တယ်။

“အား! . . . ပူတယ်ဟ”

“လက်ကို လောင်းမှတော့ ပူမှာပေါ့ကွ၊ ခွက်အကြီးကြီးကို ချော်လောင်းရတယ်လို့ပဲ”

ဦးဝကြီး ထမင်းကြော်အိုးနားကနေ လှမ်းအော်တာကို တိမ်တိုက် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ မြင်နေရတဲ့ ဖူးဖူးလေးကိုပဲ အာရုံစိုက်ပြီး မေးဆတ်ပြလိုက်တယ်။

“အိုဗာတင်းနှစ်ခွက် . . . မှာနေတာ ကြာပြီ၊ မရလို့ ကိုယ်တိုင်လာမှာတာ”

“ဟုတ်လား . . . အခု ရစေရမယ် . . . ခဏလေး”

“အိုဗာတင်း မရှိဘူး သူငယ်မ၊ ဟောလစ် ရမယ်”

ဦးဝကြီး လှမ်းပြောပေးတော့ သူငယ်မလေးက . . .

“ရတယ် . . . ရတာ ဖျော်ပေး . . . မြန်မြန်လုပ်”

ပြောပြီး လှည့်ပြန်သွားတဲ့ ဖူးဖူးလေးကို ဘယ်ဝိုင်းလဲလို့

တိမ်တိုက် လှည့်ကြည့်တုန်း ဝေဖြိုးက...

“ငါသိတယ်... ကြည့်မနေနဲ့ ချိုဆိမ့်ငါးခွက် မြန်မြန်ဖျော်”

“အား... အေးပါဟ၊ ရော့... ဒါ မြဘုန်းမှာထားတဲ့ သရီး
တီးဝမ်းကျ... အဲ့ဒါအရင်ဆွဲ”

“ကောင်တာမှာ ဘယ်သူရှိလဲဟ”

“မိုးဆွေ ရှိတယ် ဦးဝကြီးရေ... မပူနဲ့”

“ဪ... အေး... အေး... အလွတ် ငါးပွဲရပြီ”

ဝေဖြိုးထွက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ချိုဆိမ့်အသာမေးထားပြီး
ဟောလစ်နှစ်ခွက် အမြန်ဖျော်လိုက်တယ်။ ဦးဝကြီးလစ်တုန်း ပုံမှန်
ထက် နည်းနည်းစီတောင် ပိုထည့်ပြီး ဖျော်လိုက်ပါသေးတယ်။

“ဝေဖြိုး... ဟောလစ်တူး ရပြီ”

“အိုကေ... ငါလည်း အဲ့ဒီဝိုင်းဘက် သွားချင်နေတာ...
အဟာဟာ”

တိမ်တိုက် အသံတိတ်ဆဲရင်း ချိုဆိမ့်ဘက် လှည့်လိုက်
တယ်။ ဦးဝကြီးဆိုင်မှာ လာထိုင်ရတာ တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပါပဲ။
ဒီနေ့တော့ ခါတိုင်းရက်တွေနဲ့ မတူပါဘူး။ တော်တော်များများက
သူတို့လိုပဲ ထမင်းဘူး ယူမလာမိလို့ ထမင်းစားဆင်းချိန် ဆိုင်တန်း
တွေဆီ လှိမ့်ဝင်လာတာပါ။

ဦးဝကြီးဆိုင်ကတော့ နောက်တိုးဆိုင်လည်းဖြစ်၊ အစွန်ဆုံး
လည်း ဖြစ်တာကြောင့် ဒီလို အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ရောင်းရတာမျိုး
ကတော့ ရှားပါတယ်။ လစာထုတ်ရက် လဆန်းရက်လောက်ပဲ ပုံမှန်

ထက် နည်းနည်းပိုရောင်းရတာပဲ ရှိတာပါ။ ဒီနေ့ကတော့...

“တိမ်တိုက်”

“ဟေ... ”

“ဟိုဝိုင်းက အမျိုးသမီးက မင်းကို ထွက်လာခဲ့တဲ့”

“ဘယ်သူလဲ!”

“ဟိုဝိုင်းကပါဆို... ဟောလစ်... ဟောလစ်ဝိုင်းက”

“ဟမ်!... ဘာအတွက်လဲ”

“မသိဘူး... မျက်နှာတွေလည်း မကောင်းဘူးကွ၊ ငါလည်း
လန့်လို့ မမေးရဲဘူး”

ဝေဖြိုးကြောက်တတ်တာကတော့ စာဖွဲ့ပြလို့ မကုန်တဲ့
ကြောက်နည်းမျိုးဆိုတော့ကာ မေးမနေတော့ဘဲ ဖျော်ခန်းထဲက
ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ရေဝင်သလို ဝင်လာတဲ့ လူပရိသတ်တွေ
လည်း ရေငြိမ်သလို ငြိမ်သွားပြီလေ။

“ကျွန်တော်နားပြီ ဦးဝကြီး”

“အေး... အေး”

တိမ်တိုက်ရောက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ဖူးဖူးလုံးလုံးလေးတ
ခွက်ခွက်ခေါက်ခေါက် မျက်နှာနှင့် ကြည့်ပြီး...

“ရော့... ရှင်ဖျော်တာ ရှင်ပြန်သောက်ကြည့်စမ်းပါ”

“ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“သောက်ကြည့်လိုက်လေ”

တိမ်တိုက် အိုးတိုးအတ အမူအရာနဲ့ ယူသောက်ကြည့်လိုက်

တယ်။

“ကု... ဖူး... ဖလူး”

“ဟာ... ဘာလုပ်တာလဲကွာ!”

တိမ်တိုက်ဆီက အော့အန်ထွက်သွားသမျှ ထမင်းကြော်
ငှ်စားနေတဲ့ ဝန်ထမ်းနောက်ကျောပြင်ပေါ် ရောက်သွားလို့ ထအော်
တော့တာလေ။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်ပြန်လုပ်ပေးပါ
မယ်”

“မလိုဘူးကွာ... ဒီမှာ ပန်းကန်တွေထဲပါ ဝင်ကုန်ပြီ၊ ထို့...
ခွံလိုက်တာကွာ”

“ဟို... အသစ်တစ်ပွဲ ပြင်ပေးရမလားခင်ဗျ”

“တော်ပြီ... မင်းတို့ဆိုင်ကို လန့်သွားပြီ”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ လှည့်အော်ရင်း ပန်းကန်ထဲ ကျန်နေတဲ့
ဘဲဥကြော်ကိုတော့ အမိအရ ကောက်ယူပြီး ထွက်သွားတဲ့သူကြောင့်
တိမ်တိုက် ရယ်ချင်ပေမယ့် ဒီဘက်ပြဿနာက တန်းလန်းနဲ့မို့လို့
မရယ်နိုင်ဘဲ ဖျော်ခန်းဆီပြန်ပြေးလာခဲ့တယ်။

“ဦးဝကြီး”

“ဟေ!...”

တိမ်တိုက်က ဟောလစ်ဘူးကို လှမ်းဆွဲယူပြရင်း...

“ဒါ ဟောလစ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား!”

“ဟ... အဲ့ဒါ ဆော်ဒါတွေလေကွာ၊ ဂျုံထိုးရင် ထည့်သုံး

တာ”

“ဟား... သေရောဗျာ”

“ဟမ်!... ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ဟောလစ်ပုလင်းနဲ့ ထည့်ထားတော့ ဟောလစ်မှတ်ပြီး
ဖျော်ထည့်လိုက်တာ ဒုက္ခတွေ ပေးကုန်ပြီ”

“အဲ့ကွာ... ဟောလစ်ပုလင်းက ဟိုမှာလေ”

“ဟာ... ဘယ်သိမလဲဗျ၊ အကုန် အားနာစရာတွေ ဖြစ်
ကုန်ပြီ”

တိမ်တိုက်ကို ကြည့်ပြီး ဦးဝကြီးလည်း ဘာပြောရမှန်းမသိ၊
တိမ်တိုက်ကိုယ်တိုင်လည်း အားနာလွန်းလို့ အပြင်ပြန်ထွက်ဖို့ တွန်
နေတုန်း...

“ဟောတော့... ယမင်း... ယမင်း၊ အို... ဒုက္ခပါပဲ၊ လုပ်
ကြပါဦးရှင်... ကျွန်မ... ကျွန်မသူငယ်ချင်း ဘာဖြစ်တာလဲ မသိ
ဘူး”

တိမ်တိုက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖူးဖူးလုံးလုံးလေး ပုံခနဲ
လဲကျတာ တွေ့လိုက်ရလို့ အပြေးအလွှား ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။
တစ်ဆိုင်လုံးလည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်တယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ!”

“မသိဘူး... ဒီဆိုင်က ဟောလစ်ဆိုတာကြီး သောက်ပြီး
အဲ့... အဲ့လို...”

“ဟာ... အစာအဆိပ်သင့်တာ နေမှာပေါ့”

“ဒိတ်အောက်တွေ ဖျော်ရောင်းတာလားကွဟေ”

“ဆေးခန်းပို့. . . ဆေးခန်းပို့”

“ကား. . . ကား. . . ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းနဲ့ အသံဗလံတွေ ဆူညံကုန်ပြီး ကောင်
မလေးအနားမှလည်း အံ့ခဲနေလို့ တိမ်တိုက် အတင်းဝင်တိုးကြည့်
လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ဆတ်ခနဲ ပွေ့ယူပြီး ခေါ်ထုတ်လာပါတော့
တယ်။

“တိမ်တိုက် ဘယ်သွားမလဲ!”

“ဆေးရုံသွားမယ်. . . ကားခေါ်စမ်း”

“ခဏလေးစောင့်”

ဒါ ဘယ်သူမပြု မိမိမူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ပြုတဲ့ ကိုယ့်အမှုကို
တိမ်တိုက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံပါ။

“ရှင် ခဏစောင့်ပါလား၊ ယမင်းအစ်ကိုက ဒီစက်ရုံက အင်
ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ဆီ အကြောင်းကြားသင့်တယ်”

“ဆေးရုံကို အမြန်ဆုံးရောက်တာ အသေချာဆုံးပဲ”

ပန်းရန်လုပ်ရင်း...

ငြိမ်းပေါ်က ပြုတ်ကျတဲ့သူက...

ဆေးရုံရောက်မှ...

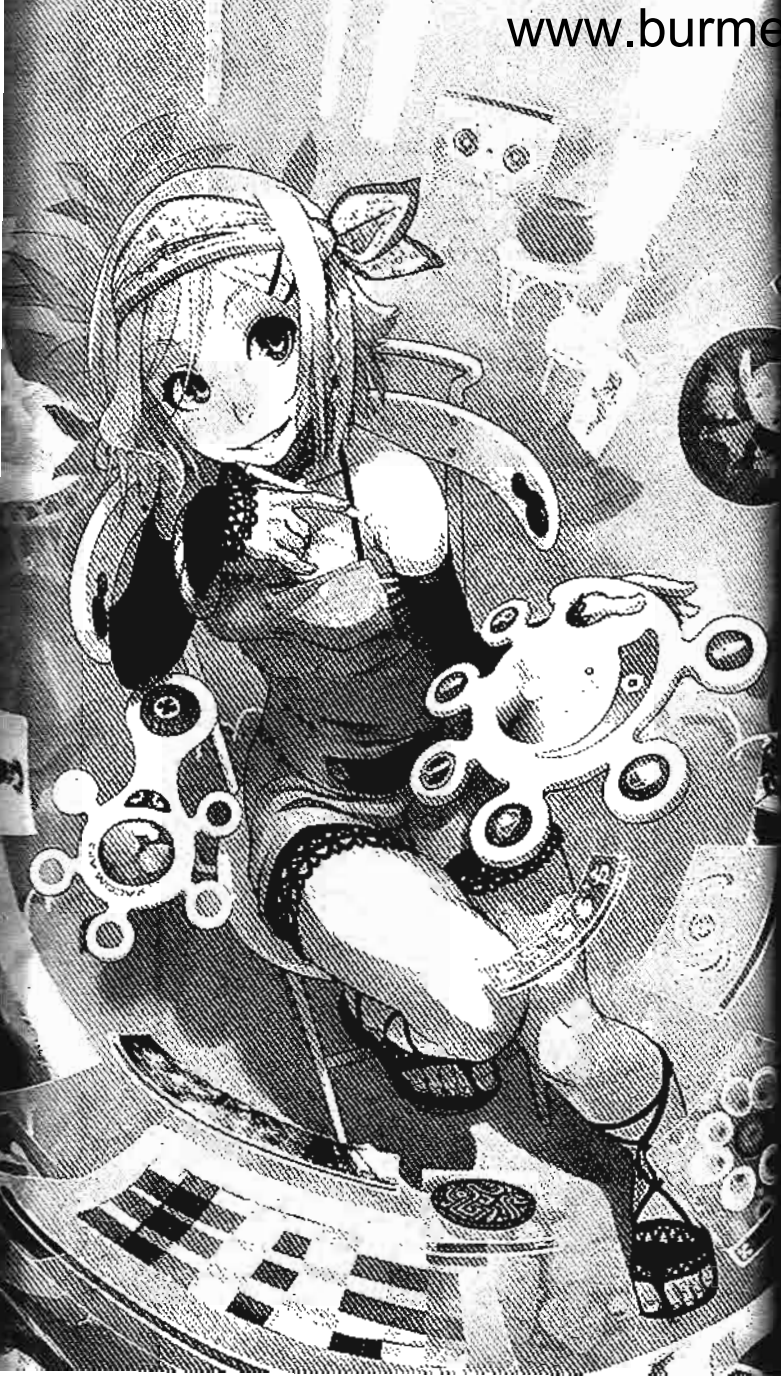
သူ့သခင်ကို ဒဿန ဖွင့်ပြီး ညည်းတွားတယ်...

“ကျွန်တော်ဟာ ရိုးရိုးကျင့်...

မြင့်မြင့်ကြံတဲ့သူပါရာ...

အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

အနီး(၂)

အို ပါတော့... တိမ်တိုက်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်။
ထားလိုက်ပါတော့။ အမှန်တော့ ကောင်မလေးမှာ နှလုံးရောဂါအခဲ
ကလည်းရှိ၊ အတွေးနဲ့ အစိုးရိမ်လွန်မိတာလည်း ဖြစ်လာတော့ ရှောင်
ရပြီး သတိလစ်သွားတာပါ။ တိမ်တိုက် မှားဖျော်မိတဲ့ ဆိုဒါမှုန့် နို့ဆီ
က သူမ အစာအိမ်ထဲမှာ ငုံးဥတစ်လုံးစာထက် မပိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
လည်း...

“မင်းကြောင့် ငါ့ညီမလေး တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ မင်း

အသေပဲကွာ”

“တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ..။ ကျွန်တော်မသိလိုက်တဲ့ မတော်တဆအမှားပါ။ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာသမားရယ်၊ သူတို့က ကျွန်တော့်ဆိုင် တို့ ခင်လို့ ဝိုင်းကူကြတဲ့သူတွေပါ။ ဆိုင်က ဖျော်ဆရာတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အိုး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ညီမ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ခင်ဗျားတို့ အားလုံး အချုပ်ခန်းထဲ အကုန်သွင်းပြီသာမှတ်”

“အဲ့သလောက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်... ဘာမှ မဖြစ် လောက်ပါဘူး”

“ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ်ကွာ... ဖြစ်ရင် မင်းတို့ နာပြီ”

တောင်းပန်နေတဲ့ကြားက... တစ်ထစ်မှ မလျှော့ဘဲ တက် တက်လာလို့ တိမ်တိုက် ပေါက်ကွဲတယ် ထင်ပါရဲ့။

“ဒီမှာ ဂျာကြီး၊ ခင်ဗျားညီမ သေရင် ကျုပ်ပါ လိုက်သေပစ် လိုက်မယ်... ရှင်းလား”

“ဘာကွ... မင်းက ဘာဆိုလို့ လိုက်သေရမှာလဲ!”

“သူ မသေနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်ယုံကြည်လို့ပေါ့ဗျ၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားမယုံဘူးလား၊ သေမသေ လောင်းမလား၊ ကျုပ်က မသေတဲ့ ဘက်က ဘယ်နှယ်လဲ!”

“အေး... လောင်းမယ်၊ အဲ့... ဟေ့ကောင်၊ ငါက သေ မယ်လို့ လောင်းရမှာလား!”

“မလောင်းချင်ရင် ခင်ဗျားပါးစပ်ပိတ်တော့၊ ဆရာဝန် ဆေး စစ်ချက်နဲ့ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေပေါ်မှာ ခင်ဗျား ကြိုက်တာလုပ်၊ ဘာမှ မသိသေးဘဲနဲ့ ချိုးလာပေါက်မနေနဲ့... နံတယ်”

“မင်း...”

“လာလေ... ခင်ဗျားဘာသာ အင်ဂျင်နီယာ မကလို့ အင် ဂျင်တုံးကြီးဖြစ်ဖြစ်... ဒါ ဆေးရုံနော်... စက်ရုံမဟုတ်ဘူး၊ ပြဿနာ ရှာချင်ရင် ဘယ်ခုတင်အားလဲ အရင်ကြည့်ဦး”

“ကဲ!... ကဲ!... တော်ကြပါတော့ဗျာ”

“ဟာ!... ဆ... ဆရာ...”

“ဒေါက်တာ”

အရေးပေါ် လူနာခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ဆရာဝန်လေးက မျက်နှာပေါ်က ချွေးစကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ သုတ်ဖယ်ပြီးမှ...

“လူနာအခြေအနေ လုံးဝကောင်းနေပြီ၊ အစာအိမ် ဆေးဖြ ဖြေ စုပ်ထုတ်ထားတဲ့အစာကိုလည်း ဓါတ်ခွဲခန်း ပို့ထားတယ်၊ ကျေးဇူးပြု ပြီး ဆေးရုံပေါ်မှာ ပြဿနာမလုပ်ကြပါနဲ့တော့... ဟုတ်ပြီလား!”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ကျွန်တော်က လူနာရှင်ပါ ဆရာ၊ ကျွန် တော် ဝင်တွေ့ခွင့်ရပြီလား!”

“ရပြီ... ရပြီ”

“ဒေါက်တာ... ကျွန်တော်ရော တွေ့ခွင့်ရမလားခင်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းက ဘာကိစ္စလဲ!”

“လူနာကို ကျုပ်လာပို့တာလေ၊ လူနာမှတ်ပုံတင်စာရင်းထဲမှာ

၂၈ နတ်ရွာစိုး

လူနာရှင်အမည်စာရင်း ပေးထားတာလည်း ကျုပ်ပဲ၊ တကယ် တရား
ဝင် တွေ့ခွင့်ရှိတာ ကျုပ်ဗျ”

ဆရာဝန်လေး စိတ်ညစ်ပြီး . . .

“ကိုင်း . . . ဘယ်သူမှ တွေ့ခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ ဆရာမ . . .
တံခါးကို အတွင်းထဲက ချက်ချပြီး ဆရာမကိုယ်တိုင် အထဲက စောင့်
ပေးပါ၊ ကျွန်တော့်ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ဖွင့်မပေးပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ပြောပြီး ခြေလှမ်းကျဲနဲ့ ထွက်သွားတဲ့ ဆရာဝန်လေးနောက်
တို့ သူမရဲ့အစ်ကိုဖြစ်သူ ခပ်သွက်သွက်လေး လိုက်သွားတဲ့အချိန်မှာ
တိမ်တိုက်က အခန်းထဲဝင်တဲ့ ဆရာမလေးနောက် လိုက်သွားတယ်။

“ဆရာ မှာသွားတယ်လေ . . . ရှင်မကြားဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကြားပါတယ် ဆရာမ၊ လူနာသတိရနေရင်
တစ်ခုပဲ ပြောပေးပါ၊ အခုလို အသက်ရှင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်လို့နော် ဆရာမ . . . အဲ့ဒါလေးပါ”

“ကောင်းပြီလေ . . . ကျွန်မ ပြောပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ . . . ကျွန်တော်လည်း ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟင် . . . ရှင်က တွေ့ခွင့်ရအောင် မစောင့်တော့ဘူးလား”

“သူ့အစ်ကိုသာ သဘောကောင်းရင် ပြန်ကိုပြန်မှာ မဟုတ်
ဘူး၊ အခုတော့ ဆရာမ ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကဲ . . . သွားပြီဗျာ”

အဲ့ဒီနောက်တော့ ဦးဝကြီးကို ခေါ်ပြီး ဆိုင်ကို ပြန်လာခဲ့
ကြတယ်။ အလုပ်ထဲ ပြန်ဝင်ရမယ့်အချိန်လည်း လွန်နေလို့ ပျက်

လက်စနဲ့ ညနေ ဝေဖြိုးတို့ အလုပ်ပြန်ဆင်းလာတဲ့အချိန်အထိ
ဦးဝကြီးဆိုင်ကပဲ စောင့်နေလိုက်တော့တယ်။

ဦးဝကြီးက ကျဆိမ့်နှစ်ခွက် ဖျော်လာပြီး ထိုင်တယ်။

“ရော့ကွာ . . . လက်ဖက်ရည်သောက်၊ ဒီနေ့ ရောင်းလို့တော့
ကောင်းပါရဲ့၊ စိတ်မကောင်းဘူး တိမ်တိုက်ရာ”

“မတော်တဆပဲ ဦးဝကြီးရာ . . . ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

“မဟုတ်ဘူးကွာ . . . အဲ့ဒါ ငါ့လောဘကြောင့် ဖြစ်တာ၊ ငါ
ဆိုင်မှာ သူနေရာနဲ့သူ အလုပ်သမားရှိရင် မင်း ဒီလိုဘယ်ဖြစ်မလဲ
ကွာ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဦးဝကြီးကို ဒီလောက်ဘယ်ခင်ပါမလဲ”

“အာ . . . အေးနော်”

“ထားလိုက်ပါဗျာ . . . ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စပါ၊ ဒါပေမယ့်
လည်း ကျွန်တော် အရမ်းတုန်လှုပ်သွားတာတော့ အမှန်ပဲဗျ”

“အေးလေ . . . ငါလည်း ကြောက်သွားတာပေါ့ကွာ၊
တော် သေသွားရင် မခက်ဘူးလား!”

“သေရင်တော့ မခက်ပါဘူး၊ နှမြောစရာပဲ ကောင်းတာ၊
ဒီလောက် နုနုလှလှလေးဗျာ”

ဦးဝကြီး မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်ပြီး လက်ဖက်ရည်တို့
ရှလူးခနဲ မြည်အောင် စုပ်သောက်တယ်။

“ဦးဝကြီး . . .”

“ဟေ . . .”

“ကျွန်တော် အဲဒီယမမင်း.. အဲ.. မယမင်းလေးကို ချစ်သွားပြီဗျာ”

“အင်း.. မင်းကတော့ လုပ်တော့မယ်”

“ဆေးရုံမရောက်ခင် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ နာရီဝက်လောက် ရှိတဲ့အချိန်ကလေးကို ကျွန်တော် မေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ.. တကယ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ ခုချိန်ထိ မွေးဖွဲ့နေတုန်းပဲ”

“ရှေးပ တိမ်တိုက်ရာ၊ အေးလေ.. မင်းတို့က အခုမှ ရှေးရမယ့်အရွယ်ပဲ ရှိသေးတော့ ရှေးဦးပေါ့ကွာ”

“အဟတ်ဟတ်.. ဦးဝကြီးလည်း ရှေးဖူးတယ်ပေါ့”

“ရှေးရလွန်းလို့ ခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုဖြစ်တော့တာသာကြည့်လေ”

“ဒါဆို အခုထိ ရှေးတုန်းပေါ့”

“အေး.. အေး.. အခုတော့ ဘယ်ရွေးတော့မလဲကွ”

“ဒါဆို ပြောပြဗျာ၊ နောက်ထပ်တစ်နာရီလောက် စောင့်ရဦးမှာ.. ဖျင်းစရာကြီး”

“အေးကွာ.. ပြောရမှာလည်း ကြောက်စရာကြီးကွ”

“ဗျာ!..”

ဦးဝကြီးက သူ့လက်ဖက်ရည်ကို ကုန်အောင် မော့ချလိုက်ပြီးမှ..

“ဒီလိုကွာ.. ငါနဲ့ ကြိုက်နေတဲ့အမျိုးသမီးက မသိတာလို့ ခေါ်တယ်၊ တော်တော်ချောတယ်ကွ၊ ဟိုတုန်းက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး

ဆွေဇင်ထိုက်တို့ ခင်သီတာထွန်းတို့ ချောသလို ချောတာကွ၊ အင်း.. ပြောရရင် ငါသူဌေးရဲ့ သမီးအထွေးဆုံး ဆိုပါတော့ကွာ၊ အဲဒီတုန်းက ငါကလည်း ခုလို ဝသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်း အဲဒီခေတ်က ဇော်ခင်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ဆိုတော့.. ဟဲ့.. ဟဲ့.. ဟဲ့.. ဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်ဆိုပါတော့၊

ငါကလည်း နာမည်ကြီး ‘ရွှေ’ ကဖီးရဲ့ အားကိုးရတဲ့ ဖျော်ဆရာ၊ မသီတာကလည်း ကောင်တာထိုင်တဲ့ သူဌေးသမီး၊ အဲဒီမှာ နီးစပ်ပြီး ချစ်ကုန်ကြတာဟ၊ သူဌေးကလည်း သဘောကောင်းမနေဘဲ ကောင်းရယ်၊ ငါတို့ချင်း ကြိုက်နေကြတာကို သိသွားလို့ ခေါ်မေးတော့ ငါကလည်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်တယ်၊ ဒါကို သူဌေးက စိတ်ဆိုးတာ သဘောမတူတာမျိုး လုံးဝမရှိဘဲ.. အေး.. အချိန်တန်ရင် ငါပေးစားမယ်..

အခုတော့ လူပြောသူပြော လွတ်အောင် နေကြထိုင်ကြတဲ့ လို့ ဆုံးမတော့.. ဘယ်နှယ့်ကွာ.. ပျော်တာပေါ့၊ သူလည်းပျော်၊ ငါလည်းပျော်ပဲ၊ စီးပွားရေးကလည်း ကောင်းတာမှ အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်က အမြတ်ငွေနဲ့တင် တိုက်တွေကားတွေ ထပ်ဝယ်နိုင်တာပဲ ကြည့်လေ၊ အဲဒါနဲ့ တစ်နေ့.. မသီတာတို့မိသားစုတွေ အထက် မြန်မာပြည် ဘုရားဖူးထွက်ကြသကွ၊ ငါကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူဌေးလူယုအဖြစ်နဲ့ ဆိုင်ကိုထိန်းပြီး ကျန်ခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ကံဆိုးတာပဲ ငါလူရေ”

“ဟောဗျာ.. ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း!”

“ဘုရားဖူးထွက်ရင်း ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှာ ကားမှောက်သ
တဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေ ဒဏ်ရာသိပ်မပြင်းပေမယ့် ငါ့ရဲ့မသိတာလေးက
နံရိုးကျိုးပြီး ဦးခေါင်းခွဲပါ လေးစိတ်လောက် ကွဲသွားတယ်”

“ဟမ်... သေရောလား!”

“မသေဘူး... ဒါပေမယ့် နှစ်လလောက် လုံးဝသတိပြန်မ
လည်လာဘူး၊ ဒဏ်ရာတွေ ကျိုးပဲ့ကွဲအက်တာတွေ အကုန်လုံး ကုသ
လို့ရတယ်၊ ပိုက်ဆံကတော့ ကုန်လိုက်တာမှကို သောက်သောက်လဲပဲ၊
သူဌေးကလည်း သူ့သမီးအသက်ရှင်ရင် ပြီးရော... အိမ်တိုင်ပဲ
ချွတ်ရချွတ်ရ ရှယ်ကို ကုတာကွ၊ ဒီလိုနဲ့ မသိတာ သတိပြန်ရရောကွ”

“ဪ... တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ”

“မတော်ဘူးကွ... သူ သတိပြန်ရရချင်း သူ့အဖေကို ပြော
တယ်၊ ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ရရင် သီလရှင် ဝတ်တော့မယ်တဲ့”

“ဟင်!...”

“ဒီလိုကွ... သူ သတိလစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ငရဲပြည်ကို
ရောက်သွားတယ်တဲ့”

“အဲ!...”

“ဟိုမှာ ယမမင်းကြီးရဲ့အစစ်အဆေးကိုလည်း ခံရတယ်၊
ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ကိုလည်း လည်ပတ်ကြည့်ရှုခွင့် ရတယ်တဲ့၊ အဲ့ဒါ
ကြောင့် လူ့ဘဝရဲ့ အနှစ်အကာ မရှိတဲ့ တဏှာပေမတော့မှာ မျောပြီး
သေရင် ငရဲကျခံနေရမယ့်အစား ကျန်ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ကောင်းတဲ့
အကျင့်သီလနဲ့ပဲနေပြီး သေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လို့ သူဌေးက

လည်း မသိတာစိတ်ဆန္ဒအတိုင်း သီလရှင် ဝတ်ပေးလိုက်တယ်၊
အခုအချိန်ထိ ဒေါ်သူဓမ္မစာရီ ဘွဲ့အမည်နဲ့ စစ်ကိုင်းချောင်မှာ တရား
အားထုတ်နေတယ်လေ”

“ဪ... ”

“ငါလည်း ပထမတော့ အရူးတစ်ပိုင်းပေါ့ကွာ၊ မသိတာ
မရှိမှတော့ ငါလည်း အဲ့ဒီမှာ မနေချင်တော့လို့ ရွာပြန်သွားတယ်၊
ဟိုမှာလည်း နေလို့မရ၊ တစ်ခါ... ရွာကနေ စက်လှေလိုက်၊ စက်လှေ
မှာ မလုပ်ချင်တော့ တခြား ကြုံရာလုပ်လိုက်နဲ့ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ
မနေသာ မပြေသာတဲ့အဆုံး ငါကိုယ်တိုင်ပဲ ဆရာလေးကို သွားတွေ့
တယ်၊ အဲ့ဒီမှာ ဆရာလေးက ငါ့ကို တထိုင်တည်း တရားဟောလွှတ်
လိုက်လို့ အသိတရားရပြီး အခုလို ငြိမ်သွားတာကွ၊ ခုတော့ သမာ
အာဇီဝနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စီးပွားလေး တစ်နိုင်ဝန်ရွာ၊ ပိုလျှံတာ
လေးကို စစ်ကိုင်းမှာရှိနေတဲ့ ဆရာလေးနဲ့ သူတော်စင်တွေကို လှူနဲ့
နေလာတာ ကြာပေါ့ကွာ”

“အင်း... ဦးဝကြီးချစ်ပုံပြင်ကလည်း ရင်နင့်စရာ သံဝေဝ
ယူစရာတွေ များသားဗျနော်၊ ဒါနဲ့ ကြောက်စရာကြီးဆိုတာတ
ဘာလဲဗျ”

“ဪ... အဲ့ဒါ မသိတာ ပြန်ပြောပြတဲ့ ငရဲခန်းလေး၊
နောက်တော့ ပြောပြမှာပေါ့နော်၊ အခုတော့ လက်ဖက်ခြောက်လေး
နည်းနည်းထပ်နှပ်လိုက်ဦးမယ်... စက်ရုံဆင်းတော့မယ်ကွာ
ဒီတော့မှ တိမ်တိုက်လည်း လက်က နာရီကို ကြည့်မိတယ်။

စက်ရုံဆင်းတော့မှာ သိပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ညနေ
တစ်ခေါက်လောက် လူနာသွားကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့ စိတ်က
ဖြစ်မိတယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

“အတိုင်းဆို ရေရှည်မှာ ကိုကို ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချရမလဲ
ယမင်းရာ၊ အလုပ်ဆင်းတာမှ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ခုလို ပြဿနာ
ပေါ်တယ်ဆိုတော့”

“အင်းလေ သမီးရယ်၊ မေမေတို့မှာ သမီး အလုပ်မလုပ်
လည်း အေးအေးနေနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုပဲ
ဂရုစိုက်ပါလားကွယ်”

“ဟာ... မသိဘူးကွာ၊ အစကတည်းက လူစဉ်မမီတဲ့
အမှတ်နဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး လူစဉ်မမီတဲ့ဘွဲ့နဲ့ ကျောင်းပြီးလို့
စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ လူစဉ်မမီတဲ့ ဒီရောဂါကိုပါ ဂရုစိုက်ရဦးမယ်
ဆိုတော့ သမီးအသက်ရှင်နေတော့ရော ဘာလုပ်မှာလဲ!”

“ဟဲ့!.. ဟဲ့!.. ဪ... ဒီကလေးနဲ့ ခက်တော့တာပဲ၊

၃၆ နတ်ရွာမီး

ကိုလှဦးရေ... ဒီမှာ ရှင့်သမီးလေး ဆိုးနေတာကို မပြောတော့ဘူးလား”

ဦးလှဦး ဂျာနယ်ဖတ်နေရာက လှမ်းကြည့်ပြီး ပင့်သက်ချလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် စာကြည့်မျက်မှန်ကိုပါ ချွတ်ပြီး ဂျာနယ်နဲ့အတူ သူ့ရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်ပါတယ်။ ဒီနေ့ စက်ရုံမှာ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေအရ စိုးရိမ်စရာဆိုပေမယ့် ဆေးရုံရောက်လို့ ဆရာဝန်ရဲ့စစ်ဆေးချက်အရ ဆိုရင်တော့ အိမ်မှာနေလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ အခြေအနေလောက်ပဲ မဟုတ်လား။

ဆိုတော့ကာ...

“ငါ့ဆန္ဒနဲ့သမီးဆန္ဒကတော့ တူလိမ့်မယ်ကွ အမေကြီးရဲ့ အသက်ရှင်နေပြီး ဘဝရှင်သန်ခွင့်မရရင် လူဟာ သေတာနဲ့ အတူတူပဲကွ။ သမီးမှာ အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ရှိနိုင်တဲ့ နှလုံးရောဂါ ရှိနေတယ်ဆိုပေမယ့် စနစ်တကျ ကုသမှုရှိတယ်။ ဆေးဝါးပုံမှန် မှီဝဲတယ်လေကွာ။ အဲဒီမှာ နောက်ထပ်လိုအပ်တာက ခံနိုင်ရည်ရှိလာတာနဲ့အမျှ အလေ့အကျင့်ကောင်းနဲ့ အတွေ့အကြုံပါ ထပ်ပြီးပေါင်းစပ်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

“ဟာ... ဖေဖေ၊ အခုတောင် ဒီလိုဖြစ်နေတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်... အိမ်မှာ နေတော့ရော ဒါမျိုး မင်းညီမ ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မတော့ စိတ်မချနိုင်ဘူး ကိုလှဦး”

“ငါလည်း ဖခင်တစ်ယောက်ပါပဲ အမေကြီးရာ၊ ကိုယ့်သား

သမီး ဒုက္ခရောက်အောင် တွန်းပို့ပါမလား၊ ဒီရောဂါရဲ့ကောင်းကုန် ဆိုးပြစ်ကို တွန်းအားပေးနိုင်တဲ့ အဓိကတရားခံကတော့ စိတ်ပဲကွ။ သမီးရဲ့စိတ်ဆန္ဒကတော့ ဘယ်လောက်ပဲကုတု ဒီရောဂါ သက်သာမလာဘူး၊ အခု စိတ်ပျော်ရာမှာ နေခွင့်လုပ်ခွင့်ရမယ်၊ ရောဂါကိုလည်း ကုသမယ်၊ ဒါဆိုရင် အကောင်းဘက်ကို ဦးတည်တာပဲ။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ ချစ်တာလည်း ကြည့်ချစ်ကြကွ၊ အချစ်မတတ်ရင် ညှစ်သတ်နေတာနဲ့ တူတယ်”

“ကဲ... ဖေဖေပြောတာ မေမေရော ကိုကိုပါ ကြားတယ် မဟုတ်လား!”

“အေး... ညည်းတို့သားအဖ သဘောအတိုင်းသာ လုပ်ကြပေတော့”

“ဝေး... အား!.. ကျွတ်ကျွတ်”

“ညီမလေး”

“သမီး”

“ရတယ်... သမီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဆိုတော့ကာ မိခင်ဖြစ်သူ ရင်ဘတ်ဖိပြီး ပင့်သက်ချလိုတော့တယ်။ ဒီရောဂါမျိုးက ဝမ်းသာလွန်း ဝမ်းနည်းလွန်းလို့လည်း မရ၊ အပင်ပန်းခံလို့လည်းမရ မဟုတ်လား၊ ခက်နေတာက သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဘယ်လိုမှလည်း တားလို့ပြောလို့ မရဘူးဆိုတော့...

လစာထုတ်ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း တိမ်တိုက်တို့အုပ်စု ဦးဝ

ပြီးဆိုင်မှာပဲ စုရပ်လုပ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာတဲ့ မိုးဆွေ
က ခုံဆွဲထိုင်ရင်း...

“တိမ်တိုက်... မင်းရဲ့ ဟောလတ်လေး တွေ့ခဲ့တယ်ကွ”

“ဟုတ်လား... ဘယ်မှာလဲ!”

“ဟိုနေက သူနဲ့ အတူလာထိုင်တဲ့ မနီလာတိုးကို သိတယ်
မဟုတ်လား?”

“မသိဘူး”

“ဟာကွာ... ဂျာကြီးရုံးခန်းထဲက ကွန်ပျူတာစာရေးမလေး
လေကွာ”

“ငါမှ မသိတာ”

မိုးဆွေတော့ သိတယ်။ စက်ရုံထဲမှာ အနည်းဆုံး ကြည့်ပျော်
ရှုပျော်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးကနေ ခပ်လန်းလန်းအဆင့်အထိ ဘယ်
ဆက်ရှင်၊ ဘယ်ဌာန၊ နာမည်ဘယ်သူဆိုတာကအစ သိတယ်။ ဒါ
လည်း ခုမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းမှာကတည်းက အဲ့သလို စာရင်းပြုစု
တတ်တဲ့ဝါသနာနဲ့ မိုးဆွေပါ။

“ကဲ... မသိလည်းထား၊ အဲ့ဒီဟောလတ်ကလည်း ဂျာကြီး
ရုံးက စာရေးမပဲ၊ အလုပ်ဝင်တာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ မင်းသိ
တယ်မဟုတ်လား၊ ဂျာကြီးကလည်း ဒါကြီးဆိုတော့ လှတပတ မှန်ရင်
သူ့အခန်းထဲ အကုန်ဆွဲသိမ်းပစ်တာ”

“သိမ်းလို့ပဲ ရမှာပါကွာ... ယူလို့မရပါဘူး၊ အိုကေကွာ...
ကျေးဇူးပဲ၊ ငါလည်း pay ဆက်ရှင်မှာ သူ့အစ်ကိုနဲ့တောင် တွေ့ခဲ့

သေးတယ်၊ မကောင်းတတ်လို့ လူနာသတင်းမေးခဲ့တယ်ကွ”

“ဟုတ်လား... ဘာပြောလဲ!”

“မင်းသောက်ပူမရှိဘူး... လွတ်လွတ်နေတဲ့... အဟတ်
ဟတ်”

“အာ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာပေါ့ကွ၊ ဒါ စက်ရုံလေး၊ ဆေးရုံမှာလို့
သွားဟော့လို့မှ မရတာ၊ သူ့ကျောင်းရောက်ရင် သူ့စာအံ့ရမှာပဲ၊
သူ့နှမ ကြိုက်မှတော့သူ့အစ်ကိုကို လျှော်ပေးရမှာပေါ့”

“မင်းကတော့ကွာ”

“အဲ့ဒါထား... ဒီညနေ ဘာလုပ်မှာလဲ!”

မြဘုန်း ဖြတ်ပြောလိုက်လို့ တိမ်တိုက်တို့ စကားစပြတ်ပြီး
လှည့်ကြည့်ကြတယ်။ တိမ်တိုက်က ဝေဖြိုးဘက် လှည့်ပြီး မေးဆတ်
ပြလိုက်တယ်။ ဝေဖြိုး ရှက်ကန်နေတဲ့မျက်နှာနဲ့ တွန့်လိမ်သွားပြီး...

“ငါ မသိဘူးကွာ”

“ဟာ... မင်းကိစ္စလေး၊ မင်းဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့ကွ”

“ငါ... ငါကြောက်တယ်ကွ”

ထိုအခါ မြဘုန်းက စိတ်မရှည်တဲ့ဟန်နဲ့...

“ဘာတွေလည်းကွာ... ယောက်ျားတွေ မဟုတ်တဲ့အတိုင်း

ပဲ”

ဒီတော့မှ ခိုင်မြဲက...

“မင်းကောင် ဝေဖြိုး သူ့ကောင်မလေးဆီမှာ အဖြေသွင်း
တောင်းမလို့တဲ့ကွာ”

“ဟေ! . . .”

ထိုအခါမှပင် အားလုံးအံ့အားသင့်သလို ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ဖြစ်ရမယ်လေ . . . ဝေဖြိုးလောက် အနေအေးပြီး အရှက်အကြောက်ကြီးတဲ့သူက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆီမှာ အဖြေတောင်းတော့မယ်ဆိုတော့ . . .

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ နေပါဦး . . . မင်းမှာ ရည်ရွယ်သူရှိတယ်လို့လည်း ငါတို့ မကြားဖူးပါလား”

“အေးလေကွာ . . . ဘယ်သူတုံး၊ ဘယ်ချိန် သွားလိုက်ကြောင်ထားတာလဲ၊ အမယ် . . . အောင်ပုတို့လည်း လယ်နဲ့ချောင်းနဲ့နွားနဲ့ဆိုတော့ . . . အဟတ်ဟတ်”

“ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး ဝေဖြိုးရာ၊ ငါ့အစ်ကို ရည်းစားထားသလိုလည်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“မင်းအစ်ကို ဟုတ်လား!”

“အေးလေကွာ . . . သူနဲ့ လုပ်သားကောလိပ် အတူတက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ရည်းစားစကား လိုက်ပြောတာ ဘယ်လောက်မှတောင် မပြောလိုက်ရသေးဘူး၊ ကောင်မလေးက ပြီးပြီးခေါင်းညိတ်ညိတ်ပြနေတော့ အိုကေပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ သူ့ရည်းစားလို့သတ်မှတ်ပြီး တစ်နေ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမယ်လို့ ချိန်းတော့ခေါင်းညိတ်သတဲ့၊ အတန်းချိန်ဖျက်ပြီး ညပွဲသွားကြည့်မယ်ဆိုလည်း ခေါင်းညိတ်တာပဲ ဆိုတော့ကာ သွားမယ့်အချိန်အတိုင်း ငါ့အစ်ကိုက စောင့်တာပေါ့၊ ဟိုက မလာဘူးလေ၊ ကျောင်းဆင်းချိန်ကျမှပဲ တွေ့

လို့ ငါ့အစ်ကို ပေါက်ကွဲပြီး ကောတာပေါ့၊ ဒါလည်း ပြီးပြီးပဲ၊ နောက်ဆုံး စိတ်ထဲမရိုးမရွှံဖြစ်ပြီး ဖက်လည်းနမ်းရော ပါးရိုက်ခံရတော့တာပဲကွ၊ နောက်တစ်နေ့ မော်ကွန်းထိန်းနဲ့ခန်းပါ ရောက်သွားတယ်”

“ဟာ . . . ဘယ်နှာကြီးတုန်း!”

“ကောင်မလေးက နားလုံးဝမကြားတဲ့သူကွ”

“ဟမ်! . . .”

“ဘာပြောမှန်းမသိလို့ လူမှုရေးအရ ပြီးပြီးခေါင်းညိတ်တာကို အခွင့်ကောင်းယူတယ်ဆိုပြီး ဝန်ခံကတိထိုးလိုက်ရတယ်၊ အဲသလို ဖြစ်နေမယ် . . . ကြည့်လုပ်”

ထိုအခါ ဝေဖြိုးက . . .

“ဒီလောက်တော့ ငါမညံ့သေးပါဘူး သက်ထွန်းရာ၊ ငါ့ကောင်မလေးက နားလည်းမပင်းဘူး၊ မျက်လုံးကောင်းတယ် . . . ရှင်းလား၊ ကျောင်းပြီးမှ အဖြေပေးမယ်လို့ ပြောထားပြီးသား၊ အခုဆိုသူရော ငါပါ ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်တောင် ဝင်နေကြပြီကွ”

“အလဲ့ . . . နေစမ်းပါဦး၊ မင်း ဘယ်တုန်းက လိုက်ပြောထားတာလဲ”

“ကြာပြီကွာ . . . အဲဒါကလည်း တိုက်ဆိုင်သွားတာ၊ ငါ့ဘေးမှာထိုင်တဲ့ မြအောင်ဆိုတဲ့ကောင်က ငါ့ဗလာစာအုပ်ကစာရွက် ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ငါ့စာအုပ်နဲ့ ရည်းစားစာ ယူရေးတယ်၊ ရေးပြီးပြီတော့ စာရွက်ဖြတ်တဲ့အသံ ဆရာမကြားရောကွ၊ အဲဒါ နဲ့ ဒီကောင်က ဆက်မလုပ်ရဲဘဲ ဖြိုထားပြီးသားလေးအတိုင်း ငါ့စာအုပ်ကြားမှာပဲ

အသာညှပ်ထားလိုက်တယ်။ ကျောင်းဆင်းတော့ ဒီကောင်ယူဖို့ မေ့
သွားတယ်ကွ၊ အဲ့ဒီမှာ ငါသဘောကျနေတဲ့ကောင်မလေးက ငါ့ဆီက
စာအုပ်လာငါးတော့ ငါလည်း အဲ့ဒီစာအုပ်ကို ပေးလိုက်မိတယ်။
ကောင်မလေးက သူ့ကို ငါ ရည်းစားစာ ညှပ်ပေးလိုက်တယ်ထင်
ပြီး...

အဲ့ဒီကိစ္စတွေ အခု စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့၊ ကျောင်းပြီးမှပဲ
အဖြေပေးမယ်လို့ ပြောသွားတယ်ကွ... သဘောပေါက်လား!"

ထိုအခါ မြဘုန်းက ရှုံ့မဲ့မဲ့ မျက်နှာနဲ့...

"နေပါဦး... ကျောင်းတုန်းက မင်းဘေးမှာ ထိုင်တာ ငါနဲ့
သက်ထွန်းပဲ ရှိတယ်၊ မြအောင်က ဘယ်က ပါလာတာလဲ"

"ကျွတ်... ဒါ ငါ ရှစ်တန်းတက်တဲ့နှစ်ကကွ"

"ဟမ်!..."

"ဟ... ဝေဖြိုး၊ ရှစ်တန်းတုန်းကကိစ္စ အခုမှ အဖြေတောင်း
မှာလား!"

"အေးလေ"

"ဟာကွ... ဒီကောင်"

အကုန်လုံး ဟင် ဟာ တောက် ကျွတ်တွေ ဖြစ်ကုန်လို့
ဦးဝကြီး ဘေးကထိုင်ရယ်တယ်လေ။ အဲ့ဒီကောင်တော့ ဦးဝကြီးက
လည်း ဝင်ဖြည့်ပြောပါတယ်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါလည်း မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား
ကွာ"

"အင်းလေ ဦးဝကြီးရာ၊ ဒီကောင်တွေ လူကို အထင်သေးဖို့
လောက်ပဲ"

"ကဲ... ကဲ... ထားပါတော့၊ အခု ငါတို့ ဘာလုပ်ပေးရမ
လဲ!"

ဆိုတော့ကွာ ဝေဖြိုး အားပါလာပြီး...

"ဒီလိုကွာ... သူက အခု အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာ အလုပ်ဝင်
နေတယ်၊ ငါ သတင်းကြားထားတာတော့ ငါ့ကောင်မလေးကို လိုက်
လုံးနေတဲ့ကောင်တွေလည်း ရှိတယ်တဲ့ကွ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း
သွားရင် အဲ့ဒီကောင်တွေ ဝိုင်းဖွတ်လွှတ်မှာစိုးလို့ မင်းတို့ကို ခေါ်သွား
ချင်တာ"

"လက်စသတ်တော့ အချုပ်ခန်းထဲ ဝင်ဖို့ အဖော်ခေါ်တာ
ကိုးကွ၊ အေးပါ... ထားပါတော့"

"မင်းရဲ့... ထားပါတော့တွေ အရမ်းများနေပြီ မြဘုန်း...
ဘုံထုတ်ဦးကွာ"

"ဘုံ... အေး... ဟာကွာ... မနောက်စမ်းပါနဲ့ ဝေဖြိုး"

"အေး... ပြော"

"ငါတို့အားလုံး လိုက်ရင် မင်းဘီယာတိုက်မှာလား!"

"တိုက်မယ်ကွာ... တိုက်ဖို့ လစာထုတ်ရက်ကို ခွေးထား
တာ"

"ကဲ... ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းတို့ရော ကျေနပ်သလား!"

"ရပါတယ်ကွာ... မတိုက်လည်း လိုက်ပေးပါလေ..."

စိတ်ချ”

“ဒါပဲလေ... သူငယ်ချင်းဆိုတာ အဲဒါမျိုးကို ပြောတာ၊
ကြားလား မြဘုန်း”

ဝေဖျိုးစကားကြောင့် မြဘုန်း ပခုံးတွန့်ပြလိုက်တယ်။ ပြီး
တော့ သောက်ရချည်သေးရဲ့ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးမျိုးနဲ့ သူငိုက်စူစူလေး
ကို ပွတ်ပြနေတယ်လေ။

လူနစ်ယောက် ငြင်းကြတယ်..

အချစ်မှာ ကျီးပေါင်းရောဂါ ရှိတယ်ဆိုတာကို..

တစ်ယောက်က လက်ခံပြီး တစ်ယောက်က ငြင်းတယ်..

အဲဒါလို ငြင်းခုံပြီး တစ်နှစ်လောက် ကြာတဲ့အခါမှ...

ငြင်းတဲ့လူက လက်ခံသွားတယ်။

“သတ်ပုံမှားတာက လွဲလို့ မင်းပြောတာမှန်တယ်တဲ့”

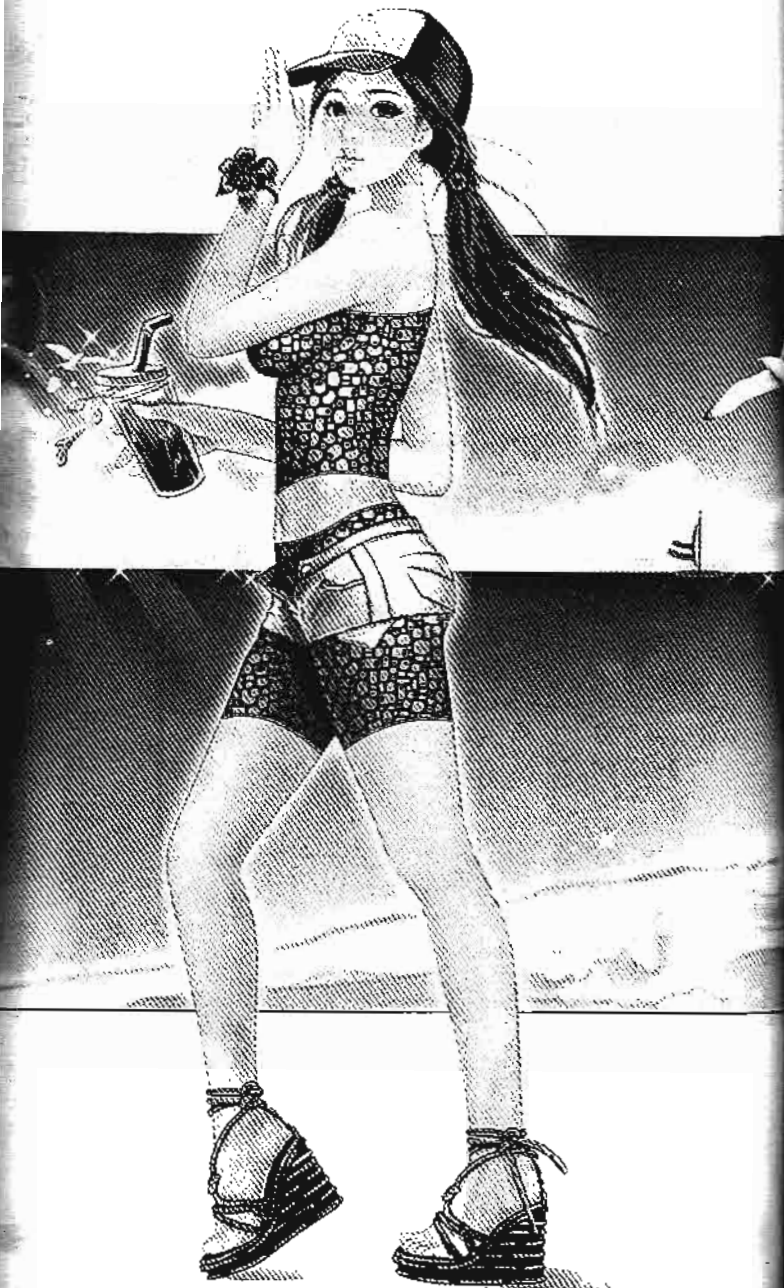
ဒါပေမယ့်...

နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတဲ့

သူ့အမျိုးသမီးအကြောင်း တော့

မပြောရာပါဘူး။

အန်း(၃)

အိန္ဒိယနိုင်ငံ အနောက်ဘက်ရှိ ရောက်သွားကြတယ်။ ညနေအို
ချိန်ပေမယ့် နုပျိုလွန်းတဲ့ဝမ်းရေကြောင့် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေကြတဲ့
လူငယ်တွေအတွက်တော့ နေ့လား ညလားဆိုတာ သိပ်မခွဲခြားတတ်
တော့သလိုပါပဲ။

“နေပါဦးဟ... မင်းကောင်မလေးက နေ့ဆိုင်းလား
ညဆိုင်းလား!”

“ဒီနေ့က ညဆိုင်းဝင်မှာ”

“ဒါဆို ဒီမှာ လာမော့နေလို့ အပိုပဲကွာ၊ ဟိုဘက်ဂိတ်က စောင့်မှ တွေ့မှာပေါ့!”

မြဘုန်းက အထည်ချုပ်စက်ရုံလုပ်ငန်းနဲ့ အတော်ရင်းနှီးနေ ပုံမျိုးကြောင့် သက်ထွန်းက...

“မင်းက ဆရာကျနေပြန်ပြီ၊ သေသေချာချာ သိလို့လား!”

“နားပါကွာ... ငါပြောသလို လုပ်စမ်းပါ၊ ဒါနဲ့ မင်းကောင် မလေးနာမည်က ဘယ်သူလဲ ဝေဖြိုး”

“ခင်မြတ်မူ”

“ဟမ်!...”

မြဘုန်း နားအုံကားသွားသလိုမျိုး လှည့်ကြည့်လို့ တိမ်တိုက် က...

“မင်းနဲ့ သိလို့လား!”

“ဟေ... အဲ... ဟို... မသိဘူးလေကွာ”

“ဒါနဲ့များ အလန့်တကြား”

အဝင်ဂိတ်ဘက်ရောက်မှ မြဘုန်းပြောတာကို လက်ခံသွား ကြတယ်။

“မြင်လား... အခုမှ အလုပ်ကထွက်လာတဲ့ ကောင်မလေး တွေက မျက်နှာချောင်တယ်၊ ကိုယ်နဲ့ပြင်းတယ်၊ အခုမှ အလုပ် ဝင်မှာတွေ ကြည့်ထား၊ မျက်နှာဝင်းဝင်း ကိုယ်နဲ့သင်းသင်းကွာ၊ ရှု... ဟား... ဒါမျိုးမှ အသက်ရှည်တာ”

ဂိတ်ဖွင့်ဖို့ ရပ်စောင့်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေနား ဖြတ်

လျှောက်သွားရင်း ပြောလာတဲ့ မြဘုန်းရဲ့အတွေ့အကြုံ ရှင်းလင်းမှု ကလည်း အဲသလို ပီပြင်တာလေ။

ဝေဖြိုးခမာမှာလည်း ချာချာလည်အောင် ရှာဖွေရင်းက...

“မတွေ့သေးဘူးကွ... မလာသေးတာ ထင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ရပ်မနေနဲ့ကွာ၊ စက်ရုံအဆင်းမှာ ကောင် မလေးတွေ ငါတို့တွေ ငေါက်တောက်တောက်နဲ့ လာရပ်နေတာ လာ ကြောင်မှန်း သိသာလွန်းတယ်”

“ဒါဆို လာကွာ”

ဝေဖြိုးက လမ်းတစ်ဖက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီ ဦးဆောင် ခေါ်လာခဲ့လိုက်တယ်၊ ဒီဆိုင်က သူတစ်ယောက်တည်းလာတဲ့အချိန် မှာလည်း ဝင်ထိုင်ပြီး အဝေးကြည့်လေးနဲ့ ငေးမိနေကျ View Point ဆိုတော့က...

“အေးဟ... ဒီကနေ ထိုင်ကြည့်တော့လည်း အဆင်ပြေ သား”

အဲဒီနောက် ဝေဖြိုးကပဲ လက်ဖက်ရည် မှာပေးပြီး...

“ဘီယာဆိုင် မသွားခင် ဒါက ပရီပေါ့ကွာ၊ ငါပဲ ရှင်းမှာပါ”

“သာဓုဗျာ... သာဓု... သာဓု... အခုလို...”

“ဟာ... ဟို... ဟိုမှာ... လာပြီဟ”

ဝေဖြိုး ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာ အသံပြုပြီး လှမ်းကြည့်တဲ့နေရာကို သူတို့အားလုံး ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ထက် မကြီးရင်တောင် အနည်းဆုံး ရွယ်တူလောက်ရှိမယ့် လူရွယ်သုံးယောက် ရှေ့နောက်ပဲ

၁ နတ်ရွာစိုး

ယာ ခြံပြီးလျှောက်လာတဲ့ ကောင်မလေးကို မြင်တော့ မြဘုန်းက...

“ဟ... အဲ... အဲဒါလား ဝေဖြိုး”

“အင်း... ”

“သေဟ... အဲဒါ ငါ့ညီမ တစ်ဝမ်းကွဲကွဲ”

“ဟေ... ”

“ဒါကြောင့် နာမည်ကြားကတည်းက သံသယဖြစ်နေတာ”

“မဆိုးပါဘူးကွ... သူငယ်ချင်းယောက်ဖဆိုတော့လေ”

သက်ထွန်း ဝင်ကျပ်ပေးတာကို မြဘုန်း မျက်နှာကြီးနီပြီး...

“မဖြစ်ဘူး ဟကောင်၊ ဒီလဒ... ငဒူ... ငအနဲ့ ငါ့နမ မဖြစ်

ဘူးကွ”

ဒါကို ဝေဖြိုးက မကျေမချမ်းဖြစ်သံမျိုးနဲ့...

“ဪ... ငါ့ကျတော့ ဒီလိုလား၊ ဒါဆို သူ့ဘေးက ဟို

လဒတွေကရော”

“အဲဒါ ခင်မြတ်မှုနဲ့ အမှာမောင်နှမကွ... ငါ့ညီမဝမ်းကွဲပဲ၊

ဒီဖက်က တစ်ကောင်က ငါ့ညီရဲ့ဘော်ဒါတွေ နေမှာပေါ့”

“ခိုးပဲကွာ... ရှားရှားပါးပါးလေးမှ မင်းနှမ လာဖြစ်ရတယ်

လို့ပဲ”

တိမ်တိုက်တို့ မအောင်နိုင်တော့ဘဲ ရယ်ကြတယ်၊ သူငယ်

ချင်းတွေ တွဲလာတဲ့ ငါးနှစ်ကျော် ကာလအတွင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ်

မြင်လိုက်ရတဲ့ ဝေဖြိုးရဲ့ဒေါသနဲ့ အဆီဝက်လို အစ်ထွက်ပြီး ရှက်နေ

ဟောလစ် ၁

တဲ့ မြဘုန်းမျက်နှာကို အတွဲလိုက်ကြီး မြင်နေရတော့...

“အခိခိခိ”

“အဟိဟိဟိ”

“တော်ပြီကွာ... ပြန်မယ်”

ဝေဖြိုး မြည်တွန်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းမယ် လုပ်နေလို့ တိမ်တိုက်

က...

“ဟာ... ဘီယာဆိုင် ထိုင်မယ်လေကွာ”

“တော်ပြီ”

ထိုအခါ မြဘုန်းက ဈေးညှိခိုင်းချင်တဲ့ ပွဲစားမျက်နှာနဲ့...

“နေဦးလေကွာ ဝေဖြိုး၊ ငါလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့

မျက်နှာပူတာပေါ့ကွ... ”

ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့နှမပဲဖြစ်ဖြစ် ခြံခတ်ထားလို့ ရတာမှ

မဟုတ်တာ၊ မင်းကံပါရင် မင်းနဲ့ ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်

လား!”

ဆိုတော့ကာ ဝေဖြိုးမျက်နှာ နည်းနည်းသွေးရောင်သမ်း

လာပြီး...

“ဒါဆို မင်းသဘောတူတယ်ပေါ့”

“အာ... အဲ... ဟို... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ သူ့ဘက်က

လက်ခံရင် ငါက ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲကွာ၊ အဲဒါပြောတာပေါ့”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ တိမ်တိုက်က...

“အိုကေ... ငါ ဒီလိုစဉ်းစားကြည့်မိတယ်၊ အားလုံး စိတ်

၁၁ နတ်ရွာစိုး

ချမ်းသာအောင် မြဘုန်း နည်းနည်းကြိုးစားပေးကွာ”

“ငါက ဘာကြိုးစားရမှာလဲ!”

“ဒီလိုလုပ်. . . မင်း သွားပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်၊ ဒီနား ခဏ လာရင်း လာတွေ့တာ ဘာညာပေါ့၊ ပြီးတော့ မင်းညီဝမ်းကွဲဆိုတာ တို့ သူ့ဘော်ဒါတွေနဲ့အတူ မထုတ်လာခဲ့၊ ဒီမှာ လက်ဖက်ရည် ခေါ် တိုက်လိုက်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဝေဖြူးက သွားပြီးလှုပ်ရှား. . . ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဝှတ်တယ်. . . သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပဲ၊ မြဘုန်း. . . လုပ်ကွာ. . . ထ”

“သက်ထွန်း”

“ဘာလဲ!”

“မင်းနှမ ဆိုရင်ရော ဒီလိုပဲ တက်ကြွမှာပဲလား!”

သက်ထွန်း နည်းနည်းနပ်ပြီး ဟီးခနဲ ပြီးပြတယ်။ သူ့မှာ လည်း ရွှေရင်သိမ်းသစ်. . . ပုရစ်ဖူးငုံ. . . ရင်ခုန်စရာ နှမကညာလေး ရှိတယ်ဆိုတော့လေ။ ဒါပေမယ့်လည်း အဲဒီအစီအစဉ်ကို မြဘုန်း လက်ခံပြီး ထသွားတာပဲ၊ ဝေဖြူးလည်း အခုမှ လည်မျိုအနင်းခံထား ရတာကနေ လွတ်သလို တအွတ်အွတ် မြည်ကာ ပေါ့ပါးလာပါတယ်။

“တော်ပါသေးရဲ့ကွာ. . . ကျေးဇူးပဲ တိမ်တိုက်”

“ရပါတယ်ကွာ. . . ဘီယာဆိုင်ရောက်မှ ကျေးဇူးဆပ်လည်း ဖြစ်တယ်”

“တိုက်မှာ. . . တိုက်ဦးမှာ. . . စိတ်ချ”

သက်ထွန်း လှမ်းကြည့်ပြီး. . .

“ဒီကောင်တွေ ဖောနေတာလဲကွာ ကြာလိုက်တာ၊ ဝေဖြူး အဆင်သင့်လုပ်၊ မင်း ဟိုဘက်နား သွားပြီး ရပ်စောင့်၊ မြဘုန်းတို့ ထွက်လာတာနဲ့ မင်းဝင်ကပ်တော့”

“အေးပါ”

“ဇီ. . . ဇီ. . .”

ဝေဖြူးက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲ တံတွေးလေး တဖီဖီ လုပ်ပြီး ပွပွယောင်းယောင်း ဖြစ်နေတဲ့ ဘိုကေပါးပါးကို ခပ်လွှားလွှားလေး သပ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ဝိုင်းအလယ်မှာရှိတဲ့ တစ်ရှူးခွက်ထဲက တစ် ရှုနည်းနည်း ဆွဲထုတ်ယူပြီး ထွက်သွားပါတော့တယ်။

တိမ်တိုက်တို့လည်း ဘေးက ထိုင်ကြည့်ရပေမယ့် နည်းနည်း တော့ ရင်ခုန်လာတယ်လေ၊ သူတို့ ကြည့်နေချိန်မှာ မြဘုန်းက သူ့ညီမနဲ့ နှစ်ယောက်ကို စကားတပြောပြောနဲ့ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စက်ရုံအဝင် လမ်းအတိုင်း ကားမှတ်တိုင် ရှိရာဘက် ခေါ်ထုတ်သွားတာပါ။ အင်း ပေါ့. . . ဒီမှာ ဝင်ထိုင်ရင် အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်လို့ မြင်သွားတဲ့ အခါ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ တိမ်တိုက်တို့ ဖြည့်တွေးတွေးလိုက်ပါ သေးတယ်။

“ဟင်!. . .”

သေချာကြည့်တော့မှ မြဘုန်းတို့အထွက်နဲ့ စက်ရုံဂိတ်တံခါး အဖွင့်နဲ့ ကွက်တိပါပဲ၊ တံခါးဖွင့်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဝင်းတံခါးရှေ့ စုစုပုံပုံ

ရပ်နေကြတဲ့ ကောင်မလေးတွေ တအိအိ ဝင်ရောက်ကုန်ကြပါ တော့တယ်။ ဝေဖြိုးကိစ္စကို မတွေးမိရင် အလွန်ကြည့်လို့ကောင်းပါတယ်။ ပန်းလှေမှောက်လို့ ရေပြင်ပေါ် ပြန်ကြနေတဲ့ ရောင်စုံပန်းပွင့် လှလှလေးတွေ ရေစီးကြောင်းတစ်ဘက်တည်း မျောပါစီးဆင်းနေသလိုပါပဲ။ ဝေဖြိုးအတွက်တော့ အဲဒီအလှတရားဟာ လွန်စွာမှ အကျဉ်းတန်မှာပါ။ လစာထုတ်လာတဲ့နေ့ကျမှ ခါးပိုက်နှိုက်ခံလိုက်ရသလိုမျိုး မဟုတ်ရင်တောင် လက်မှတ်ဝယ်ပြီးမှ ရထားမမီလို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ခရီးသည်လိုပါပဲ။

“တောက်! . . .”

ရင်ဘတ်ပေါက်သွားတဲ့အသံလား ထင်ရအောင် တောက်ခေါက်သံနဲ့ ထိုင်လိုက်တဲ့ ဝေဖြိုးကို မြဘုန်းက . . .

“မေးရတာ မျက်နှာကျော့ ပူတယ်ကွ၊ အဆင်ပြေရဲ့လား ဝေဖြိုး”

“ဘယ်လိုလုပ် ပြေမှာလဲကွ၊ ငါရောက်သွားတော့ တံခါးဖွင့်နေပြီလေ”

“အာကွာ . . . မင်း အတော်ကံဆိုးတဲ့ကောင်ပါလားဟ”

“အေးကွာ”

မြဘုန်း ဖျံလုပ်သွားမှန်း တိမ်တိုက် သိပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံးက သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ကာ ပြောမကောင်းဆိုမကောင်း ဖြစ်ပြီး မျှီချနေရတယ်။ လူ့ဘဝမှာ တစ်ခါတစ်ရံ အဲသလို လက်တစ်လုံးခြားလေးနဲ့ လက်သုံးလုံးဖြစ်အောင် လုပ်သွားတဲ့ကိစ္စတွေ အများ

ကြီးပါပဲ။ ထင်တယ်လေ သူ့လိုပဲ မျှီချပြီး နှာစေးနေရတဲ့သူတွေလည်း များမယ်ဆိုတာပါ။ ဒါပေမယ့် . . .

“ကဲ . . . ကားဂိတ်ရောက်နေမှတော့ ဒီတစ်စီး မမီတော့လည်း နောက်တစ်စီးပေါ့ကွာ၊ အခု မမီလိုက်ပေမယ့် (၁၂)နာရီ လောက်ဆို မုန့်စားထွက်တာတို့၊ ညလယ်စာ စားဖို့အတွက် နားချိန် ခဏပေးမှာပဲ၊ အခု ဘီယာဆိုင် သွားထိုင်ပြီး စောင့်ကြမယ်၊ (၁၂)နာရီ ထမင်းစားထွက်ချိန် သွားတွေ့ကွာ . . . ဘယ်နှယ်လဲ!”

“ဟာ . . . ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ ဟုတ်တယ် ဝေဖြိုး၊ အဲဒီအတိုင်း အဆင်ပြေတယ်၊ ဒီမှာ . . . ငါအစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး မင်းဘက်ကပါကွ”

ဝေဖြိုး ပျော်သွားတယ်၊ တိမ်တိုက်ကတော့ မြဘုန်း အဲသလောက် သဘောကောင်းရင် သူ့ဘက်က အပိုင်တစ်ကွက် ရှိနေလို့ဆိုတာ တွေးမိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်တယ်။

ဒါပေမယ့်လည်း . . .

သေချာတွေးကြည့်ရင် အချိန်ကို အကျိုးရှိအောင် မသုံးဘဲ အကျိုးမဲ့ ဖြုန်းတီးရင် အတော့်ကို ကုန်လွယ်မြန်လွယ်တာပါ။ သူတို့လေးယောက် စကားပြောရင်း ဘီယာလေးများဟာ လေးနာရီလောက် ခရီးရောက်သွားပါတယ်။ ခုနေခါ မင်းတို့ ဆက်မပြောရင် ဘီယာလေးများ အခမဲ့ တိုက်မယ်လို့ ပြောရင်တောင် မရပ်နိုင်ပါဘူး။

“အင်း . . . အဲ . . . အဲဒါ ဘာဖြစ်သွားသလဲ!”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ . . . စပေါ်ပြန်အမ်းချိန်တောင် မစောင့်

တော့ဘဲ ညတွင်းချင်းကို ပြောင်းပြေးတာပေါ့ကွ။ နောက်ထပ် လာ
ငှားဖို့ မပြောနဲ့၊ အိမ်စောင့်ပေးရင် ရပါပြီ။ အလကား နေပါလို့ ပြော
တာတောင် ဘယ်သူမှ နေမယ့်လူကို မရှိတော့တာ”

“ဟာ... အတော်ဆိုးတာပဲကွနော်”

“ဪ... အခု လူမနေကာမှ ပိုတောင်ဆိုးနေတယ်၊ ည
ဘက်ဆို ညည်းသံကြီး လူတိုင်းကြားရတယ်၊ လူမရှိဘဲ မီးက ဖွင့်လိုက်
ပိတ်လိုက်နဲ့ တစ်ညလုံး လုပ်နေတာ”

သက်ထွန်း စကားပြတ်မှ မြဘုန်းက...

“ငါ့ဦးလေး ကြုံရတဲ့ကိစ္စကမှ တကယ်သေလောက်တာကွ။
သူမို့လို့... ငါသာဆို ရူးရင်ရူး... မရူးရင်သေမှာ”

ဆိုတော့ကာ အားလုံးရဲ့စိတ်အာရုံနဲ့အကြည့်တွေ မြဘုန်းဆီ
ရောက်သွားကြတယ်။ မြဘုန်းက ခွက်ထဲက ဘီယာလက်ကျန်လေး
မော့ပြီး...

“ဒီလိုကွ... သာကေတမှာနေတဲ့ ငါ့အဘိုးဆုံးတော့ ငါတို့
တစ်မိသားစုလုံး အဘိုးတို့အိမ်ကို သွားကြတယ်ကွ။ အဲ့ဒီမှာ အမေ
မောင်အငယ်ဆုံးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့ နာရေးကိစ္စ ကူညီဖို့ပေါ့ကွ။
ပြဿနာက တစ်ပတ်လုံး ကစားဝိုင်းတွေ လက်ခံထားတော့ ညဘက်
ကစားနေတဲ့သူတွေက အပေါ့စွန့်ရင် အိမ်ရှေ့လမ်းတစ်ဖက်က
မြောင်းစပ်မှာ သွားစွန့်တဲ့ကိစ္စလေ၊ ညဘက် လူမြင်ကွင်း လွတ်သလို
လုပ်လိုက်ကြပေမယ့် တစ်ညလုံးရှင်းထားတဲ့ ကိစ္စက တစ်နေကုန်
နံတာပေါ့ကွာ... ဖြစ်ချင်တော့ လမ်းတစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်

က အစ်မကြီးနဲ့ ငါ့ဦးလေးက ရည်းစားဖြစ်နေကြတော့ ဟိုမှာ ပြော
မှာပေါ့ကွ။ ရှင့်အိမ်က ဖဲသမားတွေက ဘာညာပေါ့၊ ဒီမှာ နှာခေါင်း
ပေါက်နဲ့ မိလ္လာပေါက်နဲ့ မှားနေပြီပေါ့”

“ဟေ... ဘယ်... ဘယ်လိုကွ။ ဖဲသမားတွေက နှာခေါင်း

ပေါက်နဲ့ မိလ္လာပေါက်နဲ့ မှားပြီး ရှူရှူ... ”

“ဟာ... ဟေ့... ဟေ့... ဝေဖြိုး... မင်းမူးနေပြီလား!”

“မမူးပါဘူး”

“မမူးရင် သေချာနားထောင်၊ နှာခေါင်းပေါက်ထဲ မှားလာလို့
ကတော့ ဟိုက အမြစ်ပါ နှုတ်လွှတ်လိုက်မှာပေါ့ကွ... ချီးပဲ”

တိမ်တိုက်တို့ တခါခါ ရယ်ကြတယ်။ အဲ့ဒီနောက်တော့
မြဘုန်းက ဆက်ပြောတယ်။

“အဲ့ဒါကို ငါ့ဦးလေးက... ဘာမှ မပူနဲ့... ဒီညကစပြီး
လုံးဝ မလာစေရဘူးဆိုပြီး ဘာလုပ်တယ်မှတ်လဲ”

“အင်း... ပြောပါဦး”

“ပုဆိုး ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ ငါ့ကို သူ့ကိုယ်
ပေါ်မှာ အရိုးစုပုံ ရေးခိုင်းတယ်ကွ။ လွယ်လွယ်ကူကူ အိုးမည်းနဲ့ပဲ
ဆွဲခိုင်းတာပေါ့ကွ။ သူက အသားကလည်း ဖြူတယ်လေ၊ မျက်နှာတို့
လည်း အိုးမည်းနဲ့ အရိုးခေါင်းပုံလုပ်၊ လည်ပင်းရိုး၊ လက်မောင်းရိုး
နံရိုးတွေပုံစံမျိုး အိုးမည်းနဲ့ ဆွဲပေးလိုက်တယ်၊ အမှောင်ထဲမှာ ရုတ်
တရက် မြင်လိုက်ရရင် အရိုးစုကြီး မတ်တက်ရပ်သလိုပေါ့ကွ။ အဲ့သ
လိုလုပ်ပြီး ညဘက် သူ့ကောင်မလေးအိမ်ရှေ့က မြောင်းထဲမှာ သွား

၁၁ နတ်ရွာစိုး

ထိုင်တယ်”

“သူ့ရည်ရွယ်ချက်က မြောင်းနှုတ်ခမ်းမှာ သေးလာပေါက်တာနဲ့ သူက မြောင်းထဲကနေ ထလာပြီး ‘ငြိ’ ခနဲ ခြောက်လွှတ်မယ်ပေါ့၊ ဒါကို သရဲခြောက်တယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူမှ သေးလာမပေါက်ရဲတော့ဘူးပေါ့၊ အဲဒီလို. . . အဲဒီလို”

မြဘုန်းက ပြောရင်းနဲ့ မောသွားသလို ခဏနားပြီး ဘိယာငဲ့သောက်တယ်။ တကယ့်ကောင်းခန်းကျမှ ပြတ်ထားသလို ဖြစ်နေလို့ တိမ်တိုက်တောင် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်သွားပြီး. . .

“ဆက်ပြောလေကွာ. . . အဲဒါနဲ့ ကြောက်သွားကြလား!”

“ကြောက်မကြောက်တော့ မသိဘူးကွ၊ ငါ့ဦးလေးတော့ လန့်ဖျားဖျားသွားလို့ တစ်ပတ်လောက် ဆေးကုယူရတယ်”

“ဟေ. . . ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ!”

“အဲဒီညက သရဲခြောက်လွှတ်ဖို့ သူသွားထိုင်တယ်ကွ၊ ညတစ်နာရီကျော်တော့ သူ့အဘိုးခြံဖက်က လူတစ်ယောက် ထွက်လာတာ မြင်လိုက်တယ်၊ ပုဆိုးလေး မပြီး လမ်းဒီဘက် ကူးလာတာလည်းတွေ့ရော အသာဝပ်ပြီး ခြောက်ဖို့ မြင်လိုက်တာပေါ့ကွာ၊ ဟိုလူကလည်း သူ့ရှိနေတဲ့နေရာတည့်တည့်မှာ တစ်ကယ်သေးလာပေါက်တာဟ၊ အဲဒီလူ ပုဆိုးလေး မပြီး လာထိုင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ငါ့ဦးလေးက ‘ငြိ’ ဆိုပြီး ထခြောက်ပစ်လိုက်တာ ဟိုလူမလန့်ဘဲ ငါ့ဦးလေးပဲ အောင်မယ်လေးဗျဆိုပြီး သတိလစ်သွားတာလေကွာ”

“ဟ. . . ဘာလို့တုန်း!”

“သေးလာပေါက်တဲ့လူက ခေါင်းမပါ. . . ဘူး. . . တဲ့”

“ဟမ်!. . .”

တခြားတော့ မသိဘူး။ ဝေဖြိုးကတော့ ကြက်သီးကို ပြန်းခနဲ ထသွားတယ်။ အသံတွေလည်း တုန်ပြီး. . .

“ငါ. . . ငါသာဆို တစ်ခါတည်း အသက်ထွက်သွားမယ် ထင်တယ်ကွာ. . . ဟူး”

“ထွက်စရာလားကွ. . . သရဲဆိုတာ ကြောက်စရာမှ မဟုတ်တာ. . . သနားစရာ”

“ဟင်. . .”

တိမ်တိုက်စကားကြောင့် နည်းနည်းအံ့သြကုန်ပြီး တိမ်တိုက်ဘက် လှည့်ကြည့်ကုန်ကြတယ်။

“ငါကတော့ အဲသလိုပဲ ခံစားတယ်၊ တွေးကြည့်လေ. . . ဒီကောင်တွေမှာ အကောင်အထည်မရှိ၊ ဘုံမရှိ၊ ဘာမှမရှိ၊ ဒုက္ခတစ်မျိုးပဲ ရှိတဲ့ဘဝနဲ့ သံသရာထဲမှာ အကုသိုလ်ကံက ငဲ့ခဲသမျှ ခံနေရတာလေကွာ၊ အမှန်တော့ သူတို့အကုသိုလ်နဲ့သူတို့ ခံနေရတာဆိုပေမယ့် ဒုက္ခတွင်းထဲ နစ်နေတာကတော့. . . နာနာဘာဝတွေ လူနားကပ်တာဟာ သူတို့ မခံနိုင်တော့လွန်းလို့ အကူအညီတောင်းတာတဲ့၊ အဲဒါကို လူဖြစ်တဲ့သူက ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံကို အမျှပေးရင် ကျွတ်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ကျွတ်တန်းဝင်သလို မကျွတ်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့လည်း အနေအစားလေး သက်သာသွားတယ်တဲ့၊ အဲဒီတော့ ငါတို့ တကယ်ကြောက်ရမှာက သူတို့လိုဘဝမျိုး ရောက်သွားရမှာတို့

ကြောက်ရမှာ၊ သူတို့က သနားစရာ၊ မင်းတို့ မိုက်ခဲ့တာကိုးကွလို့ ကြည့်ပြီး သံဝေဂ ယူရမှာ”

“အာ... တော်ပါကွာ၊ ငါက မင်းလောက် အသည်းမကြီးတော့ မရဘူးကွ၊ မြင်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ကြားရတာနဲ့တင် ကြောက်နေပြီ”

“မင်းကိုက အသည်းငယ်လွန်းပါတယ် ဝေဖြိုးရာ”

“ငယ်လို့လည်း ယောက်ဖကို ဘီယာနဲ့ ဖားနေရတာပေါ့ကွ”

“ဟကောင်... ဟကောင်”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ တိမ်တိုက်က နာရီကြည့်ပြီး...

“(၁၂)နာရီ ထိုးပြီကွ... ရှင်းလိုက်တော့”

“ဟင်... ဟုတ်လား!”

ဝေဖြိုး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာပြီး ပိတ်တာကို ဘီ(လ်) ယူလာဖို့ လက်ထောင်လိုက်မိတော့တယ်။

ဝေဖြိုး ဘီလ်ရှင်းနေတုန်း သန့်စင်ခန်း ဝင်ကြရင်း တိမ်တိုက် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ မြဘုန်းကို ပြောလိုက်တယ်။

“မင်း လူညစ်ပဲ မြဘုန်း”

“ဟ... ဘာလဲကွ!”

“ညနေက ဝေဖြိုးမလှုပ်ရှားနိုင်အောင် မင်း အချိန်ကို ရိုက် ထည့်လိုက်တာ မဟုတ်လား!”

“အဟဲဟဲဟဲ... ဟိုက ငါ့ညီမကွ... မင်းကလည်း”

“အခုရော မင်းက စတာလေ”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် မင်းဘက်က ပိုင်လို့ ဟုတ်တယ်

ဆိုပြီး တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ပြလိုက်တာ မဟုတ်လား!”

အမှန်တွေချည်းပဲမို့လို့ မြဘုန်း ဘာမှမပြောသာဘဲ တိမ်တိုက်ပဲခုံးကို လှမ်းပုတ်ပြီး သွားနှင့်တယ်၊ ဆိုင်က ထွက်လာကြပြီး စက်ရုံဝင်းတံခါးရှေ့ ရောက်တော့လည်း တိမ်တိုက် ထင်မြင်ချက် အတိုင်းပါပဲ၊ ညဆိုင်းသမားတွေက နေ့ဆိုင်းလို အပြင်ထွက် စားသောက်ခွင့် မရဘဲ လုံခြုံရေး စီမံချက်အရ ပိတ်ထားတဲ့ ဝင်းတံခါး အတွင်းဘက်ကနေပဲ ဝယ်ယူစားသောက်ခွင့် ရတယ်၊ ရောင်းတဲ့သူ တွေကလည်း ဝင်းတံခါးနားကပ်ပြီး ရောင်းကြတယ်ဆိုတော့ကာ အဲ့သလောက် တစ်နေရာတည်း ပြိုတိုးနေတဲ့သူတွေထဲမှာ ဝေဖြိုး ဘယ်လိုရှာပြီး ဘာပြောခွင့်ရမလဲဆိုတာ မြဘုန်း ကြုံမြင် ကြုံထွေး ထားတယ်။

“သေရောကွာ”

“အေးလေ ဝေဖြိုးရာ၊ မင်းအဖြစ်က အမှိုက်ပုံထဲ ခွေးချေးတုံး ရှာရမလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဟ... တိမ်တိုက် မင်းစကားပုံကလည်း”

တိမ်တိုက် ပြီးတယ်၊ မြဘုန်း မခံချင်အောင် တမင်ပြောတာ ဆိုတော့လေ။

ရေဒီယိုတစ်လုံးလိုပဲ...
ငါ့ကိုယ်ငါ ခါတ်ခဲသုံးပြီး
ဝှမ်းဝှမ်းမြည်ပစ်လိုက်ချင်တယ်..
တကယ်ပါ အချစ်ရယ်..
ငါ့ရင်ခုန်သံတွေ FM ဖြစ်နေတယ်..

အနီး(၄)

“ဝူ... အူး... ဝူး...”

“ဘုရား... ဘုရား... ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဒီသောက်ခွေး
တွေက တစ်မှောင့်”

ဝေဖြိုးခြေလှမ်းတွေ ရှေ့မတိုးဝံ့အောင် ဖြစ်သွားပြီးမှ လက်
က နာရီကို ကြည့်လိုက်တယ်။ တစ်နာရီတောင် ခွဲတော့မယ်ဟ။
ဪ... ချစ်ဒုက္ခ... ချစ်ဒုက္ခ။ ငါ့နှယ်ကွာ... ဘာတစ်ခုမှ အဆင်
မပြေလာဘဲနဲ့များ။

“ဝုတ်!..”

“အမလေး! . . ဟာ . . ဒီခွေး . . .”

“ဝုတ်! . . ဂဲ! . . အဲ! . .”

ဒေါ်ဘုတ်ဆုံ အိမ်ဆိုင်ထဲက ခုန်ထွက်လာတဲ့ ခွေးညိုကြီး
မှန်းသိလို့ ဝေဖြိုး ပိုလန့်သွားပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ဆက်လျှောက်တယ်။
ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီခွေး ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်ဆိုတာ သူသိတယ်လေ။
ခွေးကိုက်မှာ ကြောက်တာနဲ့ပဲ သရဲကြောက်တာကို မေ့ပြီး ဆက်အ
လျှောက် . . .

“ဟေ့ကောင် ဝေဖြိုး”

“အား! . . အမျှ . . အမျှ . . အမျှ”

“ဟာ . . . ဒီကောင်”

“ယူ . . ယူပါဗျာ . . . ကျွန်တော့်ကုသိုလ် အကုန်ယူပါ . . .

အမျှ . . အ . .”

“ခွပ်! . .”

“အ! . .”

“မင်းဂျီးဒေါ် အမျှလား၊ ငါ မင်းအဖေကွ”

“ဗျာ . .”

ဒီတော့မှ ဝေဖြိုး ခေါင်းပွတ်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တယ်။
ငါးထောင့်ထိုးခတ်မီးကြီးနဲ့ ဆီးမိုးကြည့်နေတာ အဖေဆိုတာ သေချာ
တော့မှပဲ . . .

“တော်သေးတာပေါ့ အဖေရာ”

“ငါလည်း မင်းပြန်မလာလို့ ထွက်မျှော်နေတာ၊ ဒီအချိန်

အထိ နေရတယ်လို့ကွာ”

“သား . . အိုဗာတိုင် ဆင်းနေရလို့ပါ”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ဖုန်းလေးဘာလေး ဆက်မှပေါ့ကွ . . မင်း
နွယ်”

“အဖေ”

“ဟေ! . .”

“အဖေ . . သရဲ . . သရဲ မကြောက်ဘူးလားဟင်!”

“တော် . . . မဟုတ်တာတွေ မေးမနေနဲ့၊ ငါ အသက်

ခြောက်ဆယ်ပြည့်တော့မယ်၊ ဘာသရဲမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“မြင် . . မြင်ဖူးရင်ရော အဖေ ကြောက်မှာလား!”

“ဟ . . ဒီကောင် . . . ဒီနေ့မှကွာ”

“မဟုတ်ဘူး အဖေရ၊ သားသူငယ်ချင်းတွေ ဒီနေ့ သရဲ
အကြောင်း ထိုင်ပြောတာ ကြောက်လိုက်တာ အဖေရာ”

“ဘယ်မှာပြောတာလဲ!”

“ဟို . . ဘီယာဆိုင်မှာ . . အဲ . . . အဲ”

“ဘာ . . မင်းပြောတော့ အိုဗာတိုင်ဆို၊ အခု ဘီယာဆိုင်က
ထလာတာပေါ့”

“မ . . မဟုတ်ဘူး . . ဒီ . . ဒီလို သား . . သားကောင်မလေး

က . . သူ . . ဟို . . .”

“ဟင်! . . . ကောင်မလေးဟုတ်လား၊ မင်း မိန်းမတွေဘာ
တွေတောင် ပတ်သက်နေပြီကိုးကွဟေ”

ဝေပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူထွက်သွားလို့ ခုချိန်မှာ သရဲရော
တစ္ဆေပါ သူ ဂုတ်ခွစီးရင်တောင် ဂရုစိုက်နိုင်မယ် မထင်တော့ပါဘူး။

“ဝေပြီး. .”

“ဗျာ!. .”

“မင်းပြောတဲ့ သရဲထက် ပိုကြောက်စရာကောင်းတာ ဘာလဲ
သိလား?”

“ဟင့်အင်း အဖေ”

“မိဘကို လိမ်တတ်တဲ့သောက်ကျင့်ကွ”

“ခွပ်!!”

“အ!. . .”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“တစ်နေကုန် ထိုင်ပြီး တစ်စိမ့်စိမ့်ကြည့်. . . နဖူးကစ
ခြေဖျားထိအောင် ချစ်တယ်”

“ဝေ!! . . . ခုနလေးတင် ခွေးချေးတက်နင်းသွားတာ ငါမြင်
လိုက်တယ်”

မြဘုန်း ဝင်နောက်လို့ တိမ်တိုက် သီချင်းညည်းတာလေး
ရပ်ပြီး လက်အိတ်တွေ ချွတ်လိုက်တယ်။

“ဒါက ဘယ်လဲ!”

“ဖျားကြီးအပြင်ထွက်သွားတုန်း ရုံးပေါ် ခဏတက်မယ်လေ
ကွာ၊ ငါ့ရဲ့ဟောလစ်ကလေးကို သွားငေးမလို့”

“ငါလည်း လိုက်မယ်လေ”

“ဟာ. . . နှစ်ယောက်လုံး ပျောက်သွားလို့ စုပါဇိုက်ကြီးဟစ်
ဟောက်နေဦးမယ်”

“သူ အခု မရှိဘူး”

“မင်းက ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ!”

“ငါလည်း နီလာတိုးလေးကို အပီလာရှိုးတာပေါ့ကွ... ဘာဖြစ်လဲ!”

တိမ်တိုက်လည်း ဒီထက်ပိုပြောလို့ မထူးမှာ သိတဲ့အတွက် ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရုံးရှေ့အရောက် ရုံးထဲက ထွက်လာတဲ့ ယမင်းနဲ့ နီလာတိုးတို့နဲ့ ဆုံကြတယ်။

“ဪ... ကျွန်မလည်း တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း တွေ့ချင်လို့လေ ယမင်းရဲ့ အဲ... မ ယမင်း”

“ဒီလာ နောက်မနေနဲ့၊ ဆေးရုံပို့တဲ့နေ့က အသက်ရှင်ပေး တာ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ပြောတာ ဘာသဘောလဲ!”

“ဒီသဘောပဲလေ... အသက်ရှင်နေမှ ခုလိုတွေ့ရမှာမို့ပါ ဟဲဟဲဟဲ”

“ရုပ်ကိုက ချော်တော်တော်နဲ့”

“မဟုတ်ဘူး... တော်တော်ချောတာ”

“ဘာမှမချောဘူး... ရှင့်နာမည် တိမ်တိုက်မဟုတ်လား!”

“အာ... ဟုတ်ပါတယ်”

“မန်နေဂျာက သူရောက်တဲ့အချိန် လာတွေ့ဖို့ မှာထား တယ်”

“ဟမ်!...”

“လာ... မတိုး၊ ကိုကိုဆီ သွားမယ်”

သူမတို့ ထွက်သွားမှ မြဘုန်းက...

“ကြည့်ရတာ မင်းတော့ ပြုတ်စော်နံ့ပြီထင်တယ်... မှန်း”

မြဘုန်း နှာခေါင်းလေး စူပူစူပူ လုပ်ပြီးမှ...

“သေချာတာပေါ့ကွာ... မင်းကိုယ်က အမဲအူနဲ့ ထွက်နေ တာ”

တိမ်တိုက်ကတော့ တစ်ခုခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေ သလို တွေ့ဝေပြီးမှ...

“ပြုတ်စရာ အကြောင်းတော့ မရှိဘူးကွ”

“ဒါဖြင့် ဘာတုံး”

တိမ်တိုက်က မြဘုန်းနားရွက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး သူ့ရင်ဘတ် နား ကပ်ကာ...

“ကြားလား... ဇောအသစ်လေး လူးလာပြန်နေတာ၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ဟောလတ်ကလေးနဲ့ ဖူးစာမှန်တာ ခေါ်တယ်၊ မပြုတ်ဘူး... ရွှပ် ပြီးမှာ”

တိမ်တိုက်စကား မှန်သွားတယ်၊ နေ့လယ်ခင်း ထမင်းစား မဆင်းခင် မန်နေဂျာပြန်ရောက်လာလို့ တိမ်တိုက်သွားတွေ့တော့...

“အစီအစဉ်ကတော့ အလုပ်ခွင်စည်းကမ်းအရရော ဝန် ထမ်းသက်သာချောင်ချိရေး ကိစ္စရပ်အတွက်ပါ စဉ်းစားပြီး တို့စက်ရုံ ဝင်းထဲမှာ ကင်နီတင်းဖွင့်ဖို့ လျာထားတာ ရှိတယ်ကွ၊ Supervisor တွေဆီက ငါကြားတာတော့ မင်းက လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီဖျော်တာ

ကျွမ်းကျင်တဲ့သူလို ဆိုတယ်။ အလုပ်နားချိန် အပြင်ဘက်က ဆိုင်တစ်
ဆိုင်မှာ မင်းသွားလုပ်ပေးနေတယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်ကွ့. . .
ဟုတ်ရဲ့လား!”

“ခင်. . . ခင်ဗျာ. . . အာ. . . အဲဒါ. . . ဟို. . . ခင်လို့ ကူညီပေး
တာပါ”

“အေး. . . အေး. . . အခုလည်း မင်းအကူအညီလိုတယ်လို့
ပြောရမှာပဲကွ့”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ. . .

“ဪ. . . ညီမလေး လာကွ့. . . ထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

တိမ်တိုက် လစ်တုန်းလေး သူ့ညာဖက်မှာရှိတဲ့ ယမင်းဆီ
အကြည့်ပို့လွှတ်လိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို
ကန့်လန့်ပိတ်ပြီး ထိုင်လိုက်တဲ့ သူမရဲ့အစ်ကိုဖြစ်သူကြောင့် အသာ
လျှိုး ကွဲနေကြီးနဲ့ ပြန်နေလိုက်ရတယ်။ ဒါကို သတိထားမိတဲ့ သူမနဲ့
နီလာတိုးတို့ ကြည့်ပြီး ပြုံးကြတယ်လေ။

“ကဲ. . . တိမ်တိုက်၊ ဒါ မင်းရဲ့အထက်လူကြီးအဖြစ် တွဲလုပ်
ရမယ့် ဆိုက်တာဝန်ခံပဲကွ့၊ အင်ဂျင်နီယာ ကိုနေဦးလေ၊ သိတယ်
မဟုတ်လား!”

“ဟုတ်ကဲ့. . . သိပါတယ်”

ထိုအခါ နေဦးက. . .

“ဆရာ. . . သူက ဘာတာဝန်လဲ ဆရာ”

“အင်း. . . ဖျော်ဆရာလေကွာ”
“ဟာ. . . အကုန် ဒုက္ခတွေ ပေးကုန်လိမ့်မယ်၊ သူ့ကြောင့်
ကျွန်တော့်ညီမ ဆေးရုံရောက်သွားတာ၊ ကံကောင်းလို့ပေါ့”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ညီလေး၊ အစ်ကို ဒီဖြစ်စဉ်ကို စုံစမ်းပြီးပါပြီ၊
ယမင်းကို မေးကြည့်တော့ ဟောလစ်ကို မသောက်ရသေးပါဘူးလို့
ပြောတယ်ကွ့၊ နီလာတိုးသာ သောက်မိတာ၊ ယမင်းက နီလာတိုး
ပြောလို့ တို့ရဲ့ တို့ကြည့်တာတဲ့၊ သူ့ဆေးရုံရောက်တာက အဲဒီနေ့က
ထမင်းချိုင့် မပါလို့ အဆာလွန်ပြီး မူးလဲတာ ထင်တယ်တဲ့”

နေဦး အောင့်သက်သက်နဲ့ သူ့ညီမကို ပြန်လှည့်ကြည့်တော့
မှ တိမ်တိုက်လည်း အခွင့်အရေးရတုန်း သူ့အစ်ကိုနဲ့ အသာမျှော
ကြည့်လိုက်တယ်၊ ခေါင်းကို ငဲ့ချထားလို့. . . နေဦး. . . အီတီအာတာနဲ့
ဒီဘက်ပြန်လှည့်မှပဲ တိမ်တိုက်နဲ့ အကြည့်ချင်း ဆုံတာလေ။
ဟီးဟီး. . . အစ်ကို နေကောင်းတယ်နော်လို့ တိမ်တိုက် နှုတ်ဆက်
တာမျိုး မလုပ်ပေမယ့် ပြုံးပြရင်း. . .

“ဆရာ စိတ်ပျက်ရမယ့်လူ မဟုတ်ဘူးလို့တော့ ကျွန်တော့်
ကိုယ်ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်”

နေဦး မကျေနပ်ပေမယ့် မျိုချလိုက်တဲ့ပုံပါပဲ။ သူ့ဆီကနေ
မန်နေဂျာဆီ အကြည့်လွှဲပြီး. . .

“ဆရာ ဘာများ ညွှန်ကြားစရာ ရှိပါသေးလဲခင်ဗျာ”

“အင်း. . . ကင်နီတင်းဖွင့်မယ့်နေရာကိုလည်း ညီလေး
ရွေးပြီးပြီဆိုတော့ လိုအပ်တဲ့ပြင်ဆင်မှုအတွက် တိမ်တိုက်နဲ့ ညီနိုင်းပြီး

ဆက်လုပ်ပါ။ ဆရာတို့ လျာထားတဲ့အတိုင်းဆို ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေ လိုဦးမယ်လေကွာ”

ဆိုတော့ကတိမ်တိုက်က...

“တစ်ခု တင်ပြချင်ပါတယ် ဆရာ”

“အင်း... ပြော”

“ကျွန်တော်တို့ဝန်ထမ်းတွေထဲမှာ စားပွဲထိုး ကျွမ်းကျင်တဲ့သူ၊ မုန့်အတွက် အကြော်အလှော် ကျွမ်းကျင်တဲ့သူတွေ ရှိတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်လား... မင်းအသိတွေထဲကလား!”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဒီကောင်တွေက ကျွန်တော့်လိုပဲ ဒီလုပ်ငန်းကို တကယ်ပရော်ဖက်ရှင်နယ် လုပ်လာတဲ့သူတွေ ဆိုတော့ တင်န်တင်းအတွက် အဆင်ပြေလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

“အိုကေ... အဲ့ဒီအမည်စာရင်း ပေးစမ်း”

တိမ်တိုက် တက်တက်ကြွကြွပဲ ပေးလိုက်ပါတယ်။

၆၂ ၆၂ ၆၂ ၆၂

ဦးဝကြီးဆိုင်မှာ ထမင်းထွက်စားကြတော့မှ တိမ်တိုက် ပြောပြလို့ အားလုံးလန့်ဖျပ်ကုန်ကြတယ်။

“ဟာ... မင်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်တာလဲကွ!”

“အေးဆေးပါကွာ... တစ်ခြံတည်း ကြီးလာတဲ့ဝက်တွေပဲ၊ နားရွက်ပြာလာမှတော့ အတူတူ သေကြတာပေါ့”

“ဟာ... ဒီကောင်”

မြဘုန်း အတော်လန့်သွားလို့...

“ကြောက်မနေနဲ့... မင်းကို အကြော်ဆရာအဖြစ်နဲ့ အမည်စာရင်း ပေးထားတယ်”

“ဟမ်!...”

“ဟေ့... တိမ်တိုက်၊ ငါက ဘာလဲ!”

“မင်းနဲ့မိုးဆွေက စားပွဲထိုး၊ ဝေပျိုးက လက်ထောက် အဖျော် ဆရာ၊ အဲ့ဒါ ထမင်းစားပြန်တက်ရင် ဂျာကြီး မင်းတို့ကို ခေါ်ပြီး မန်းလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကြည့်ဖော်ကြပေတော့”

မြဘုန်းက စိတ်လက်ပျက်သလို ပုံပုံကျကြီးနဲ့...

“တိမ်တိုက်ရာ... ငါက ဘဲဥတောင် ပြောင့်အောင် မကြော် တတ်တဲ့ကောင်... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

“လွယ်ပါတယ်ကွာ... မသိတာ ဦးဝကြီးကို မေးပေါ့၊ သူက မှ တကယ့်ဂုရုကြီးပဲဟာ”

“အင်း... မင်းတို့ကတော့ ငါ့တုတ်နဲ့ ငါ့ပြန်ရိုက်တော့မယ့် ကောင်တွေပဲကွ”

ဘေးက ထိုင်နားထောင်နေတဲ့ ဦးဝကြီးဆီကလည်း စိတ် ပျက်သံမျိုး ထွက်လာတာကြောင့် တိမ်တိုက်က...

“အေးဆေးပါ ဦးဝကြီးရာ၊ ကင်နံတင်းဖွင့်ရင် ကျွန်တော်တို့ နေခင်း အပြင်မထွက်ရတာပဲ ရှိတာ၊ မနက်ခင်းနဲ့ ညနေအလုပ်ဆင်း ချိန်ကတော့ ပုံမှန်ပဲလေဗျာ”

“အေးလေ ခုမှတော့ ငါလည်း မင်းတို့နဲ့ တစ်ခြံတည်းကြီးတဲ့ ဝက်ဖြစ်နေပါပြီ၊ ကဲပြော... ငါ ဘာကူညီရမလဲ”

တကယ်ကူညီရတော့လည်း အစအဆုံးလို့ ပြောရမှာပါ။ အချိန်မရှိလို့ လက်ထပ်သင်မပေးနိုင်ပေမယ့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လုပ်ငန်းကို သူ့ကဏ္ဍနဲ့သူ ဖော်မြူလာတွေ ပေးရှာတာပါ။

ဆိုတော့ကာ တိမ်တိုက်တို့လည်း ဦးဝကြီးပြောပြသမျှ စာ အုပ်နဲ့ ရေးကြမှတ်ကြတာတွေ လုပ်ကြပါတယ်။

ဘာပဲပြောပြော ဦးဝကြီးကျေးဇူးကြောင့် ကင်(နံ)တင်း ဖွင့် ချိန်မှာ တိမ်တိုက်တို့အုပ်စု အိုးနင်းခွက်နင်းဖြစ်မသွားဘဲ အိုးနှုတ်ခင်း ပဲ့ရုံလောက်လေး လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်သွားကြပါတယ်။

“ဟေ့... အကြော်ဆရာ”

ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ စမူဆာ ကြော်နေတဲ့ မြဘုန်း လှည့်ကြည့် တော့ ဆိုင်တာဝန်ခံ နေဦးက အီကြာကွေးကို ခုံစောင်းနဲ့ရိုက်ပြ ပြီး...

“မင်းအီကြာကွေးက ဘာသားနဲ့ ကြော်ထားတာလဲ!”

“ပျဉ်းကတိုးသားနဲ့ပါ ဆရာ”

“ဘာကွ!”

“တကယ်ပါ ဆရာရယ်၊ ထင်းအတွက် စက်ရုံနောက်က သစ်အဟောင်းတွေ ယူသုံးဆိုလို့ ကျွန်တော်လည်း မီးသားမီးခိုန့် ကောင်းအောင် ပျဉ်းကတိုးသားလေး ရွေးသုံးမိတာပါ”

“အဲ့ဒါ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အီကြာကွေးတွေက မာတောင့်နေလို့ ပြောနေတာ၊ ဟိုကောင် ဖျော်ဆရာကလည်း လက် ဖက်ခြောက်ကို ပင်လယ်ရေနဲ့ နှပ်သလား အောက်မေ့ရတယ်၊ လက် ဖက်ရည်သောက်ပါတယ်ဆိုမှ ငပိရည် သောက်နေရသလိုပဲ၊ မင်းတို့ ပြောတော့ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ဆိုကွ... ချီးပဲ”

ဆိုင်ဖွင့်ပွဲ တစ်မနက်ခင်းလုံး တိမ်တိုက်တို့ ပြောင်းဆန်နေ

ပေမယ့် မန်နေဂျာကြီးနဲ့ ရုံးအဖွဲ့ ရောက်လာချိန်မှာတော့ အားလုံး ကော်ဖီတစ်မျိုးတည်းသာ သောက်ကြပြီး စမူဆာကြိုက်တဲ့ မန်နေဂျာ ကြီးအတွက် ကြော်ပူအိုးကျ မြဘုန်းရဲ့စမူဆာပူပူလေးက အတော့်ကို ဝုဏ်ယူစရာ ဖြစ်ကုန်ပါတော့တယ်။

“ညီလေးရေး . . . တို့ ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ ကင်(နံ)တင်း ဝန်ထမ်း အဖွဲ့က တကယ့် ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ပါလားကွ”

“ခင်ဗျာ . . . ဘာဖြစ်လို့ ဆရာ”

“ဟာ . . . ရှယ်ကွ၊ ကော်ဖီကလည်း ကောင်း၊ စမူဆာကလည်း ကောင်း၊ စားပွဲထိုးတွေရဲ့ဆက်ဆံရေးနဲ့ ဝန်ဆောင်မှုကလည်း အဟုတ်ပဲဟေ့ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား၊ ဒါရိုက်တာကြီးအဖွဲ့ ဧည့်ခံရေးကို မင်းတို့ကင်(နံ)တင်းကိုပဲ တာဝန်ပေးရမယ်၊ ငါ့ညီ နေဦးကလည်း တကယ့်လူတော်ပဲကွ”

“ခင်ဗျာ . . . ”

“စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ ကျွမ်းကျင်ရုံတင် မကဘူး၊ ဆိုင်လုပ်ငန်းလည်း ကျွမ်းကျင်တာပဲလား!”

“အဟဲ . . . ဟဲ . . . ဒါက ဒီလိုပဲ လုပ်ရင်းနဲ့ အလုပ်က သင်သွားတာပါ ဆရာ”

“မှန်တာပေါ့ ညီလေးရ၊ ဘာမဆို အလုပ်ကသင်တာ တစ်ဝက်ပါတယ်ကွ၊ အိုကေ . . . ကင်(နံ)တင်းဖွင့်တာ အောင်မြင်တယ်ဆို အလုပ်ချိန် သတ်မှတ်ချက်အသစ် ထုတ်ပြန်မယ်၊ သမီးတို့ အဲ့ဒါလုပ်ပေးစမ်း”

“ဟုတ် . . . ဆရာ”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်တက်ချိန်ကစလို့ အလုပ်ဆင်းချိန်အထိ တာဝန်မှအပ ဘယ်သူမှ အပြင်မထွက်ရဘူး၊ ထမင်းစားဆင်းချိန်ကို ကင်(နံ)တင်းမှာပဲ စားကြသောက်ကြမယ်၊ နေ့ခင်း(၂)နာရီကနေ(၃)နာရီအထိ လက်ဖက်ရည် သောက်ချိန်ပေးမယ် . . . ဟုတ်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အေး . . . အဲ့ဒါ သမီးတို့ နဲ့ပေါ် ပြန်တက်ရင် အောက်ရုံးခန်းကို စာထွက်ပေး”

“ဟုတ် . . . ”

“ဪ . . . ငါက ကော်ဖီသမားဆိုတော့ လက်ဖက်ရည်ဆရာ ဘယ်လိုနေလဲကွ၊ ငါတို့သူဌေးက လက်ဖက်ရည်သမားဆိုတော့ အဲ့ဒါလည်း သိမှဖြစ်မယ်”

နေဦး အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်ဖို့ပါပဲ။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ တိမ်တိုက်က . . .

“သုံးဆောင်ကြည့်ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဖျော်လာခဲ့ပါမယ်”

နေဦး ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်နေခိုက်မှာပဲ တိမ်တိုက်က လက်ဖက်ရည်သုံးခွက် ဖျော်ယူလာပါတယ်။

“ဒါက ကျဆိမ့်ပါ ဆရာ၊ ဒါက ချိုကျ၊ ဒါက ချိုဆိမ့်ပါ”

“အေး . . . အေး . . . ဟုတ်ပြီ၊ သူဌေးက ကျကျဆိမ့်ဆိမ့်မှသာ သူ့အကြိုက်ကွ”

“ပကုစိ! . . အား . . လျှာပေါ်မှာ စွဲသွားတာပဲဟ . . . မဆိုးဘူးပဲ၊ ဒါက ချိုကျဆို့တော့ . . . မှန်း၊ အင်း . . . ဒါလည်း ကောင်းသားဟ ချိုဆိမ့်က၊ သမီးတို့ မြည်းကြည့်ပါဦး”

ဆိုတော့ကာ ယမင်းက ယူမြည်းကြည့်လိုက်တယ်။

“ကောင်းတယ် ဆရာ . . . မွေးနေ့တာပဲ”

“အဟတ်ဟတ် . . . နေဦးရေ”

“ခင်ဗျာ . . . ဆရာ”

“တို့ ဒီအဖွဲ့နဲ့ အပြင်ထွက်ရောင်းပြီး ဝန်ထမ်းဖန်ငွေ ရှာဖို့ သင့်နေပြီကွနော . . . ဟဲဟဲဟဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အဟဲဟဲဟဲ”

“ကဲ . . . ကဲ . . . ငါ ဘဏ်ကိစ္စ ခဏသွားရမယ်၊ သမီးတို့ အပေါ်ပြန်တက်ရင် ဆရာမှာတာလေး လုပ်လိုက်”

“ဟုတ်”

မန်နေဂျာကြီးကို နေဦး လိုက်ပို့ပေးခိုက် တိမ်တိုက်က . . .

“မယမင်းက ဟောလစ်ပဲ သောက်သင့်တယ်”

“တော်ပါရှင် . . . ဟောလစ်ကြီးများ”

“ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ၊ နှလုံးအားနည်းတဲ့ သူအတွက် လက်ဖက်ရည်ကော်ဖီ လုံးဝကို မသင့်တော်တာပါ . . . မယမင်းအတွက် ဟောလစ်တစ်မျိုးကို ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဟိုတစ်ခါဖြစ်တာက ကိုယ့်ဆိုင်မဟုတ်တော့လေ”

“ရပြီ . . . ရှင် အာမခံရင်တော့ သောက်ကြည့်တာပေါ့၊

ကျွန်မလည်း မတည့်မှန်း သိသားပဲ”

“စိတ်ချ . . . လုံးဝ အာမခံဟောလစ် ဖြစ်စေရမယ်”

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ နေဦး ပြန်ရောက်လာပြီး . . .

“မင်းတို့ ကံကောင်းသွားပြန်ပြီပေါ့ . . . ဟုတ်လား!”

“ကျွန်တော် ပြောထားတယ်လေ၊ ဆရာ စိတ်ပျက်ရမယ့်သူ မဟုတ်ဘူးလို့”

“နေပါဦး . . . စောစောက အသားကုန် ငန်တဲ့ အကျရည်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ!”

“သွန်ပစ်တာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဘယ်နာမည်အပျက်ခံမလဲ!”

“ဟာ . . . ဒါဆို ရှုံးပြီပေါ့ကွ . . . ဟေ”

“အခုက promotion ကာလ၊လေ ဆရာ”

“ဟမ်! . . . ”

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ မြဘုန်းက . . .

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ promotion ကာလဆိုတော့ နာမည်ပျက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော်လည်း အီကြာကွေး အားနည်းချက်ကို အဖတ်ဆယ်လို့ရအောင် VIP အတွက် ရံထားတဲ့ ပဲဆီစစ်စစ်နဲ့ စမူဆာ ကြော်ပစ်လိုက်တာလေ . . . ဟဲဟဲဟဲ”

“ဘာ . . . ဟာ . . . ဒီကောင်တွေမှ ဟုတ်နေပြီ၊ အပြင်ဈေးထက် လျှော့ရောင်းတဲ့ သက်သာဆိုင်က အကောင်းတွေချည်း ဖိသန့်မှတော့ . . . ဟာ . . . ဒုက္ခပဲကွာ၊ ငါ့လစာတော့ ပြုတ်တော့မှာပဲ”

“ဆရာ . . . ကျွန်တော်တို့ စားပွဲခံတွေ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာ

တစ်ရှူး ပါကင်ထုတ်နှစ်ထုပ် ကုန်သွားလို့ အဲ... ဒါ... ထပ်...
ဝယ်...”

“ဟေ...”

၆ ၆ ၆ ၆

BURMESE
CLASSIC

ဒါပေမယ့်လည်း တစ်လဆိုတဲ့အချိန်က သူတို့အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံး မဟုတ်တောင် အသင့်အတင့် နေသားတကျ ဖြစ်လာခဲ့ကြတယ်။ ယမင်းတို့ မောင်နှမလည်း တိမ်တိုက်နဲ့ တကယ်ပေါင်းသင်းကြည့်မှ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ စရိုက်ကလေးနဲ့ဆိုတာ သိပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာကြတယ်။

“တိမ်တိုက်”

“အင်း...”

“ရှင်... ငရဲပြည်တို့ဘာတို့ ရှိတယ်ဆိုတာကို ယုံလားဟင်”

ညနေ ရုံးမဆင်းခင်လေး နေဦးတို့ ဈေးစာရင်း လုပ်နေတုန်း သူမနဲ့ နီလာတိုး ကော်ဖီသောက် ဆင်းလာပြီး စကားဝိုင်းဖွဲ့ဖြစ်သွားခြင်းပါ။ သူမကတော့ ဟောလစ်ပဲ သောက်တယ်လေ။

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ငရဲပြည် တကယ်ရှိမရှိကို ပြင်းဖို့ ခက်ပေမယ့် ကိုယ်မမှန်မကန် လုပ်မိရင် လုပ်တဲ့ အကျိုးအပြစ် ကတော့ သေချာပေါက် ရှိတယ် ယမင်းရဲ့၊ ဥပမာ... ကိုနေဦးကြီး ကို ငါ လက်သီးနဲ့ ထိုးတယ်ကွာ”

“အံ့မာ... ထိုးကြည့်ပါလားကွ”

“ဥပမာပြောတာပေါ့... ထိုးရင်... တစ်အချက် ခိုက်ရန် ပြုမှုနဲ့ အလုပ်ပြတ်နိုင်တယ်၊ လက်ဆ သိပ်ပြင်းရင်တော့ အဖမ်းခံရ မယ်၊ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခံရမယ်၊ ဒါဟာ သေချာတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ငါဖတ်ဖူးတဲ့ အဋ္ဌကထာတွေထဲမှာတော့ တကယ်ကို ရှိနေတယ်၊ နေပါဦး... နင်က ဘာအတွက် မေးတာလဲ!”

ထိုအခါ...

“ဒီလိုကွာ... မနုဏ် သူ့ကြောင်လေး ပျောက်သွားတယ်၊ ညကျမှ ငါတို့ သိရတာက လမ်းထဲကကောင်တွေ သတ်စားလိုက် တယ်တဲ့၊ အဲဒါကို သူ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီကောင်တွေအုပ်စု ငရဲကြီးပါစေချည်းပဲ ပြောနေတာ ငါကြားတာပဲကွာ”

“ဟုတ်တယ်... ငါ တကယ်ကြီးစေချင်တာ၊ အဲဒီကောင် တွေ အရမ်းယုတ်မာတာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ငရဲတကယ်ရှိမရှိ နင့်ကို မေးကြည့်တာ”

တိမ်တိုက် သဘောပေါက်သွားသလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်းက...

“ယူနော နှစ်သိန်းလေးသောင်းအထု ရှိတဲ့ တို့ကမ္ဘာမြေမှာ

အခု ငါတို့ရှိနေတဲ့လူ့ပြည်ကနေ အောက်ယူနော တစ်သောင်းငါး ထောင်မှာ လောကီယငရဲလို့ ခေါ်တဲ့ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ရဲ့ အပေါ်ဆုံး ထပ် သမ္ဗိုင်းငရဲ ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ဟိုးအောက်ဆုံးအဝီစိငရဲအထိ ငရဲတစ်ထပ်နဲ့တစ်ထပ်ကြားမှာ ယူနော တစ်သောင်းငါးထောင်စီ ကွာတယ်လို့ ဆိုတယ်ဟ၊ စတုမဟာရာဇ် နတ်သက်တမ်းက အဲသလို တစ်ရက် ရေတွက်မှုမျိုးနဲ့ အနှစ်ငါးရာရှိတယ်၊ လူ့သက်တမ်းနဲ့ ပြန်တွက်ရင် အနှစ်ကိုးသန်းတိတိ ရှိတယ်၊ အဲဒါကိုမှ သမ္ဗိုင်းငရဲသား တွေ ခံရတဲ့ ငရဲသက်တမ်းလို့ ဆိုတယ်ဟ၊ ဒါကို လူ့ပြည်သက်တမ်းနဲ့ ပြန်တွက်ကြည့်ရင် နှစ်ပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်း နှစ်ထောင်တောင်ရှိ တယ်၊ တစ်ဝကြီး ခံစမ်းပဲ”

“ကောင်းလိုက်တာဟာ... ငါ့ကြောင် သတ်တဲ့ကောင်တွေ အဲဒီငရဲမျိုး ကျမှာလား!”

“အဲ... အဲဒါက နေဦးဟ၊ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်မှာ တစ်ထပ်တိုင်း တစ်ထပ်တိုင်းကို လောကီဒီပက ကျမ်းအလိုအရ လောဟကမ္ဘီငရဲ ဆိုတာ ရှိတယ်... ငရဲငယ်ပေါ့၊ အဲဒီငရဲမှာ ဇောက်ထိုးကျပြီး ဆူးထိုးခံရတယ်၊ သံရည်ပူ လောင်းခံရတယ်၊ ပြိတ္တာဘဝကြီးနဲ့ နေရ တယ်တဲ့”

“မှတ်ထား... အဲဒီကောင်တွေ၊ ဟင်း... အ... ကျွတ်... ကျွတ်...”

“ဟင်... ယမင်း”

“ယမင်း... ညီမလေး”

“အား... ဒီနားက အောင့်တယ်”

ဝဲဖက်ရင်ညွန့်ဆီမှာကြောင့် တိမ်တိုက် မတို့ရဲ မကိုင်ရဲဘဲ
ပြူးတူးပြိတ် ဖြစ်နေတုန်း နေဦးက...

“ညီမလေး... ရရဲလား!”

“ရတယ်... အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

“မဖြစ်ဘူး ကိုနေဦး၊ ဆေးရုံသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဟင့်အင်း... မသွားဘူး၊ ဒီအတိုင်း ခဏလေးပဲ နေချင်
တယ်”

“အဲဒါပဲ ညီမလေးရ၊ နင်က ဝမ်းသာလို့လည်းမရ၊ ဝမ်းနည်း
လို့လည်း မရဘူး”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ တိမ်တိုက်က ဝင်ထိုင်ပြီး...

“ယမင်း... ငါ့ကို ကြည့်စမ်း”

သူမ မော့ကြည့်တော့မှ...

“စိတ်ကို တင်းထားတာတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှော့ချပစ်
လိုက်၊ အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းရှူ... ဟုတ်ပြီလား!”

“အင်း...”

“ဘာမှမပူနဲ့... ငရဲဆိုတာ တကယ်ရှိတယ် ယမင်း၊ ငရဲ
မကြောက်တဲ့သူတွေ သူတို့အပြစ် သူတို့ခံလိမ့်မယ်၊ ငါတို့က ငရဲ
ကြောက်တဲ့သူတွေမို့လို့ ကောင်းတာပဲ တွေးမယ်၊ ကောင်းတာပဲ
လုပ်မယ်၊ သူတို့ ခံရတာ သူတို့အကြောင်း၊ ငါတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊
ဝမ်းမသာနဲ့ ဝမ်းမနည်းနဲ့၊ ငရဲတကယ်ရှိတယ်ဆိုတာ နင့်ကိုယ်နင်

စဉ်းစားလိုက်ရင် သိသွားပြီ၊ သူတို့ခံရတာကို နင် အားပါးတရ ခံစား
လိုက်တော့ နင်လည်း ခံစားသွားရတာပဲ မဟုတ်လား၊

အဲဒါကြောင့် ငါတို့ သူများအကြောင်းကို ဥပေက္ခာပြုရမယ်၊
ငါတို့အကြောင်းနဲ့ ငါတို့ နေမယ်... ဟုတ်တယ်နော်”

“အင်းပါ... ငါ နည်းနည်းသက်သာလာပါပြီ”

“တော်ပါသေးရဲ့ဟာ... ငါပြောဖူးတာ နင် ဘယ်တော့မှ
မမေ့ပါနဲ့၊ နင်အသက်ရှင်ပေးရင် နင့်ကို ငါတစ်သက်လုံး ကျေးဇူးတင်
နေမယ်ဆိုတာ မှတ်မိလား!”

သူမ ရှက်နွေးသွားတဲ့မျက်နှာနဲ့ နေဦးကို တစ်ချက်မော့
ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးမှ...

“ညီမတို့ ပြန်နှင့်ကြရအောင်... နားချင်လို့”

“ရတယ်လေ ညီမလေး”

“ထားခဲ့ ကိုနေဦး၊ ကျွန်တော် အားလုံးလက်စသတ်ဖေး
ထားမယ်”

“အိုကေ... ကဲ... လာ... ညီမလေး”

ယမင်းကို နီလာတိုးနဲ့ နေဦးတို့ တွဲခေါ်ပြီး ထွက်သွားမှ
မြဘုန်းတို့ အနားကပ်လာကြပြီး...

“မင်းစိတ်လျှော့လိုက်တော့ တိမ်တိုက်၊ ဒီအတိုင်းဆို မင်း
အစောကြီး မုဆိုးဖိုဖြစ်မှာပဲ”

“ဟာကွာ... မဦးမချွတ်နဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ... စကားနဲ့တောင် အလုပ်မခံတာ၊

၈၆ နတ်ရွာစိုး

လင်မယားချင်း... ”

“ဟေ့ကောင်”

“ငါပြောတာ အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး
ကိစ္စတွေ ဘယ်လောက် စိတ်ပင်ပန်းမယ်ထင်လဲ!”

“ငါသိတယ်”

“ထိ. . ပြီးရော”

ပြီးမှ မြဘုန်း တစ်ဖက်လှည့်ပြီး တခါခါ ရယ်တယ်။ တိမ်တိုက်
မရယ်နိုင်ဘူးလေ။ တလှုပ်နဲ့နဲ့ ပြန်သွားတဲ့ ရင်ခုန်သံလေးဆိုမှာ
သူ့စိတ်အာရုံတွေ ပူလောင်ကပ်ငြိပါသွားတာနဲ့အမျှ မြဘုန်း ပြောသ
လို. . . တကယ်ပဲ. . .

(ဟား. . . ရင်မောစရာပါလား ယမင်းရယ်. . .)

နုလုံးတုန်...

ရင်ခုန်မှ အချစ်ဆိုရင်တော့...

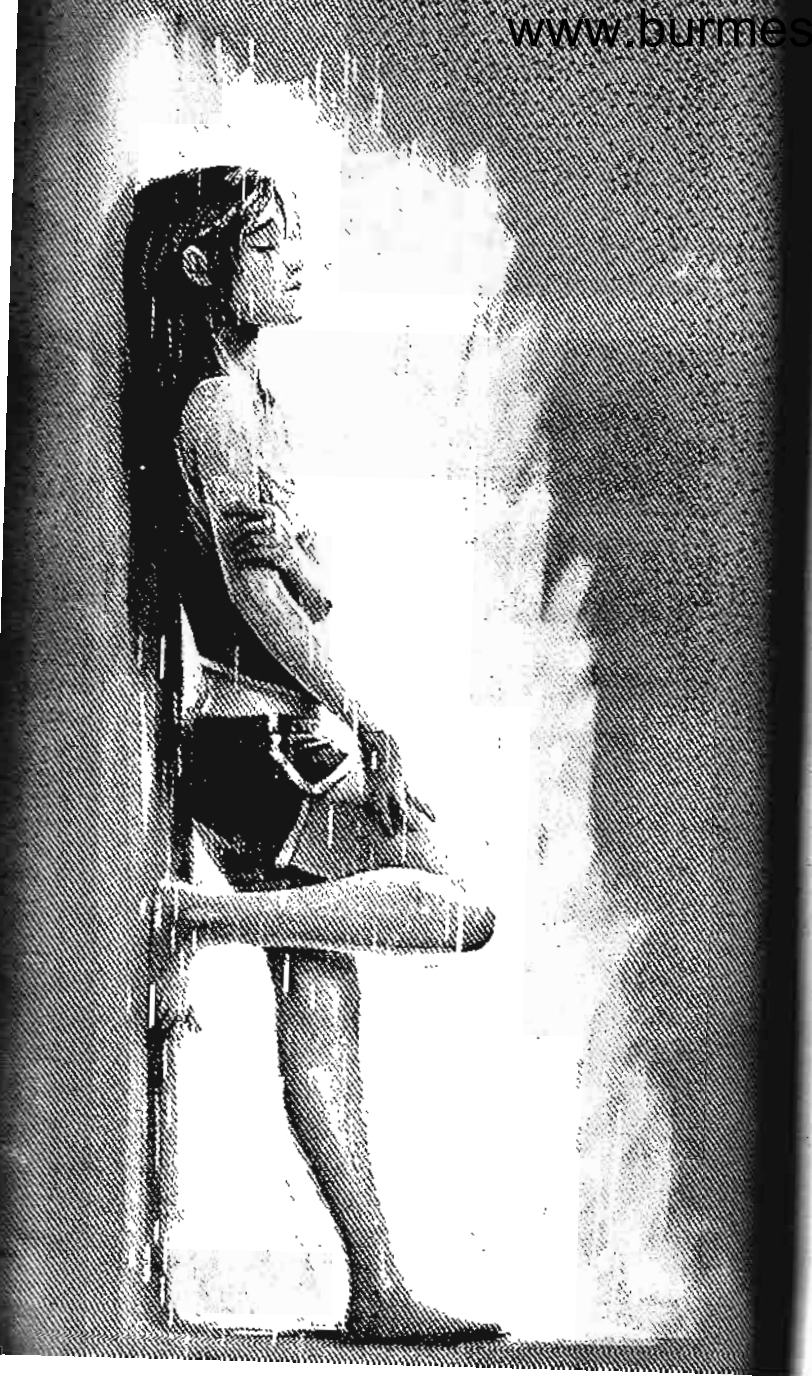
နုလုံးရောဂါဖြစ်နေတဲ့သူတွေနဲ့လည်း...

တခြားဘယ်နေရာခုန်ရင် အချစ်ဖြစ်မလဲ...

နုလုံးနုလုံးရှာကြည့်ကြပါဦး...

မိနာ ရူးတော့မယ်...

အန်း(၅)

မင်း ဆေးခွင့်ယူလိုက်တဲ့ တစ်ပတ်အတွင်း စက်ရုံ ကင်(န်)တင်းဟာ တစ်လောကလုံးမှာ ပျင်းစရာအကောင်းဆုံးနေရာ တစ်ခုဆိုတာ တိမ်တိုက် သိလာသလိုပါပဲ။ အနည်းဆုံး နေ့လယ်ခင်း ထမင်းစားချိန်နဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် နှစ်ချိန်လောက် ပုံမှန်မြင် တွေ့နေကျ မျက်နှာလေးတစ်ခု ပျောက်ဆုံးနေခြင်းက နေ့လ နှစ် စင်းလုံး ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ငြီးငွေ့ပိတ်လှောင်တဲ့ဒဏ်ကို မခံစားနိုင်တော့

လို့...

“ကိုနေဦး... ယမင်း သက်သာရဲ့လား!”

“အေး... သက်သာပါတယ်ကွ၊ တနင်္လာနေ့ အလုပ်ပြန် ဆင်းမှာလေ”

“ကျွန်တော် ကိုနေဦးကို ခွင့်တောင်းစရာရှိလို့”

“အေး... ပြော”

ပြော... ဆိုတော့ တိမ်တိုက် ဆက်ပြောဖို့ နည်းနည်းဆွံ့အ သွားတယ်။ အနားမှာလည်း မိုးဆွေခွေဝေပြီးတို့ ရှိနေတော့ ပြောရမှာ ခက်နေတဲ့ပုံပါ။ ဒါပေမယ့် သူပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားဟန် တူပါတယ်။ ကောင်တာအတွင်းဘက် ဝင်သွားပြီး နေဦး ထိုင်နေတဲ့ ခုံခြေရင်းမှာ ဒူးထောက်လိုက်တယ်။

“ဟ... ဟ... ဘာလုပ်တာလဲ တိမ်တိုက်!”

“ယမင်းရဲ့ဘဝကို ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်ချင်တယ်...”

ကိုနေဦး”

“ဟမ်!...”

နေဦး လန့်သွားတာကို ကြည့်ပြီး မိုးဆွေတို့လည်း မိုးကြိုး ပစ်တော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိသလိုမျိုး လစ်ပြေးကုန်ကြတယ်။

“ကျွန်တော် ယမင်းကို ချစ်တယ် ကိုနေဦး”

“ဟ!... ဟကောင်... အဲဒါ... ငါ့ကို... ဟာ... ဒီကောင်

တော့... မင်း ထစမ်း”

တိမ်တိုက် ထရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ...

“အခု တစ်ပတ်လောက်လေး မတွေ့ရတာတောင် သေမ လောက် ကျွန်တော် ခံစားနေရတယ်၊ ဘာမှလည်း လုပ်လို့မရဘူး၊ မနက်က အကုန်ချည်နှပ်တာ လက်ဖက်ခြောက် မပါဘူး၊ အိပ်လို့လည်း မရဘူး”

“စားလို့တောင် မဝင်တော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... မဆာရင် လုံးဝ မစားဘူး”

“ခွေးကောင်... မင်းသွားတော့၊ မသွားရင် ငါတီးမိလိမ့် မယ်”

“အတီးခံရရင်တောင် နည်းနည်းသက်သာမယ် ထင်တယ် ကိုနေဦးရာ”

“တိမ်တိုက်... နေ့ကောင်၊ ငါက သူ့အစ်ကိုကွ”

“သိတယ်... အဲဒါကြောင့် ခွင့်တောင်းတာ”

“ဟာ... မင်း...”

“ဟိုကောင် ဝေပြီးလည်း မြဘုန်းညီမကို ကြိုက်တာ မြဘုန်း ခွင့်ပြုချက်ယူပြီး ကြိုက်တာပါ ကိုနေဦး၊ ကျွန်တော်... ကျွန်... ဝူး... ”

နေဦး အတင်းပါးစပ်လှမ်းပိတ်ပြီး တိမ်တိုက်ကို ဖျော်ခန်း ဘက် ခေါ်ထုတ်လာခဲ့တယ်။ အခန်းထဲ ရောက်မှ...

“ငါပြောမယ်... မင်းမှာ နှမသားချင်း မရှိဘူးလား!”

“ဟုတ်ကဲ့... မရှိပါဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တာ၊ မင်းစကားကို ကြား

ရတာ. . ဖင်. . အဲ. . . သွားကျိန်းတယ်ကွ. . ချီးပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါ သဘာဝအတိုင်း အမှန်တရားပါ ကို နေဦး၊ ကျွန်တော် ခွင့်တောင်းပြီးပြီလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါမယ်”

“လုံးဝမဖြစ်ဘူး တိမ်တိုက်၊ ယမင်းအတွက် ဆရာဝန် ညွှန်ကြားချက်ထဲမှာ လုံးဝ အိမ်ထောင်မပြုဖို့ တားမြစ်ထားတယ်”

“ဟာ. . . ဒါတော့ လွန်တယ် ကိုနေဦးရာ၊ ကျွန်တော့် အဒေါ်လည်း နှလုံးရောဂါသည်ပဲ၊ သူ့အိမ်ထောင်ကျတော့ သူ့အမျိုးသား ဦးစိုးမင်းက နည်းနည်းပွေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ်နော် ဆိုတာလေးနဲ့ ချုပ်ထားတာ ဦးစိုးမင်း လှုပ်လို့တောင် မရဘူး၊ တစ်ရက် ဒေါ်လေးငယ်က အဒေါ်အိမ်ကို သွားလည်တော့ ဒေါ်လေးလည်း အိမ်အရောက် ဦးစိုးမင်းက အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်တော့ အဒေါ်က ကိုစိုးမင်း ရှင်ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကျုပ်မောနေတယ်နော်လို့ ထုံးစံအတိုင်း တော်ကီနဲ့ ချုပ်တာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ဦးစိုးမင်း တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်တာ အဒေါ်နှလုံးရောဂါလည်း နင်နေငါသွားပဲ”

“ဘာပြောလိုက်လို့လဲ!”

“မင်းရှောချင်ရင် ရှောလို့ရပြီ၊ ငါ့ခယ်မလည်း အိမ်ပေါ်ရောက်နေပြီတဲ့”

“ဟာကွာ”

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက နှလုံးရောဂါဆိုတာ မပျောက်နိုင်တဲ့ရောဂါ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာပါ”

“တော်. . တော်. . မင်းတို့အမျိုးက သိပ်မလွယ်ဘူး”

“အာ. . . အထင်မလွဲပါနဲ့ ကိုနေဦးရာ၊ ကျွန်တော့်စကားရဲရည်ရွယ်ချက်က အဲသလောက်လေးနဲ့တောင် ဒီရောဂါကို အမြဲပြတ်မှုအပိုင်းကို ဦးတည်နိုင်တယ်လို့ ဆိုတာပါ၊ အဒေါ်က အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်တယ်၊ ဆေးမှန်မှန်သောက်တယ်၊ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ပုံမှန်လုပ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ကောင်းလာတယ်ပေါ့. . . အဲဒါပါပဲ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သဘောမတူဘူးကွာ”

“အစ်ကို တကယ်ပြောတာလား!”

“လုံးဝ သဘောမတူဘူးကွာ”

“ကျေးဇူးပဲ. . . ဒဿနတစ်ခုရှိတယ်၊ လက်မခံဘူးလို့ နှစ်ခါပြင်းရင် လက်ခံတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်တယ်တဲ့”

“ဟေ့. . ဟေ့ကောင်”

ပျော်ပြီး ထွက်သွားတဲ့ တိမ်တိုက်ကို လှမ်းအော်ရင်း နေဦးပြုံးတယ်။ ဝန်ခံရရင် သူလည်း နေဦးလိုလူမျိုးနဲ့ သူ့ညီမကို ယုံကြည်စွာ အပ်နှံသင့်တယ်ဆိုတာ သူ့ဘာသာ သိတယ်လေ။

(ဒီကောင်နဲ့မှကွာ. . .)

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . . ဟား”

ဦးဝကြီးဆိုင် ရောက်မှ ဝေဖြိုးနဲ့မိုးဆွေတို့ သက်ထွန်ပြန်ပြောပြပြီး ဝါးလုံးကွဲ ထရယ်တော့ မြဘုန်းက. . .

“ဟေ့ကောင်တွေ. . . ဒါ ရယ်စရာလားကွာ”

“ဟေ့ . . . ရယ်တာပေါ့ကွာ၊ တိမ်တိုက် သူ့နှမ လိုချင်တာ သူ့အစ်ကိုကို ရည်းစားစကား သွားပြောတာလေကွာ . . . အဟတ် ဟတ် . . . ဟတ် . . .”

“ဝေဖြိုးတို့ တိမ်တိုက်တို့ကတော့ကွာ . . . အံ့ရော . . . အံ့ရော”

“ဟေ့ကောင် . . . သက်ထွန်း”

မြဘုန်း ဟိုလူ့အော်ဒီလူ့အော်နဲ့ ဖြစ်နေခိုက်မှာပဲ တိမ်တိုက် ရောက်လာတယ်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မြဘုန်း!”

“တော် . . . မင်းလည်း မကောင်းဘူး”

ထိုအခါ မိုးဆွေက . . .

“ဒီကောင် ပဲလှော်ကြား ဆားညပ်နေတာလေ၊ ပဲလှော်စား တိုင်း အဝါးခံနေရတာ . . . အံ့ဟဟဟဟဟ”

“ကုသိုလ်ရပါတယ် မြဘုန်းရာ၊ မင်းကို အကြောင်းပြုပြီး နောက်ထပ်နောက်ထပ်တွေ အဆင်ပြေတာ ဘယ်လောက်ကုသိုလ်ရ လဲ”

“တော်ပြီ . . . တော်ပြီ . . . ငါလည်း သွားကျိန်တယ်”

အားလုံးရယ်ကြတယ်။ အဲ့ဒီနောက် ဝေဖြိုးက . . .

“နေဦး တိမ်တိုက်ရ”

“ဟာ . . . မင်းမနောက်နဲ့ကွာ၊ ငါရှက်တယ်ကွာ”

ဝေဖြိုး ကြောင်သွားပြီးမှ ရယ်ပြီး . . .

“အမယ်ကွာ . . . မုန့်ဆီကြော်က နဲ့တောင် ပြန်မတက်နိုင်

သေးဘူး၊ နေဦးဆိုတာ မင်းယောက်ဖကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“သိဘူးလေ . . . အဟတ်ဟတ်၊ ကဲ . . . ဘာတုံး!”

“မင်း ဟိုတစ်ပတ်က ပြောပြနေတဲ့ ငရဲပြည်အကြောင်း ငါ မရှင်းတာ ရှိသေးတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ်တိုင်ဆင်းကြည့်လိုက်ပါလားကွာ . . . မေးနေသေးတယ်”

သက်ထွန်း ဝင်ဖောက်လို့ တိမ်တိုက်က . . .

“ဟုတ်တယ် ဝေဖြိုး၊ အခု ယမမင်းကြီး တရားစစ်တဲ့ခန်း က အဲကွန်းတွေဘာတွေတောင် တပ်ချင်တပ်ထားနိုင်တယ်ကွာ”

“မင်း . . . မဟုတ်တာ”

“ရာသီဥတုတွေ ဖောက်ပြန်လာတော့ သူတို့လည်း ပူမှာပဲ လေကွာ၊ ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ ငရဲကျခံတစ်ယောက် ဆင်းလာတိုင်း ဟိုတုန်းကလို ဒေဝဒူတ တရားငါးပါးပြုပြီး မေးစစ်မနေတော့ဘူးကွာ ကြာလို့၊ အရင်က သီလကောင်းတဲ့သူ များတော့ ငရဲကျတဲ့လူ နည်း တယ်၊ အခုက ငရဲပြည်ကို အံ့နဲ့ကျင်းနဲ့ ဆင်းနေကြတာဆိုတော့ တိုးတက်တဲ့ခေတ်နဲ့အညီ ကွန်ပျူတာနဲ့ ထည့်စစ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ဆော့ဖ်ဝဲတွေတောင် သိရှိချင်ဆော့ဖ်ဝဲ၊ ကာဗျာသုတ်ဆော့ဖ်ဝဲ ဆိုပြီး အဝီစိဆော့ဖ်ဝဲအထိ အကုန်ရှိတယ်၊ ယူနော သောင်းငါးထောင်တွေ တဲ့ ငရဲကြီးတစ်ထပ်နဲ့တစ်ထပ်ကြား ဆက်သားလွှတ်ပြီး ဆက်သွယ် ရင် အလုပ်မဖြစ်တော့လို့ အီးမေးပို့ ဖက်စ်ပို့တာမျိုးလောက်ပဲ လုပ်တော့တယ်၊ ဒါတောင် စတုမဟာရာဇ်ဘုံနဲ့ နဂိုရ်တည်းက

ပင်မ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းကြီးတွေ ကောင်းနေလို့၊ မဟုတ်ရင် ပြိုဟ်တုတင်ပြီး သီးခြားအင်တာနက်ကွန်ယက် ထားဖို့တောင် အစီအစဉ်ရှိတယ်ကွ”

ဝေဖြိုး တကယ်စိတ်ဝင်စားဟန်နဲ့. . .

“ဘယ်လိုလုပ် အဲဒီနတ်ဘုံနဲ့ ငရဲပြည်က ပင်မဆက်သွယ်ရေး ဖြစ်နေတာလဲ!”

“အာ. . . ဒါက ယမမင်းတို့ဆိုတာ စတုမဟာရာဇ်ဘုံကနေ ဆင်းပြီး အလှည့်ကျ ဂျူတီဝင်ရတာလေကွာ၊ သူတို့က ဝေမာနိက ပြိတ္တာမင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ငရဲထိန်းဆိုတာက နတ်ဘီလူးတွေပေါ့၊ ငါတို့ လူ့ပြည်မှာ တရားခံစစ်တဲ့ တရားရုံး ရှိသလိုပဲ၊ ငရဲပြည်မှာလည်း ငရဲသားစစ်တဲ့ တရားရုံးတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ စတုမဟာရာဇ်ဘုံမှာ ငရဲပြည် ဂျူတီဇယား ရှိတယ်၊ ဒီတစ်ပတ် ဘယ်သူ့အလှည့်၊ ဘယ်သူက ဂျူတီအောင် ဆိုပြီးတော့ပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ပင်မ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း ရှိတယ်လို့ ပြောတာ”

“ဪ. . . ဒီလိုလား”

“ဒါပေမယ့်လည်း ယမမင်းတွေက မင်းဆိုးတွေ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒေဝဒူတတရားနဲ့အညီ စစ်ဆေးဆုံးမပြီး ကျသင့်မှကျ လွှတ်သင့်မှ လွှတ်လိုက်တာပဲ၊ ငရဲထိန်းကတော့ မရဘူးကွ. . . လာထားပဲ၊ အပြစ်ကျပြီဆိုတော့လည်း အသားကုန် သမတာ၊ စိတ်ပုပ်တဲ့ ကောင်တွေ သတိသာထား၊ သဇောတိဥဿဒ ငရဲဘုံမှာ ဇောက်ထိုးဆွဲပြီး ငရဲထိန်းက ထန်းပင်လောက်ရှိတဲ့ သံပူလုံးနဲ့ ကြေမှု့အောင် ရှိတ်ပစ်

တာ”

မြဘုန်း တွန့်ပြီး လှည့်ကြည့်တယ်။

“ငါ့ကို စောင်းမပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါ စိတ်ကောင်းရှိလို့

ဝေဖြိုး သက်သာတယ်မှတ်ပါ”

“အေးပါ. . . ငါလည်း ဘာပြောမိလို့လဲ!”

ထိုနောက် ဝေဖြိုးက. . .

“အေးကွာ. . . ငရဲပြည်အကြောင်းက တစ်ကယ်စိတ်ဝင်စားဖို့လည်းကောင်း၊ ကြောက်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်၊ ဒါ မင်းသိတာ အကုန်ပဲလား တိမ်တိုက်”

ထိုစဉ် မြဘုန်းက. . .

“ဘယ်ကမှာလဲကွာ. . . ဒီကောင်က ငရဲကြီးရှစ်ထပ်မှာ တစ်ထပ်ကို အနှစ်တစ်သိန်းစီလောက် ငရဲကျလာတဲ့ကောင်ပဲ၊ အခု ပြောပြတာ အကင်းပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်. . . ငါ့ထက် ထူးခြားတာ မြဘုန်းကွ၊ ဒီကောင်အခု ငရဲက လွတ်ပြီး လူဖြစ်လာတာတောင် သူ့မိဘတွေ ဗုဒ္ဓဂါယာ သွားလို့ပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ငါတို့နဲ့ ဘယ်တွေ့မလဲ!”

“ဟေ. . . ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“ပါရာဇိကဏ် ကျမ်းထဲမှာတော့ ဒီကောင်ကျတဲ့ငရဲအိုးက ရာဇဂြိုဟ်မြို့ အောက်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတယ်လို့ ဆိုတာကိုးကွ”

“ဟုတ်လား. . . အဲဒါ ဘာငရဲလဲ”

“ဒီကောင် မေးကြည့်လေ၊ ဒု. သ. န. သောလို့ သံပူအိုးထဲ

၉၈ နတ်ရွာစိုး

က ထ,ထအော်တာ ဘာလဲလို့”

“တယ်. . ဒီကောင်”

ထိုအခိုက်မှာပဲ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေတဲ့ ဦးဝကြီးက. . .

“အေး. . . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငရဲမရောက်ဖူးသေးတော့
ဟာသနောပြီး ပြောချင်ပြောနိုင်ပေမယ့်. . ရောက်သွားရင်တော့
မချောင်ဘူးဟ”

“ဦးဝကြီး ရောက်ဖူးလား!”

“အေး. . ဟာ. . . ဒီကောင်တွေ မဟုတ်ကဟုတ်က၊ ဒါပေ
မယ့် ငါ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောတယ်ဆိုတာ တိမ်တိုက် သိတယ်. . .
မေးကြည့်”

မြဘုန်းက တိုးတိုးလေး ကပ်မေးတယ်။

“မင်းတို့က ဒယ်အိုးတစ်အိုးတည်းလား!”

တိမ်တိုက်က ပြန်ပြောတယ်။

“မီးဆွေနဲ့ဆို နှစ်ယူဇနာလောက်ပဲ ဝေးမယ်ထင်တယ်ကွ. .

မေးကြည့်ပါလား!”

ဆိုတော့ကာ မြဘုန်းက ဝေဖြိုးကို မေးတယ်။

“ဟုတ်လား. . မင်းနဲ့ဦးဝကြီးက နှစ်ယူဇနာ ကွာတယ်ဆို”

ထိုအခါ ဝေဖြိုးက အူလည်လည်နှင့် ဦးဝကြီးဘက် လှည့်

ကြည့်ပြီး. . .

“နီးနီးလေးပါကွာ”

“အေးလေ. . . အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ ဆိုတော့. . .

တောလပ် ၉၉

အဟိဟိ”

“ဒါပေမယ့် ဦးဝကြီးက လူသူတော်ကောင်းကြီးပါကွာ၊ မင်း
တို့ သွားမနောက်နဲ့. . . ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”ဒီတော့မှပဲ နားမလည်သလို မှန်ကုတ်ကုတ်ဖြစ်နေတဲ့ ဦးဝ
ကြီးလည်း ပြုံးလာနိုင်တော့တယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ငရဲမသိတဲ့
ကလေးတွေ ငရဲရှိတယ်ဆိုတာကို သိရင်ပဲ မဆိုးပါဘူးလို့ တွေးနေ
တော့တယ်။

ကိုယ့်ပါးလေး ကိုယ်ကိုင်တို့ထိပြီး...
ထိုင်ထိုင်ကာ စိတ်ကူးကျယ်မိတယ်...
ဟယ်...
ဒီနေရာလေး ဘယ်သူနမ်းမှာလဲလို့...
တမ်းမက်ကာ မှန်ထဲ ကြည့်တော့...
ဝက်ခြံတွေ စိကာပြုတ်မှဖြင့်...
နမ့်တတ်တဲ့ မယ့်နာခေါင်းကိုလဲ... သက်ဖိုသက်မ ချမိပါတယ်...
ကွယ်...
အားနာဘိတောင်း...!

အခန်း(၆)

ဟန် သုန်သုန်မျက်နှာနဲ့ ရှေ့ဆုံးကလာတဲ့ မြဘုန်းတို့
ကြည့်ပြီး လုံခြုံရေးဦးလေးကြီးက ဝါးခနဲ တစ်ချက်သမ်းဝေပြီး... .

“ငါ တစ်ညလုံး ဂျူတီစောင့်နေတာ မင်းကိုမြင်မှပဲ အိပ်ငိုက်
တော့တယ် ကောင်လေးရာ၊ ဝါး... . တကယ်ပြောတာ”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း အိပ်လိုက်ပေါ့ ဦးလေးရာ”

“မဖြစ်ဘူးဟ... . ခုမှ ငါးနာရီခွဲပြီးရုံပဲ ရှိသေးတယ်”
မြဘုန်း ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ကင်(န်)တင်းရှိရာဘက်

လေးကန်တဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

“ဟ. . ကြက်. . . ကြက်”

“ဘာလဲဟ”

ကင်(န်)တင်းအဝင်ဝမှာ မြဘုန်း လန့်ဖျပ်ပြီး ထခုန်တော့မလိုဖြစ်မှ ဝေဖြိုးက. . .

“မင်းလာတာ အရမ်းစောနေလို့ အခုမှ အိပ်တန်းဆင်းတဲ့ ကြက်ကလေးတွေ တက်နင်းမိမှာစိုးလို့လေ”

နောက်ကျနေလို့ တမင်ရွံ့ပြောမှန်း သိပေမယ့် မြဘုန်း ဘာမှပြောချင်စိတ် မရှိသလိုမျိုး သုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့ပဲ ဖျော်ခန်းထဲ တန်းဝင်သွားတယ်။ အဲ့ဒီနောက် သူ့စိတ်ကြိုက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်ယူလာပြီး အားလုံးစုထိုင်နေတဲ့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

ဒါက သူတို့အဖွဲ့ရဲ့ ပုံမှန်ဆိုင်ထိုင်ချိန်လို့ပဲ သတ်မှတ်ရတော့မှာပေါ့။ ကင်(န်)တင်းစဖွင့်ပါပြီ ဆိုကတည်းက တိမ်တိုက်က ကင်(န်)တင်းမှာပဲ ညစောင့်အိပ်တဲ့အတွက် မနက်(၅)နာရီဆို အကျရည်နှပ်ပြီး ရေနွေးဆူပြီးသား၊ (၅)နာရီကျော်လို့ သူတို့အဖွဲ့တွေ ရောက်လာမှ ဆိုင်ဖွင့်ကြ၊ ခုံတွေခင်းကြရင်း ခုလို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဖျော်သောက်ရင်း စကားပြောကြတာလေ။ နောက်အကျဆုံးကတော့ မြဘုန်းပါ။ သူက အကြော်ဆရာဆိုတော့ ညနေပိုင်း ဆိုင်သိမ်းချိန်ကတည်းက ဂျုံထိုးပြီး နှပ်ပြီးသားမို့လို့ (၆)နာရီလောက်မှ တိမ်တိုက် ဖျော်ခန်းထဲကနေ မီးခဲယူ မီးမွှေးပြီး အီကြာကွေး ကြော်လည်း (၇)နာရီကျော်မှ တဖွဲ့ရောက်လာမယ့် အလုပ်သမားတွေအတွက် နောက်မကျသေး

ဘူး မဟုတ်လား။

“မင်းမျက်နှာကြီးက ဘယ်သူတက်နင်းထားတာလဲ!”

တိမ်တိုက် အမေးစကားကြောင့် မြဘုန်းမျက်နှာ ပိုတွန့်သွားပြီး. . .

“အေးကွာ. . . ကြုံတဲ့လူ တက်နင်းနေတာပဲ၊ ဒီတိုင်း ဆက်လုပ်နေလို့ကတော့ ဒီလိုပဲ အနင်းခံရမှာပဲ”

“ဟေ. . . ဘယ်လိုကြောင့်တုန်း!”

“နေပါကွာ. . . သိပ်လည်း ထူးလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အာ. . . မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ မြဘုန်း၊ ဒီမှာ ငါတို့ အုပ်စုရှိတာ တစ်ယောက်အခက်အခဲ တစ်ယောက်ကြည့်ရှင်းပေးရမှာပေါ့ကွ”

“အေးလေကွာ”

ဝေဖြိုးရော မိုးဆွေပါ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်ပြောကြပြီးမှ တိမ်တိုက်က. . .

“ကိုနေဦးနဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား!”

“ပြေတယ်”

“ဒါဆို မင်းအိမ်ကိစ္စလား!”

“အေးဆေးပါ. . . ငါ့လုပ်အားခ ငါသုံးနေရတာ”

တိမ်တိုက် မျက်မှောင်ကျူပြီး. . .

“ကဲကွာ. . . မင်း အခုအလုပ်ကို လုပ်နေရတာ စိတ်မပျော်လို့လား!”

“ဟေ့ဟေ့... ကိုယ့်ဘော်ဒါတွေချည်း လုပ်ရတဲ့အလုပ်
ပဲ”

“ဟင်... မင်းဟာကလည်း”

မြဘုန်း သက်မ အတော်ကြီးကြီး ပစ်ချပြီးမှ...

“ဒီလိုကွာ... ငါ ဒီပိတ်ရက်တွေမှာ မနီလာတိုးကို ချဉ်း
ကပ်တယ်”

“ဟေ့... အံ့မာ... အံ့မာ... မင်းက ကြိတ်ကြိတ်တယ်ပေါ့”

“အမှန်ပဲ တိမ်တိုက်၊ သူ့ကို ငါရင်ခွန်နေတယ်ဆိုတာတော့
မင်းအားလုံးကို သိနေတာပဲ”

“ဖြစ်ချင်တော့ စနေနေ့က ငါ့အမေ ပစ္စည်းဝယ်ခိုင်းလို့ ငါ
စိန်ဂေဟာ ရောက်သွားတော့ အဲဒီမှာ မနီလာတိုးနဲ့ တိုးရောကွာ၊
ငါလည်း ရှားရှားပါးပါး အခွင့်အရေးမို့လို့ လိုက်ပြီးကြောင်မိတယ်၊
သူလည်း တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဂွတ်တယ်လေ”

“ကောင်းခန်းဟ... အင်း... အဲဒါနဲ့”

“ကောင်းခန်းမဟုတ်ဘူး ဝေပြုံး... ဆိုးခန်း၊ ငါတို့ စိန်ဂေ
ဟာကလည်း ထွက်လာရော မနီလာတိုးရဲ့ကျောင်းတုန်းက သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တိုးရော သူက ငါ့ကို မနီလာရဲ့ဘာညာ ထင်လို့
ငါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလို့ ပြောတော့ မနီလာတိုးက... အဝေးကြီးပါ
ဟာ... ဒါ ငါတို့စက်ရုံကင်(န်)တင်းက အကြော်ကြော်တဲ့လူ ဒီမှာ
လာဆုံလို့ စကားပြောနေတာတဲ့ကွာ”

“ဟာ... သူပြောတာ မှန်နေတာပဲဟာ”

“မှန်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ငါ့မျက်နှာကြီး
ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ!”

“အေးပါ... တစ်ပတ်လုံး ပုပ်နေတဲ့မသာကို လဒ် ဆွဲထား
သလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“အင်း... ပြောပါဦး”

“ဘာပြောစရာကျန်သေးလို့လဲ မိုးဆွေ၊ မင်းတို့ ငါတို့တ
B.S.C ဘွဲ့ရထားတာ မှန်ပေမယ့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အကြော်ဆရာ၊
စားပွဲထိုး... ဒါပဲလေ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါတို့ အားလုံးထဲမှာ ငမ္မ
မရှိဘူး၊ အားလုံး ကိုယ့်အထာနဲ့ကိုယ် နေနိုင်တဲ့ကောင်တွေချည်းပဲ၊
ငါ့ကို ခပ်နှိမ်နှိမ် ပြောသွားတဲ့ မနီလာတိုးကရော ဘယ်လောက်ဆိုး
သာလို့လဲ၊ ငါ့ထက် ဘာပညာများ ပိုတတ်လို့လဲ၊ ဒါပေမယ့် လော
လောဆယ် စက်ရုံထဲမှာတော့ သူနဲ့ငါ အဝေးကြီးဆိုတာ မှန်နေတယ်၊
အဲဒါ ဘာလဲသိလား!”

“မသိဘူးလေ”

“လူမှန်တယ်... နေရာမမှန်လို့ကွ... ရှင်းလား၊ ခုချိန်မှာ
ငါက အရင်လုပ်ခဲ့တဲ့ အိုဇုန်းဆက်ရှင်မှာပဲဆို သူ ဒီလိုပြောမလား!”

“ကဲ... ကဲ... အဲဒါ ထားလိုက်တော့ မြဘုန်း၊ အခု မင်း
ဘာစဉ်းစားထားလဲ!”

မြဘုန်းက တိမ်တိုက်ကို အားနာသွားတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့
လှည့်ကြည့်တယ်။ တိမ်တိုက်ကြောင့် သူ ဒီအလုပ် လုပ်ဖြစ်သွားတာ
မဟုတ်လား။ တိမ်တိုက်ကလည်း သူဆွဲခေါ်လို့ မြဘုန်း ဒီလိုသိမ်ငယ်

၁၀၆ နတ်ရွာမိုး

မူမျိုးနဲ့ ခံစားသွားရတာမို့လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ် ထင်ပါရဲ့။

“အေးကွာ... အမှန်တော့ မင်း ဒီလိုသိမ်ငယ်ရတာ ငါ ကြောင့်ပါ”

“အား... ငါ အဲ့သလို မထင်ပါဘူးကွာ”

“ဒါပေမယ့် မင်းပြောတာမှန်တယ် မြဘုန်း၊ ငါတို့ လူမှန်ပေမယ့် နေရာမှန်ဘူးဆိုတာ၊ ငါလည်း စဉ်းစားမိနေတယ်၊ ဘာပဲ ပြောပြော ဒီအလုပ်မျိုးလောက်က ပညာတစ်တန်းမှ မတတ်လည်း လုပ်နိုင်တယ်၊ အနည်းဆုံး အပြင်က ဦးဝကြီးတို့လို ဆိုင်မျိုးကို ပုတ် ဖြတ် ကန်ထရိုက်ပေးပြီး ဖွင့်လည်း ဖြစ်တာပဲလေ”

“အေးနော်... ငါတို့ ထွက်ကြမလား!”

“အပြီးလား!”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ... ဒီအလုပ်ကနေ ကိုယ့်ဆက်ရှင် တိုယ်ပြန်ဝင်မှာပေါ့”

တိမ်တိုက် ခေါင်းခါပြီး...

“အဲ့ဒါက ဂျာကြီး သဘောပေါက်မှ ဖြစ်မှာလေကွာ၊ လောလောဆယ် အလုပ်တာဝန် မတူပေမယ့် မူရင်းလစာအတိုင်း ခံစားခွင့် ဖေးထားတော့ ငါတို့က ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ ငြင်းမှာလဲ၊ တဲ... ထားလိုက်တော့၊ အဲ့ဒီကိစ္စ တစ်နည်းနည်းနဲ့ အဖြေရှာပြီး လုပ်ကြမယ်၊ ငါစခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းဆိုတော့ ငါ ပြန်ဇာတ်သိမ်းမယ်လို့ တတိပေးတယ်ကွာ၊ မိုးလည်း လင်းပြီ၊ လောလောဆယ် ကိုယ့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်လိုက်ကြဦးကွာ... နော”

ဆိုတော့လည်း အားလုံး လက်ခံလိုက်ကြသလိုမျိုး ဝိုင်းတနေ ထလိုက်ကြတယ်။ တိမ်တိုက်က မြဘုန်းရဲ့ပခုံးကို လှမ်းပုတ်ပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ပါတယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

“ညီမလေး... နင် အလုပ်ထွက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

“ဟာ... ကိုကိုကလည်း ညီမလေး ကျန်းမာနေပြီပဲဟာ”

နေဦးက ဧည့်ခန်းဖက်က မိဘတွေ ကြားသွားမှာ စိုးရိမ်သွားပုံမျိုးနဲ့ နောက်လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ကိုယ်ကိုကိုင်ညွှတ်ပြီး လေသံနဲ့ ဆက်ပြောတယ်။ ဒီမနက် ရုံးမသွားခင် မောင်နှမနှစ်ယောက် ကော်ဖီသောက်ရင်း ပြောဆိုနေကြတာပါ။

“ဒီမှာ... ငါ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ ငါ တိမ်တိုက်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို သဘောမကျဘူး”

“ဟင်... သဘောမကျရင် မန်နေဂျာကို ပြောပြီး လူလဲလိုက်ပေါ့၊ အဲ့ဒါနဲ့ ညီမလေးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ!”

“ဒါပေမယ့် ဒီကောင် လာဆိုင်နေတယ်ဟ”

“ဟော့တော်”

နေဦး ခေါင်းတွေကုတ်ပြီး ထိုင်ခုံမှာ ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်တယ်။ ယမင်းသဘောပေါက်အောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲလို့လည်း စဉ်းစားတယ်။ အဲ့ဒီကောင်က နင့်ကို ကြိုက်နေတာ၊ ငါ့ကို ရည်းစားစကား လာပြောတယ်လို့ ပြောချလိုက်ရင်တော့ ဒါဆို ယမင်း အူတက်အောင် ရယ်မှာ သေချာတယ်၊ ကိုယ့်နှမမျက်နှာ ကိုယ်ဘယ်လို ကြည့်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်တော့မှာမို့လို့ နေဦး သက်ပြင်းတဟူးဟူး မူတ်ပြီးမှ...။

“ညီမလေး... သေချာနားထောင်ကွာ၊ ညီမလေးရဲ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေအရ လုံးဝအိမ်ထောင်မပြုသင့်ဘူးလို့ ဒေါက်တာ ကျော်ဦး ပြောထားတာကို သိမယ်မဟုတ်လား!”

“အင်းလေ... သိသားပဲ”

“ဟဲ့... ဟိုမောင်နှမ နှစ်ယောက်၊ (၈)နာရီ ထိုးနေပြီလေ”
ဧည့်ခန်းထဲကနေ အသံမြှင့်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ မိခင်ရဲ့အသံကြောင့် ယမင်းလက်က နာရီကို ကြည့်ပြီး...။

“ဟုတ်ပါရဲ့... ကဲ... ကိုကို နောက်မှပဲပြောတော့၊ ညီမလေး ခွင့်ရက်တွေကြောင့် အလုပ်တွေပုံနေပြီ... လစ်ကြစို့”

ဆိုတော့လည်း နေဦးခမျာ ပြောချင်တဲ့စကားကို ကော်ဖီလက်ကျန်နဲ့ ရောမျိုချပြီး အိတ်တိအာတာတာကြီးနဲ့ ထလာခဲ့ရတယ်။

ဒီနေ့ ယမင်း ရုံးတက်မယ့်နေ့မို့လို့ စက်ရုံတစ်ခုလုံးမှာ အတက်ကြွဆုံး ဝန်ထမ်းကို ပြောပါဆိုရင် တိမ်တိုက်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်။

“တိမ်တိုက်”

“ဗျာ... လာပြီ အစ်ကို”

ဖျော်ခန်းထဲကနေ ဟူးခနဲ ရောက်လာတဲ့ တိမ်တိုက်ကို နေဦး ခပ်စီးစီးလေး လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ တစ်ခါ တိမ်တိုက်က..

“အစ်ကို... ကျွန်တော်ရောက်ပြီလေ”

နေဦး ကြက်သီး ဖျဉ်းခနဲ ထသွားလို့ ကိုယ်လေး တစ်ချက် တွန်ခါသွားပြီးမှ...

“မင်း... မင်း... ငါ့ကို ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ဆက်ဆံကွာ ဟေ့

ကောင်”

“ဗျာ... ကျွန်တော်... ဒါ ပုံမှန်ပဲလေ အစ်ကို”

“ဟေ့ကောင်... မင်း ငါ့ကို ခါတိုင်း ကိုနေဦးဆိုပြီး နာမည် ပါ ထည့်ခေါ်တာကွ”

“ဪ... ဒါက ရင်းနှီးမှုအရ”

“တော်... မင်းနဲ့ငါ အလုပ်သဘောကလွဲလို့ ပိုပြီးမရင်းနှီး ချင်ဘူး၊ ဒီနေ့ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ကို ငါတို့ ကင်(န်)တင်းမှာ ညှဉ်ခံမယ်၊ အဲ့ဒါ မင်းတို့ကောင်တွေ ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ကိုယ် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပ စေကွာ... ကြားလား!”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို... အဲ့... အစ်ကိုနေဦး”

နေဦး တစ်ခုခုပြောဖို့ ပြင်ပြီးမှ မျက်နှာကြီးနီပြီး သူ့အလုပ် သူ ဆက်လုပ်တယ်၊ အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ မန်နေဂျာကြီးနဲ့ ယမင်းတို့ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာကြပါတယ်။

“တို့ဆရာနဲ့ တို့အစ်မတွေ လာတယ်ဟေ့... နေရာပေးကြ စမ်း၊ ဟိုကောင်နှစ်ကောင် သေချာလုပ်စမ်း၊ အလုပ်လုပ်တာ နှေးကိ နှေးကန်နဲ့”

မြဘုန်း အကြော်ကြော်ရင်း လှမ်းအော်လို့ မိုးဆွေတို့ အသံ တိတ် လှမ်းဆဲပြီး ပျာယာခတ်ကုန်တယ်။

“ဆရာ... ကျွန်တော်ဖျော်လိုက်တော့မယ်နော်”

တိမ်တိုက် လှမ်းမေးတော့ မန်နေဂျာကြီးက ပြုံးစိစိနဲ့..

“အေးကွာ... ဟိုနေ့က မင်းအမြည်းပေးတဲ့ ရယ်ကျဲဆိမ့်

လေးက လျှာပေါ်မှာ အတော်စွဲသွားတယ်။ ငါ ဒီနေ့ အဲဒီကျဆိမ့်မျိုး
ပဲ သောက်မယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အဲဒီနောက်တော့ နေဦးလည်း မန်နေဂျာကြီးတို့ ထိုင်တဲ့
ဝိုင်းကို ရောက်သွားလို့ တိမ်တိုက်လည်း ဖျော်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး
လက်စွမ်းပြပါတော့တယ်။

“ဆရာ... ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့အကြံကွေးအစာသွတ်။ ဒါက
နောက်ဆုံးပေါ် ကျန်စုံကျက်လီကြော်၊ ဒါလေးက ဒီနေ့မှ အသစ်ထွင်
လိုက်တဲ့ ထိလူးသာ ဆမူဆာလေ ဆရာ... မြည်းကြည့်ပါဦးခင်ဗျာ”

ဖော်ရွေလှတဲ့ စကားသံချိုချိုလေးနဲ့ စုံလင်လှတဲ့ စားဖွယ်
ရာတွေ လာပြီးတည်ခင်းပေးတဲ့ မြဘုန်းကို မန်နေဂျာကြီးက မျက်
လုံးပြူးပြီး မော့ကြည့်တယ်။ စားဖို့မျှ ခေါင်းဆောင်းပုံစံမျိုး တစ်ရာ
တန် ပလတ်စတစ် လက်ဆွဲအိတ်ကို နှုတ်ခမ်းလိပ်ပြီး ခေါင်းစွပ်ထား
တဲ့ မြဘုန်းပုံစံက ခပ်စုစုလေး ဖြစ်နေတဲ့ဗိုက်ကို ပုဆိုးတစ်ထည်
ခါးမှာ စည်းထားသေးလို့ မန်နေဂျာကြီးနဲ့ ယမင်းတို့ ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်
ကြပြီး မြဘုန်းအကြော်တွေကို စားမြည်းကြတယ်။ စားရင်းနဲ့ ခံတွင်း
တွေပြီး အရသာရှိရှိကို စားသောက်ကြပါတော့တယ်။ အဲဒီနောက်မှ
မန်နေဂျာကြီးက...

“မင်းအကြော်အလှော် နာမည်တွေကလည်း အဆန်းပါ
လားကွ၊ ဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ်ထားတယ်ဆိုတာလည်း ရှင်းစမ်းပါဦး”

“အဟဲဟဲ... ကိုယ်ရည်သွေးတာ မဟုတ်ဘူးနော် ဆရာ၊

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့အကြော်ဆရာဆိုတာ အကြော်ကြော်တတ်ရုံနဲ့
မပြီးဘူး ဆရာရဲ့”

“ဟေ... အေး... ဟုတ်ပြီကွာ၊ အဲဒီတော့...”

“အကြော်ဆရာဆိုတာ ဒီနေ့ ကြော်ထားတဲ့အကြော် ဒီနေ့
ရောင်းမကုန်လို့ ကျန်နေလည်း နောက်နေ့ ကြော်ပြီး ပြန်ကြော်ရောင်း
နိုင်ရတယ်၊ ဟောဒီ အီကြာကွေးက မနေ့က ကျန်တာလေ၊ အဲဒါကို
အာလူးတွေ ကြက်သွန်တွေနဲ့ စမာကလာ ဘာညာလုပ်ပြီး အစာ
သွတ် လွှတ်လိုက်တာ”

“အဲ... ကွာ”

“ဟောဒီ ကျန်စုံကျက်လီကြော်က ပိုပြီးထူးခြားတယ် ဆရာ
ရဲ့၊ ဆိုင်ရဲ့လေလွင့်မှုကို အကောင်းဆုံး ထိန်းသိမ်းပေးတဲ့ အကြော်
ပေါ့၊ သူ့မှာ ပါတဲ့ပစ္စည်းတွေက အကြော်ဗန်းထဲမှာ ကျန်နေတဲ့
အကြော်အကြေတွေ၊ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်တွေ၊ အသီးအရွက်အ
ကျန်တွေကို ရောပြီး ဂျုံနဲ့ နှပ်တာလေ... အဟဲဟဲ၊ အဲဒါကြောင့်
ကျန်သမျှ အကုန်အစုံကို ကျက်သွားအောင် လှီးပြီးကြော်ထားလို့
ကျန်စုံကျက်လီတဲ့... အဟဲဟဲ၊ မကောင်းဘူးလား ဆရာ”

“အမ်... အင်း... အု... ဝု...”

မန်နေဂျာကြီး အင်အဲလုပ်ရင်း ပျို့တက်နေတုန်း ဝေဖြူးနဲ့
မိုးဆွေတို့ လက်ဖက်ရည် လာချပေးတယ်။

“အဲဒါ ဆရာအကြိုက် ရှယ်ကျဆိမ့်ပါခင်ဗျာ”

“ဒါက မမနီလာအတွက် ကော်ဖီ”

“ဟောဒီ ယမမင်းလေး.. အဲ.. အဲ.. မယမင်းလေးအတွက် ဟောလစ်ပါတဲ့”

“အရသာရှိရှိ သုံးဆောင်ကြပါခင်ဗျာ”

ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ မတို့မထိရဲကြတော့ဘဲ ဖျော်ခန်းထဲကနေ ထွက်လာတဲ့ တိမ်တိုက်ကို လှည့်ကြည့်ကြတော့ တိမ်တိုက်ရောက်လာသည်ဆိုရင်ပဲ..

“ဟေ့... ဖျော်ဆရာ၊ မင်းရဲ့လက်ဖက်ရည်ကရော ဘာတွေ လက်စွမ်းပြထားသေး... အု.. ဝု.. ကွပ်..”

“ဆရာ...”

နေဦး မျက်စိမျက်နှာဖျက်ပြီး လှမ်းမေးပေမယ့် မန်နေဂျာကြီးက လက်ကာပြပြီး တိမ်တိုက်ကို ဆက်မေးတယ်။

“ဟေ့... ငါမေးနေတယ်လေ၊ မင်းလက်ဖက်ရည်ကရော ဘာနဲ့ ဖျော်ထားသေးလဲ!”

တိမ်တိုက် ကြောင်အအ ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“ဪ... လက်ဖက်ရည်လား၊ အရင်တစ်ခါအတိုင်းပဲ လေ ဆရာ”

“အဲ့ဒီအရင်တစ်ခါအတိုင်းကို မေးနေတာ၊ ဟိုကောင်လိုပဲ ကျန်သမျှ အကုန်စုပြီး ဖျော်ထားတာလားကွ”

ခပ်ထန်ထန် အောက်ငေါက်ရင်း နီအစ်ပြီး တက်လာတဲ့ မန်နေဂျာကြီးရဲ့မျက်နှာတို့ တိမ်တိုက် သေချာကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ယမင်းဆီက ပျိုအန်ချင်သလို

အမူအရာကြောင့် မန်နေဂျာကြီး ပျာယာခတ်သွားပြီး..

“ညီမလေး.. အဲ.. သ.. သမီးလေး.. ရရဲလား!”

“ရတယ်... စားတာ နည်းနည်းများသွားလို့”

“ဆေးခန်းသွားမလား... အစ်ကိုကြီး ကားနဲ့ လိုက်ပို့မယ်
ဝေ.. ဝု.. အု.. ကွပ်”

“ဟင့်အင်း.. ဘာမှမဖြစ်ဘူး... ရတယ်၊ ဆရာပဲ သွားချင်သွားလိုက်ပါ”

ထို့နောက်မှ မန်နေဂျာရဲ့မျက်နှာအစ်အစ်က သူ့ဆီ ပြန်လှည့်လာပြီး...

“မြင်လား... အကုန်ဒုက္ခပေးတုန်ပြီကွ၊ မင်းတို့ ဒါ ဘာသဘောလဲ”

တိမ်တိုက် ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ယမ်းခါရင်း...

“ဆရာပြောတာ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး ဆရာ”

“ဘာ!.. ဟိုကောင် မြဘုန်း စားကြွင်းစားကျန်တွေကို ပြန်ကြော်ပြီး လာကျွေးနေလို့၊ မင်းရော ဘာနဲ့ ဖျော်ထားလဲ မေးနေတာ... ရှင်းပြီလား”

တိမ်တိုက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြဘုန်းရဲ့မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးကို မျိုးထားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

(ဒီကောင် ထွက်ပေါက်ရှာပြီ ထင်တယ်)

အဲ့ဒီနောက်မှ...

“ဒီလိုရှိပါတယ် ဆရာ၊ အလယ်ခေတ်လောက်က အလွန်

အစားကျတဲဘုရင်ကြီးတစ်ပါးက နာမည်ကျော် စားဖိုမှူးနဲ့ စားတော် ဆက်တွေကို နန်းတွင်းထဲ ဆင့်ခေါ်ပြီး ဟင်းချက်ခိုင်းတယ်တဲ့။ သူ့ခံတွင်းနဲ့ အဆင်မပြေတဲ့ဟင်းလျာတွေရင် အဲဒီဟင်း ချက်ပို့တဲ့ စားဖိုမှူးနဲ့စားတော်ကဲကို ကွပ်မျက်ပစ်လို့ နောက်ဆုံးကျန်တော့တဲ့ စားဖိုမှူးနဲ့ စားတော်ကဲက သူတို့ချင်း တိုင်ပင်ကြတယ်။ အသက်ခံရ တဲ့ စားဖိုမှူးတွေအားလုံး ကောင်းပေညွန့်ပေ သန့်ရှင်းပေဆိုတဲ့ ဟင်း တွေချည်း စီမံတာ ဘာကြောင့် မကောင်းဘူးလို့ သတ်မှတ်ခံရသလဲ ပေါ့။ အဲဒီမှာ စားဖိုမှူးကြီးက ဟင်းလျာတွေကို အသက်စွန့်စီမံ ပြီး ချက်ပို့လိုက်သတဲ့။ ဘုရင်ကြီးလည်း အဲဒီဟင်းလျာနဲ့မှပဲ ခံတွင်းတည့် တော့သတဲ့။ လူတွေက အံ့ဩလွန်းလို့ ဟင်းချက်နည်းကို မေးကြ တော့လည်း စားဖိုမှူးကြီးက မပြောဘူးတဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ စားဖိုမှူးကြီး နာမကျန်းဖြစ်ပြီး သေအံ့မှူးမှူး ဖြစ်တော့မှ သူ့ရာထူးကို ဆက်ခံမယ့် သူ့တပည့်ကို တီးတိုးမှာခဲ့တယ်တဲ့။ ငါတပည့်... အသက်နဲ့ခန္ဓာ မြဲချင်ရင် ပင်လယ်ရေလေး ထည့်ချက်ကွတဲ့၊ ပြောချင်တာက ပြည့်စုံ တဲ့အရာဆိုတာ တစ်ဖက်တည်း တစ်ခြမ်းတည်းနဲ့ မရပါဘူး။ ဥပမာ ဘယ်/ညာ၊ နေ့/ည၊ အကောင်း/အဆိုး အဲသလို ဒွန်တွဲမှသာ ပြည့်စုံတယ်လို့ ဆိုတာပါ။ အခုလည်း မြဲဘုန်း အလွန်ပြည့်စုံတဲ့ အရ သာဖြစ်...”

“တော်... တော်ပြီ... ဒီကောင်ပြည့်စုံလိုက်တာ ငါသိပြီ။ မင်းရော အပြည့်အစုံပဲလား!”

“ဟုတ်ကဲ့... အရင်မြည်းကြည့်ပါဦးခင်ဗျာ”

မြည်းဆိုတော့ အားလုံးတွန့်ပြီး ကိုယ့်ရှေ့က လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီတွေကို ငုံ့ကြည့်ကြတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ယမင်းက သူမ အတွက် ဖျော်ပေးထားတဲ့ ဟောလစ်ကို ယူသောက်မယ် လုပ်မှ မန်နေဂျာကြီးက ပျာပျာသလဲ လှမ်းတားပြီး... .

“နေ... နေ... အစ်ကိုကြီးပဲ အနစ်နာခံလိုက်မယ်၊ အစ်ကို ကြီး မြည်းလိုက်မယ်”

အဲဒီနောက် မန်နေဂျာကြီးက သူမရှေ့မှာပဲ ကျဆိမ့် လက် ဖက်ရည်ကို ယူမြည်းကြည့်လိုက်တယ်။

“အဆင်ပြေရဲ့လားခင်ဗျာ”

မန်နေဂျာကြီး အရသာခံကြည့်ပြီးမှ... .

“အင်း... အရသာတော့ ဟိုနေ့က အတိုင်းပဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီမနက် အဲဒီအရသာဖြစ်ဖို့ ဆရာကို မြင်မှပဲ ကပျာကသိ ကြိုးစားလိုက်ရတာပါ”

“ဟေ!... .”

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် အဲဒီနေ့က ဆရာအတွက် ဖျော် တဲ့နေ့တစ်နေ့ပဲ အဲဒီအရသာထွက်ပြီး နောက်နေ့ အဲဒါမျိုး မဖြစ် တော့ဘူး ဆရာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နောက်နေ့တွေမှာ နို့ဆီထဲ ထဲ အိမ်မြှောင်ကျပြီး မသေအောင် ဂရုစိုက် ဖုံးဖိထားလို့ပါ”

“ဟမ်!... .”

“အခု ဆရာက အဲဒီအရသာအတိုင်းပဲဆိုလို့ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင် အရေးပေါ် လိုက်ရှာပြီး ဖမ်းထည့်လိုက်ရပါ

တယ် ဆရာ”

“ဝေ့! . . . အော့! . . . ခပ်!”

“ဝေ့! . . . ”

၆ ၆ ၆ ၆

“ဟားဟားဟားဟား”

“ဪ . . . ရှင်က ရယ်နိုင်သေးတယ်ပေါ့”

“ဟာ . . . ယမင်း”

အမှန်တော့ တိမ်တိုက်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး အလုပ်ထုတ်ခံလိုက်ရတာ တစ်ပတ်လောက် ရှိနေပါပြီ။ ဒီနေ့က တိမ်တိုက်တစ်ယောက်တည်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လျှောက်ဖို့လာရင်း ဦးဝကြီးဆိုင်တို့ သတိတရနဲ့ ရောက်လာတာပါ။ ယမင်းရော နီလာတိုးပါ ထမင်းခွိုင်ကိုယ်စီ ပါလာကြလို့ . . .

“ထမင်းစား ဆင်းတာလား . . . ကင်(နံ)တင်းမှာ မစားဘူးလား”

“ကင်(နံ)တင်းမရှိတော့ဘူး”

၁၂၀ နတ်ရွာအိုး

“သူတို့ ငါ့ဆိုင်မှာပဲ ပုံမှန်ထိုင်နေတာကွ၊ သမီးတို့အတွက်
ဖျော်လိုက်ရတော့မလား!”

“ဟုတ်. . ဦးဝကြီး”

“နေ. . နေ. . ကျွန်တော် ဖျော်ပေးလိုက်မယ်”

ထိုအခါ နီလာတိုးက. . .

“အမလေး. . . တော်ပါပြီ ဖျော်ဆရာရယ်၊ အိမ်မြောင်တွေ
ဖမ်းထည့်နေလို့ စားသမျှ အန်ထွက်ကုန်ပါ့မယ်”

“ဟာ. . . မနီလာတိုး၊ အဲ့ဒါ တကယ်မဟုတ်ဘူးနော်”

“သိသားပဲ. . . တမင်ပြောတာ”

“ကဲပါကွာ. . . ငါပဲ ဖျော်ပါ့မယ်၊ မင်း အဲ့ဒီမှာ စကားပြော”

ဦးဝကြီးက အလိုက်သိသိနဲ့ ထထွက်သွားလို့ သူလည်း
အမြန်ကျေးဇူးတင်ပြီး သူမတို့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“နေပါဦး. . . ဘယ်လိုသိကုန်တာလဲ!”

“ကိုကို ပြောပြတာလေ၊ ရှင့်ဖျော်ခန်းထဲက နို့ဆီပုံးထဲ သွား
မွှေကြည့်တော့ အိမ်မြောင်မရှိဘူးတဲ့၊ ရှင် မလုပ်ချင်လို့ တမင်ပြော
တာတဲ့”

“အင်း. . . ကိုနေဦး ကြည့်ရတာ ငါထွက်သွားလို့ အတော်
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံပဲ”

“အံ့မာ. . . ဝမ်းတောင် သာနေသေး”

“အဟတ်ဟတ်. . . နောက်ထပ် ရည်းစားစကား အပြောမ
ခံရတော့ဘူး ဆိုပြီးတော့ပေါ့”

“ဘာရယ်. . . ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး. . . ဪ. . . ဒါနဲ့ မနီလာတိုးရော
မြဘုန်းနဲ့ တွေ့သေးလား!”

“ဘာဆိုင်လို့ တွေ့ရမှာလဲ!”

“သူကတော့ နေ့တိုင်း သတိရနေမှာဗျ. . . သနားပါတယ်”

“အံ့မာ. . . လူဝကြီးကများ လာပြီးတော့”

“ဟေ. . . ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး”

ကော်ဖီလာချပေးတဲ့ ဦးဝကြီးနဲ့ စကားကြိုသွားလို့ နီလာတိုး
အားနာပြီး. . .

“ဟာ. . . မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေးကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟို
ဝတုတ်မြဘုန်းကို ပြောတာ”

“ဪ. . . မြဘုန်းလား၊ ဒီသူငယ် သဘောပြည့်ပါတယ်၊
ပြောသံကြားတာကတော့ ဝတဲ့လူတွေဟာ အသည်းအဆီဖုံးနေလို့
ပြီးလိုက်ရင် ကရုဏာမျက်ဝန်းတွေ အိကျနေပြီး ပိုလှတယ်လို့ ဆို
သဟ”

“ရှင်!. . . ”

“ငါပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်. . . ငါကြားဖူးတာ၊ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ဆိုတော့ စကားစုံ၊ သုတလည်း စုံတယ်လေကွယ်”

ဦးဝကြီးမို့လို့ နီလာတိုး အသာငြိမ်နေလိုက်ရပ်မျိုးနဲ့ ငြိမ်သွား
တာကို ကြည့်ပြီး တိမ်တိုက် ပြုံးမိတယ်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့
သူ ဦးဝကြီးဆိုင်ကို ရောက်လာရကျိုးနပ်တယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပါ။

“ယမင်း”

“ရှင်...”

“ကျွန်တော် သတိရရင် ဖုန်းလေးဘာလေး ဆက်ချင်တယ်”

“ကျွန်မမှ သတိမရတာ”

တိမ်တိုက် လျှာခလုတ်တိုက်မိသွားပေမယ့် မှောက်လျက်
မလဲခင် စားပွဲပေါ်က သူမဖုန်းလေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး...

“ဒီလိုလုပ်လေ... မင်းဖုန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်
ထည့်ပေးထားမယ်၊ ယမင်း သတိမရရင် လုံးဝမခေါ်နဲ့၊ သတိရတဲ့
အခါမှပဲခေါ်... ဟုတ်ပြီလား!”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောလို့ တိမ်တိုက်က သူမဖုန်းထဲ သူ့ဖုန်း
နံပါတ်ကို ရိုက်ထည့်လိုက်တယ်။

“ဒီမှာကြည့်နော်... ဒါ ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်အစစ်ပဲ”

တိမ်တိုက် အဲ့သလို ပြောပြီး သူမဖုန်းနဲ့ သူ့ဖုန်းကို နှိပ်ခေါ်
လိုက်တယ်။ ဆိုတော့ကာ သူ့ခါးမှာ ရှိနေတဲ့ဖုန်းက အသံမြည်လာပါ
တော့တယ်။

“တွေ့လား... ကျွန်တော့်ဖုန်း အော်နေပြီ”

“ရှင် တော်တော် လူလည်ကျပါလား!”

ဒီစကားကို သူမ အရှက်သည်းတဲ့မျက်နှာနဲ့ ပြောလာလို့
တိမ်တိုက် အတော်လေး ပျော်ရွှင်သွားမိတယ်။ သူမ အရှက်ပြေ
အောင်လည်း ဒီလိုထပ်ပြီး လူလည်ကျပြန်တယ်လေ။

“မနီလာတိုးရော မြဘုန်းရဲ့ဖုန်းနံပါတ် ယူမလား၊ ကျွန်တော်

ထည့်ထားပေးမယ်လေ”

“တော်ပြီ”

နီလာတိုးက သူ့ဖုန်းသူ့ အမိအရ ဆွဲယူထားလိုက်တယ်။

ဒီနေ့အဖို့တော့ ပျော်စရာပါပဲ။

အချစ်ရဲ့ဘာသာစကားက...

ခွေးလေးကြောင်လေးများလိုပါပဲ...

ညောင်ညောင်...ဝုတ်...ဝုတ်...ကလွဲရင်

"ခွီး".."ဝဲ"...ဒါပဲလေ..

အချစ်မှာလည်း

ချစ်တယ်...ချစ်တယ်ကလွဲရင်

တစ်ခုပဲရှိတယ်...

"မုန်းတယ်..."

ဒါကြောင့် အတူတူပဲလို့ပြောတာ...

အခန်း(၁)

“ဟဲ...လို့...”

ယောက်ျားတစ်ယောက်အသံမြို့လို့ နေဦး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ မှေးမှိန်းနေတဲ့ ယမင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီရက်တွေမှာ အလုပ်ပင်ပန်းတာရော ကျန်းမာရေးအခြေအနေ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပြီးဆိုးဝါးလာနေတာတွေကြောင့် အလုပ်ကနေ ခွင့်ဆက်ယူရပြီး ဆေးကုသခံနေရတဲ့ နှမဖြစ်သူအတွက် ရတက်မအေး ဖြစ်နေရတဲ့ကြားထဲ ယမင်းရဲ့ ခုန်းထဲတ

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အသံက သူ့ကို ပိုပြီးဒေါသဖြစ်စေပါတယ်။
ခုတလော မန်နေဂျာကြီးကလည်း ယမင်းကိုမှ ရွေးပြီး အိစိကလီ
လုပ်လာတာမျိုး ရှိနေတော့ လွှတ်ဆဲမိရင် မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့အသံလဲဆိုတာ သေချာခွဲရင်း လေသာ
ဆောင်ဘက် အသာလျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။

“ယမင်း. . . အဲဒါလိုမလုပ်နဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် အသည်းယား
ပြီး ဖုန်းကို ဝါးစားမိမှာနော်၊ လုပ်ဗျာ. . . ထူးဗျာ. . . တစ်ခွန်းလောက်”

“ဟေ့ကောင်. . . ဘာလဲကွ၊ မင်းဘယ်သူလဲ!”

လေသာဆောင် ရောက်လာမှ အောင့်ထားသမျှ ညှစ်ပြီး
အော်ထုတ်လိုက်လို့ တစ်ဖက်က တိခနဲ အသံပြတ်ပြီး ငြိမ်သွားတယ်။

“ပြောစမ်း. . . ထပ်ပြောစမ်း. . . ဘယ်ခွေးမသားလဲ ပြော
စမ်း. . . နားထဲက သွေးထွက်အောင်. . . ဆဲမယ်. . . ပြော”

“အစ်ကို ကိုနေဦးလားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တိမ်တိုက်ပါ”

“ဟမ်! . . .”

ဒီတစ်ခါ ငြိမ်သွားတာက နေဦးပါ။ တိမ်တိုက်ဆိုတာကြောင့်
သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်အသလို ဖြစ်သွားတာပါ။
အမှန်တော့ အတူတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့်လား၊
ဒီကောင့်ရဲ့ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ စရိုက်ကြောင့်ပဲလား၊ ဒါမှ
မဟုတ် သူ့စိတ်ထဲမှာ ယမင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရွံ့ချင်သလိုဖြစ်နေတဲ့
မန်နေဂျာကြီးကို အံ့ဖတ်ဆိုအောင် ပညာပေးခဲ့လို့ပဲလား ဘာလား
ဆိုတာ မသေချာဘဲ တိမ်တိုက်အပေါ် ခင်မင်သွားတဲ့စိတ်ကြောင့်. . .

“ဟေ့ကောင်. . . ဘာလဲ!”

“သတိရလို့ပေါ့၊ အစ်ကိုရား၊ ကျွန်တော်တို့ မတွေ့တာ ကြာ
ပြီလေ”

“ဘာကွ. . . ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ယမင်း. . . အဲ. . . အဲ. . . ယမင်းရဲ့အစ်ကို ကိုနေဦးလေ၊
ကျွန်တော့်ဆရာလေ”

“တယ်. . . ဒီကောင်၊ မင်း အခု ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ!”

“ရုံးကပါ. . . ကျွန်တော် သစ်လုပ်ငန်းကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်
ဝင်နေပြီလေ အစ်ကို”

“အေး. . . အေး. . . အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား!”

“ဟာ. . . ပြေတယ် အစ်ကို၊ လစာက အက်ဖ်အီးစီ တစ်ရာ
ငါးဆယ် ရတယ်”

“အိုခေပေါ့ကွ. . . အေး. . . ဒါပဲ မဟုတ်လား!”

“ဟာ. . . ခဏ. . . ခဏလေး၊ ဟို. . . ယမင်း. . . ယမင်းများ
နေကောင်းရဲ့လား၊ ကျွန်တော် အိပ်မက်တွေ မကောင်းလို့”

နေဦး ခဏ နှုတ်ထွန်နေပြီးမှ. . .

“အေး. . . ကောင်းပါတယ်၊ အခုတောင် ရုံးသွားမလို့
ပြင်နေတယ်”

“ကျွန်တော် ခဏလောက် စကားပြောချင်တယ် အစ်ကိုရာ”

“ရေချိုးခန်းထဲမှာကွ. . . မရဘူး”

“ကိုကို. . . ဘယ်သူလဲဟင်”

နေဦး ဖုန်းပိတ်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ချောင်ကျနေတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ အနားမှာ လာရပ်နေတဲ့ ယမင်းကိုတွေ့လို့ ဖုန်းပြန် ပေးရင်း...

“ရုံးကလေ... ဟို... ဟိုကွာ... မန်နေဂျာရဲ့ဒရိုင်ဘာ လေ၊ ဘယ်နေ့ အလုပ်ပြန်တက်မှာလဲ ဘာညာနဲ့မေးလို့ ပိတ်ဟောက် ပစ်လိုက်တာ”

သူမ ဖုန်းပြန်ဖွင့်ကြည့်မယ် လုပ်တော့...

“နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား ညီမလေးရာ၊ စိတ်ရှုပ်စရာ တွေ လုပ်မနေစမ်းနဲ့၊ သွား... သွား... ပြန်လွဲနေ၊ ဆရာဝန်က နှစ်နာရီပြည့်အောင်တော့ ကြိုးစားပြီး အိပ်ရမယ်လို့ မှာထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... တိမ်တိုက်နဲ့ (၂)မိနစ်လောက်ပဲ ပြောမှာပါ”

နေဦး ခေါင်းတွေ ကုတ်ပြီး ဝရန်တာမှာ လက်ထောက်ပြီး အပြင်ဘက် လှည့်ငေးနေလိုက်တယ်။

“ခုနက ဘာအတွက် ခေါ်တာလဲ!”

“.....”

“အဟင်းဟင်း... ရှင် အခု အလုပ်ရပြီလား!”

“.....”

“ဝမ်းသာတယ်... ကျွန်မတော့ နေမကောင်းလို့ ရုံးက တောင် ထွက်ရတော့မယ် ထင်တယ်”

နေဦး လှည့်ကြည့်ဖို့ ပြင်ပြီးမှ ခြံထောင့်က လမ်းသွယ်

လမ်းဆုံး အုတ်ခုံလေးပေါ် ရိပ်ခနဲ ဖြစ်သွားလို့ အကြည့်ရောက်သွား တယ်။

တိမ်တိုက် ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်တဲ့ စိတ်ကြောင့် အုတ်ခုံ ပေါ် ဖင်မငြိမ်တော့ဘဲ ဆောင့်ကြောင့်တက်ထိုင်ရင်း ဖုန်းပြောတယ် လေ၊ ဖုန်းထဲက သူမအသံတွေ အရမ်းပါးလျလွန်းနေတယ်ဆိုတာ သတိထားမိတော့ ပိုပြီးစိုးရိမ်သွားတယ် မဟုတ်လား။

“ယမင်း... အရမ်းနေမကောင်းဖြစ်နေလားဟင်၊ ကျွန် တော် ခဏလောက် တွေ့လို့ရမလား၊ မဟုတ်ဘူး... တွေ့မှ ဖြစ် မယ်၊ ယမင်းကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် မြင်လိုက်ရမှ ကျွန်တော် ကျေနပ် တော့မယ်ဗျာ”

“.....”

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော် အိပ်မက်တွေ မကောင်းလို့ ဖုန်းဆက်တာ၊ ခဏလေးပဲ တွေ့ခွင့်ပေးပါ ယမင်းရာ... နော်”

“.....”

“ဒီလိုလုပ်... အဲ...”

သူ့လက်ထဲက ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလုခံလိုက်ရလို့ တိမ် တိုက် လှည့်ကြည့်ပြီး ထခုန်မတတ် လန့်သွားတယ်။

“ကို... ကိုနေ...”

နေဦး ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ တိမ်တိုက်ကို ဂုတ်ကနေ ဆွဲ ခေါ်ပြီး လမ်းသွယ်အတိုင်း လျှောက်ထွက်လာခဲ့တယ်။

“အား... ကို... ကိုနေဦး... ကျွန်... ကျွန်တော်...”

၁၃၀ နတ်ရွာစိုး

“မင်းပါးစပ်ပိတ်စမ်း တိမ်တိုက်၊ ဒါ ငါ့ရပ်ကွက်နော်၊ မင်းကို အချုပ်ထဲ ရောက်အောင် လုပ်ဖို့က ငါ့စကားတစ်ခွန်းပဲ”

“အစ်ကို လုပ်ရက်လို့လား”

“ဘာကွ. . .”

“ကျွန်တော် တစ်ခုခုဖြစ်ရင်. . . ယမင်း. . .”

“တော်ပြီ. . . တော်ပြီ. . . ဟေ့ကောင်၊ ဟိုမှာ လက်ဖက်ရည် ဆိုင် ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ကူနေရရ စကားပြောမယ်”

ပြောပြီး ဆောင့်တွန်းသလို လွှတ်လိုက်လို့ တိမ်တိုက် သူ့ အကျီစတွေ ဟိုဆွဲဒီဆွဲ လုပ်ကာ ပြင်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ. . .

“ကျွန်တော် အစ်ကိုကို ရည်းစားစကား ထပ်မပြောချင်ဘူး နော်”

“အား. . . မင်းနဲ့တော့ကွာ၊ ငါထိုးမိတော့မယ်”

နေဦး မျက်နှာကြီး နီတွတ်လာလို့ တိမ်တိုက်လည်း ဒီထက် ပိုပြီးစိတ်မဆိုးအောင် မစမနောက်မိဖို့ ဘာသာ သတိပေးလိုက် တယ်။

“မင်းကြိုက်တာမှာ”

“ကျဆိမ့်”

“ဟေ့. . . ကျဆိမ့်တစ်ခွက်”

“အစ်ကိုရော သောက်လေ၊ ကျွန်တော်တိုက်မှာပါ”

“ငါ ဆိုင်က လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီ မကြိုက်ဘူး”

ဒါတော့ တိမ်တိုက် မငြင်းပါဘူး။ စက်ရုံမှာတုန်းက နေဦး

အပြင်ထွက်ပြီး ဆိုင်ထိုင်တာမျိုး မရှိသလို ကင်(နံ)တင်းမှာလည်း သောက်လေ့သောက်ထ မရှိဘူးလေ။

မှာထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကျဆိမ့် လာတဲ့အထိ နေဦးဆီက ရီဝေဝေးဝေးတဲ့အကြည့်တစ်ချို့ လမ်းမအတိုင်း လွင့်မျောနေတာက လွဲလို့ စကားသံ တိတ်တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အတွက် တိမ်တိုက်စိတ်ထဲ မရိုးမရွ ဖြစ်လာပြီး မေးလိုက်တယ်။

“အစ်ကို. . . တစ်ခုခု ပြောလေဗျာ”

ဒီတော့မှ နေဦး ပင့်သက်ချပြီး. . .

“မင်းနဲ့ယမင်းက ဘယ်အခြေအနေအထိလဲ တိမ်တိုက်”

“ခင်ဗျာ. . . ဪ. . . အဆင်ပြေရင် တစ်သက်လုံးပေါ့ အစ်ကိုရ၊ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းကြမှာပါ”

“ခွေးကောင်. . . အခု ဘယ်အဆင့်ရောက်နေပြီလဲ မေးနေတာ”

“ဪ. . . အင်း. . . အဲဒါ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်တို့ချင်း မာမားလုပ်လိုက်တာနဲ့ အိုကေသွားပြီ”

“ဘာ. . . ဘာရယ်”

“ဟိုလေ. . . (၃)မိနစ်လောက်ပဲ တွေ့လိုက်တာနဲ့ လုံးဝ ရည်းစားဖြစ်သွားပြီ”

“ဒါဆို အခုမဖြစ်သေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်. . . ဖြစ်. . . ဖြစ်လု. . . ဖြစ်ဆဲ. . . ဖြစ်လတ္တံ့ပေါ့အစ်ကို”

ရာ

“ဟေ့ကောင်.. အပိုတွေ၊ မဖြစ်သေးရင် မဖြစ်နဲ့တော့ကွာ”

“ခင်ဗျာ...”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါ့ညီမလေးရဲ့နောက်ဆုံးခရီးမှာ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်းနဲ့ပဲ သွားစေချင်တယ်”

အဖျားဆွတ် တုန်ခါသွားတဲ့ နေဦးရဲ့စကားကြောင့် တိမ်တိုက် မျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်ကုန်ပြီး...

“အစ်ကို့... ခင်ဗျား မဟုတ်တန်းလျားတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော်”

“ငါကကယ်ပြောနေတာ တိမ်တိုက်၊ မနေ့က နှလုံးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးရဲ့နောက်ဆုံးစစ်ချက်အရ ယမင်းအတွက် တစ်ခုတည်းသော အသက်ရှင်ရပ်တည်မှုက နှလုံးအစားထိုးကုသမှု တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဟာ...”

“အခု ယမင်း အသက်ရှင်နေတာ မွေးရာပါနှလုံးကြောင့်လို့ မင်းထင်နေလား၊ သုံးနှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက နှလုံးအတုအကူနဲ့ အသက်ရှင်နေတဲ့ မိန်းကလေးပါ တိမ်တိုက်၊ အဲ့ဒါကြောင့် မင်းကို သူ ရင်ခုန်တယ်.. စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဒါဟာ အတုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး အစ်ကို၊ နှလုံးအတုကြောင့် အချစ်အတု မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟေ့... အသည်းနှလုံးက စိမ့်ထွက်လာတဲ့စကားတို့ နှလုံးသားက သိနှင့်နေတာတို့၊ နှလုံးတုန် ရင်ခုန်တာတို့ဟာ အချစ်အတွက် အကောင်းဆုံး ကိုးကားလို့ရတဲ့ ရင်ကျမ်းထွက် အချက်အလက်တွေလေကွာ၊ မင်းပြောသလိုဆို စာရေးဆရာတွေ ကဗျာဆရာတွေ လိမ်ပြောတာပေါ့.. ဒီလိုလား!”

“သူတို့ မလိမ်ဘူး အစ်ကို၊ အမှန်အတိုင်း မပြောရင်လို့ပါ”

“ဘာ...”

နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ အတော်ဆူညံသွားလို့ ဘေးကဝိုင်းတွေ တောင် သတိထားမိပြီး လှည့်ကြည့်လာကြတယ်။ ဒီတော့မှ နေဦး ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး လေသံနှိမ်ပြောတယ်။

“မင်း လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ယမင်းအတွက် အသက်ရှင်ဖို့ကာလဟာ ဆရာဝန် ပြောသလို မလုပ်နိုင်ရင် နှစ်လပဲကွ”

ပြောရင်းနဲ့ နေဦး မျက်ရည်ဝဲလာတယ်။

“အချစ်မှာလည်း အရိုးမရှိဘူး ကိုနေဦး၊ အဲ့ဒါကြောင့် လျော့ချစ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ယမင်းအတွက် လိုအပ်နေတဲ့နှလုံးတို့ ကျွန်တော်ပေးမယ်ဗျာ”

“မင်းရူးမနေနဲ့... သွေးအုပ်စု မတူလို့ ငါတောင် ပေးလို့ မရဘူး၊ အဖေနဲ့အမေတောင် မရလို့ အခု အသည်းအသန် ထွက်တာ နေကြတယ်ကွ”

“ဗျာ... ယမင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း”

“ကျွတ်. . . တော်ပြီ တိမ်တိုက်၊ မင်းသိချင်တာတွေ အရမ်းများနေပြီ၊ မင်းပြန်တော့. . . နောက်ထပ်အဆက်အသွယ် လုပ်တာမျိုးကို ငါ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူးနော်. . . ဟုတ်ပြီလား!”

“ကျွန်တော် ရှင်းလိုက်မယ်”

“နော်. . . ငါရှင်းမယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“အေး. . .”

တိမ်တိုက် ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်တယ်ဆိုတာနဲ့ ယမင်းတို့အိမ်ဖက် တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးပါတော့တယ်။ ဒါကို နေဦး မြင်တယ်လေ။

“ဟာ. . . ဒီကောင်”

ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံမရှင်းရသေးလို့ ချက်ချင်းထွက်မလိုက်နိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

အဲဒီအခါမှာ သူတို့အုပ်စုမှာ ဝေဖြိုးကြောင့် အားလုံးအဆင်ပြေသွားပါတယ်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ဝေဖြိုးဦးလေး အတူအညီနဲ့ ဝေဖြိုးရော. . . မြဘုန်း၊ မိုးဆွေပါ ရေနံကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ရသွားတယ်လေ။ အမှန်တော့ သူတို့တစ်အုပ်စုလုံးရဖို့ ဝေဖြိုးကိုယ်တိုင် တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် ပြောခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် လစ်လပ်နေရာအတွက် ဝန်ထမ်းသုံးယောက်ထက် ပိုပြီး လက်မခံနိုင်သေးတဲ့အတွက် သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရမယ့် ကိစ္စမှာ တိမ်တိုက်ကပဲ ကိုယ်တိုင်ဆန္ဒပြုပြီး နောက်ဆုတ်ပေးခဲ့တာပါ။

“ငါက ငါ့ယောက်ဖ သစ်လုပ်ငန်းကုမ္ပဏီမှာ အချိန်မရွေး ဝင်လုပ်လို့ရတယ်၊ မင်းတို့ ရသွားဖို့ အဓိကပဲ” လို့ ဆိုတာကြောင့်

သူငယ်ချင်းတွေလည်း အောင့်သက်ပြီး တိမ်တိုက်ဆန္ဒကို လက်ခံပေးလိုက်ကြတယ်။ အမှန်တော့ ရေနံကုမ္ပဏီက နယ်ခရီးထွက်နေရတဲ့ အတွက် တိမ်တိုက် မလိုက်ချင်တာပါ။

ခုချိန်ထိ တိမ်တိုက် အလုပ်မဝင်နိုင်သေးဘူးဆိုတာ သူတို့ သိထားပေမယ့် တိမ်တိုက်စိတ်ထဲမှာ အလုပ်ကိစ္စထက် ယမင်းကိစ္စက အဓိကဖြစ်နေတာကို သိနေကြလို့ ဒီတစ်ခေါက် နယ်ခရီးက ပြန်လာမှပဲ ဒီကောင်ကို အလုပ်တစ်ခုခုထဲ ဆွဲသွင်းပစ်ရမယ်လို့ သူတို့ ချင်း တိုင်ပင်ထားလိုက်ကြတယ်။

လောလောဆယ် တိမ်တိုက်ကတော့...

“မင်းထွက်သွားနော် တိမ်တိုက်”

“အစ်ကို့... ကျွန်တော် ခဏလေး တွေ့ပါရစေ အစ်ကိုရာ”

“မလိုဘူးကွာ... တော်ကြာ ငါ့မိဘတွေ ရောက်လာရင် ပိုရှုပ်ကုန်မယ်နော်၊ ဟေ့ကောင်... မင်းသွားမလား... မသွားဘူးလား!”

ခြံအဝင် တံခါးနားမှာ တိမ်တိုက်နဲ့ နေဦးတို့ တွန်းလားထိုးလား ဖြစ်နေကြတာကို သူမ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာကနေ လှမ်းမြင်လိုက်ရတဲ့တစ်ချက် ရင်ထဲ မျက်ခနဲ ခံစားနာကျင်သွားမှုက သူမခန္ဓာကိုယ်ကို ပုံခနဲ လဲကျသွားစေတယ်။

“ဟာ... ဟို... ဟိုမှာ! ယမင်း... ယမင်း လဲကျသွားပြီဗျ”

တိမ်တိုက် မြင်ပြီး အလန့်တကြား အော်မှ နေဦး သူ့ကို လွှတ်ပြီး လှည့်ကြည့်တယ်။

“ဟင်... ယမင်း... ညီမလေး”

နေဦး ချက်ချင်းဆိုသလို ခြံထဲ ပြေးဝင်သွားတဲ့အတွက် တိမ်တိုက်လည်း ရပ်ကြည့် ကြောင်အနေရာမှ ချက်ချင်း သတိဝင်ပြီး လိုက်သွားတယ်။ နေဦး အပေါ်ထပ် လှေခါးအတိုင်း ပြေးအတက် နောက်ကနေ တိမ်တိုက် လိုက်တက်လာလို့ လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်... မင်း လိုက်မလာနဲ့နော်”

“အစ်ကို့... ကျွန်တော်ကြည့်မယ်ဗျာ... လိုက်ခဲ့မယ်”

“မင်းနော်... ငါပြောနေတယ်နော်”

မရပါဘူး။ နေဦး ဘယ်လိုပြောပြော တိမ်တိုက် ဇွတ်တတ်လာတဲ့အတွက်...

“ဟာကွာ... ကဲကွာ”

တမင်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိပေမယ့်လည်း နှမအတွက် သောကနဲ့ ရောထွေးပါလာတဲ့ ဒေါသက တိမ်တိုက်ကို လှေခါးပေါ်ကနေ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားစေပါတော့တယ်။

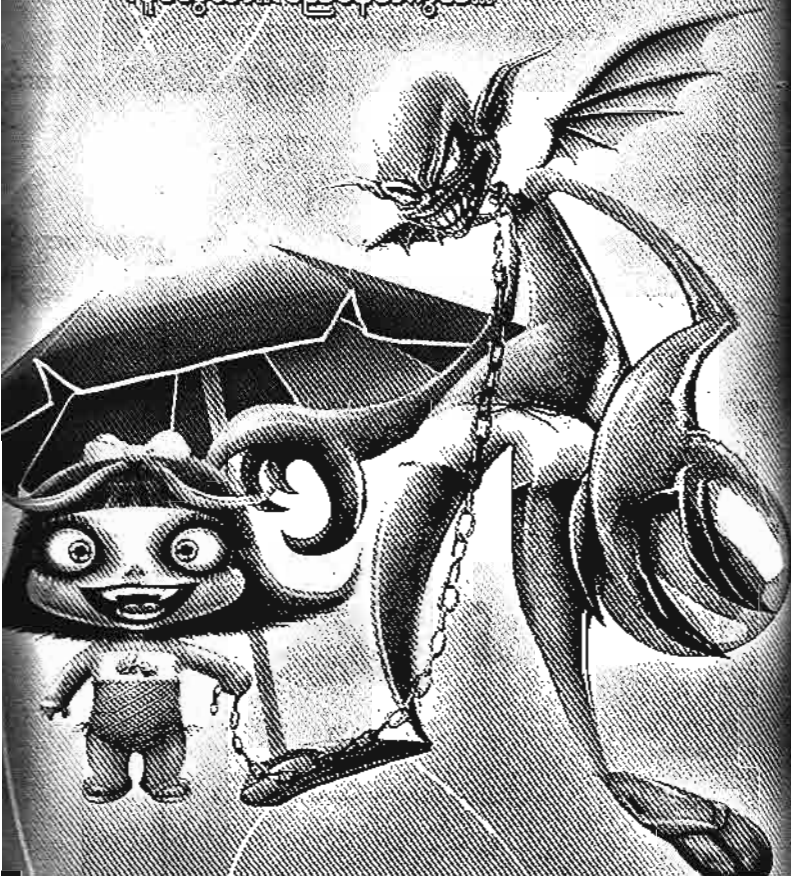
“ဝုန်း!!... ”

“ဒုံး!... ဒုံး!... ဒုံး!... ”

“ခွပ်!!... ”

“ရု” ထဲကပါပဲ...
 ဗုဒ္ဓကျော့ ခြေစွန်းအိမ်
 ကမ်းမိတဲ့လက်က...
 ဥဇာလ...
 ခြေစွန်း...ခုထွေလိုတာ...
 ခြေစွန်း...ခုထွေလိုတာ...
 နေရာမဟုတ်နေတဲ့လောက...သံသရာမှာ...
 ရုထွေလာ...လည်နေတဲ့ကွယ်...

အသန်း(၈)

“အား!!...”

သတိရပြီး လန့်ဖျပ် ရုန်းအော်ပစ်သော တိမ်တိုက်ကြောင့်
 ပရိဂျက်တာပေါ် အာရုံကျနေတဲ့ ငရဲထိန်းနှစ်ယောက် တုန်ခန် ဖြစ်
 ကာ လှည့်ကြည့်ကြတယ်။ ငရဲထိန်းကြီးလည်း အတော်ဒေါသထွတ်
 သွားပြီး...

“ဟေ့ကောင်!.. ဒါ မင်းအမေ့လင်အိမ် မှတ်နေလားက...
 ဟေ”

“မဟုတ်မှန်းတော့ ကျုပ်လည်း သိတာပဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က ဘာတွေလဲ၊ ရုပ်တွေကလည်း ဆိုးလိုက်တာဗျာ”

“အံ့မာ.. အံ့မာ.. ငရဲထိန်းကွ၊ ဘိုလိုပြောရင် Under World supervisor.. ရှင်းလား!”

“အိုခေ.. အိုခေ.. ကျုပ်ကို ဘာလုပ်ထားတာလဲ၊ လွှတ်ပေးတော့ဗျာ.. နေရထိုင်ရကြပ်တယ်”

“ဟေ့ကောင် ငရဲကောင်၊ မင်း ငရဲကျလာလို့ မင်းကို ရုံးတော်တင်သင့်မတင်သင့် စစ်နေတာ”

“ဗျာ.. ငရဲ.. ကျုပ်က.. ငရဲကျတယ် ဟုတ်လား!”

“အောင်မာ.. မင်းကိုယ်မင်း မသိဘူးလား!”

“ဟာ.. ဘာသိရမှာလဲဗျ၊ ကျုပ်က လူကောင်းပဲဟာ”

“လူကောင်း.. ဟတ်.. ဟတ်.. ဟတ်၊ ဒီမှာ.. အခု မင်းရဲ့ နောက်ကြောင်းကို ပြန်စစ်ပြီးပြီ၊ ကောင်းလား မကောင်းလား မင်း ဘာသာ စဉ်းစား၊ မင်း လေးတန်းကျောင်းသားဘဝက ပုရွက်ဆိတ်အုံကို သေးနဲ့ပန်းလို့ ပုရွက်ဆိတ်တွေ သိန်းသန်းနဲ့ချီပြီး ကျင်ငယ် ဆူနာမီဒုက္ခ ခံစားလိုက်ရတယ်၊ ခုနစ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ကျောင်းသွားတိုင်း ကျောင်းမုန့်ဖို့ ပိုထွက်လာအောင် ကားခိုးစီးတယ်၊ တက္ကသိုလ် ရောက်လာတော့ ကျူရှင်မတက်ဘဲနဲ့ ကျူရှင်လခ ဆိုပြီး မိဘဆီက လိမ်ညှာပြီး တောင်းသုံးတယ်၊ အလုပ်လုပ်တော့လည်း ရတဲ့လခနဲ့ မိဘကို ပြန်ပြီးကျေးဇူးဆပ်တာမျိုး မရှိဘူး၊ အလှူအတန်းလည်း မလုပ်ဘူး၊ ရသမျှ အကုန်သုံးတယ်၊ ဒီကြားထဲက သူများက

ကာကို စားသမျှ အန်ထွက်အောင် ပရိယာယ်ဆင်ပြီး ဒုက္ခပေးသေးတယ်”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ ကွန်ပျူတာ စက်ခလုတ်တွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ ငရဲထိန်းက..

“အဲ့ဒီထက်ဆိုးတဲ့အမှုက တွေ့ပြီ အာစရိရေ”

“ဟေ.. ဟုတ်လား.. ဘာတဲ့လဲ!”

“ဒီငရဲသားကို အဝံသိရပတဥဿဒ ငရဲဆီ တန်းပို့ရင် ကောင်းမလားလို့”

“ဟာ.. ဒါဆို ဒီကောင် သူများမယား ကြာခိုတယ်ပေါ့”

“အင်း.. အဲ့လိုဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ သူကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးက မိသားစုတစ်စုရဲ့မွေးစားသမီးဗျ၊ အဲ့ဒီမိသားစုမှာလည်း သားတစ်ယောက်ရှိတော့ မိဘတွေက အရွယ်ရောက်လို့ အချိန်တန်ရင် သူတို့သားနဲ့ မွေးစားသမီးကို ထိမ်းမြားပေးဖို့ ကြံစည်ထားကြတယ်၊ အမွေထိန်းရှေ့နေကိုလည်း အဲ့ဒီနှစ်ယောက် လတ်ထပ်ပြီးမှ အမွေလွှဲပေးဖို့လည်း စီစဉ်ထားပြီးသား”

“အာ.. ဒါဆို နည်းနည်းစဉ်းစားရမယ်”

ငရဲထိန်းနှစ်ယောက် စဉ်းစားခန်း ဝင်နေတဲ့အချိန်မှာ တိမ်တိုက်လည်း မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြားလိုက်ရတဲ့စကားတွေကြောင့် ကြက်သေ၊သေသွားတယ်။ ခဏကြာမှ သတိဝင်ပြီး..

“ဟေ့.. ဟေ့.. ဟိုလူ”

ထိုအခါ ငရဲထိန်းတွေ လှည့်ကြည့်ပြီး..

“ဘယ်မှာလဲ... လူ”

“ခင်ဗျာတို့ကို ပြောနေတာ”

“မင်းတို့ဒေါ်ပဲ... ငါတို့က လူမဟုတ်ဘူးကွ... နတ်ကွ၊ စတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်ကနေ ဂျူတီလာဝင်နေတာ”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့... ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြိတ္တာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းမသိ ဘဝင်မြင့်နေလိုက်တာ၊ ဒီမှာ... စောစောက မိသားစု တစ်စုရဲ့မွေးစားသမီးဆိုတာ ယမင်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးလား!”

“ဟုတ်တယ်... သူနဲ့ ပေးစားမယ်ဆိုတာ... နေဦး၊ ကဲ... ဘာသိချင်သေးလဲ!”

တိမ်တိုက် မခံစားနိုင်တော့သလို ခေါင်းမောပြီး လေပူတွေ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ...

“ကဲ... ကျုပ်ကို အခု ဘာလုပ်မှာလဲ!”

“အင်း... မင်းအမှုက ငါတို့ ဆုံးဖြတ်လို့မရတဲ့အမှုဆိုတော့ ယမမင်းရဲ့အဆုံးအဖြတ် ယူရတော့မှာပဲ”

“ဟေ့... ဒီမှာ ဘယ်သူ့အဆုံးအဖြတ်မှ ယူမနေနဲ့၊ ကြိုက်တဲ့ ငရဲအိုးထဲသာ ကန်ချထည့်လိုက်ဗျာ... ကြာလွန်းလို့”

ဆိုတော့ကာ ကွန်ပျူတာ ငရဲထိန်းက ကွန်ပျူတာထဲ ကြည့်လိုက်တယ်။

“လောလောဆယ်တော့ မဟာတာပါန ငရဲက BAY - 3 မှာ လွတ်နေတယ်၊ အဲဒီကို ပို့လိုက်မလား!”

“ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲကွာ... ခင်ဗျားတို့ ရှင်းနေတာကို

ရှုပ်အောင်လုပ်တဲ့ ပြိတ္တာတွေ ငရဲကျလာရင် ငရဲအိုးထဲ ထိုးထည့်လိုက်... ပြီးတာပဲဟာ”

“ဟေ့ကောင်... မသိဘဲ စွတ်ပြောမနေနဲ့၊ ငါတို့လည်း တာဝန်အရ လုပ်နေတာကွ၊ ငရဲအထပ်တစ်ထပ်မှာ မျက်နှာလေး ဘက် တံခါးလေးပေါက်၊ ယမမင်းထိုင်တဲ့ ရုံးခန်းလေးခန်း ရှိတယ်၊ တစ်မျက်နှာမှာ ဥဿဒလို့ ခေါ်တဲ့ ငရဲငယ် ငါးထပ်စီ တွဲထားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငရဲကြီးတစ်ထပ်မှာ ငရဲငယ် အထပ်နှစ်ဆယ် ရံထားတယ်၊ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ဆိုရင် ငရဲငယ် အထပ်(၁၆၀)တိတိ ရှိတယ်၊ သူ့ဌာနနဲ့သူ... သူ့ဆက်ရှင်နဲ့သူ တိတိကျကျ အလုပ်လုပ်နေရတာကွ၊ ပျော်လို့ လုပ်နေတယ်များ မှတ်နေလား!”

“ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ... နေမိမင်းရဲ့သက်တမ်းသာ ကုန်ချင်ကုန်မယ်၊ ငရဲကို ရေတွက်ပြဖို့ ကုန်စရာ မရှိဘူးလို့တောင် နေမိမင်း အဋ္ဌကထာမှာ ဆိုထားပါတယ်၊ ကျုပ်က စောင့်ရတာ စိတ်မရှည်လို့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း မရှိ၊ အိမ်ဆိုင်လည်း မရှိနဲ့၊ ပျင်းတယ်ဗျာ... မြန်မြန်လုပ်”

အဲဒီနောက် လာသမျှ ငရဲသားတွေထဲ ဒီငရဲသား သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးလို့ ငရဲထိန်းတွေ တွေးမိပုံမျိုး တိမ်တိုက်ကို ခလုတ်ထိုင်ခုံ ပေါ်ကနေ ဖြုတ်ချလိုက်ကြတယ်။

“ကဲ... ငါလိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်ဟေ့၊ နောက်ထပ် ပို့စတာ ဝင်လာတဲ့ကောင်တွေ မင်းဘာသာ ကြည့်ထိန်းထားကွ”

ငရဲထိန်းကြီးက ကွန်ပျူတာ ငရဲထိန်းကို လှမ်းပြောပြီး ထိန်း

တိုက်ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ တိမ်တိုက် လိုက်ပါလာရင်းနဲ့ အဆင့်မြင့် ကွန်ထရိုက်နစ်တွေချည်း တပ်ဆင်အသုံးပြုထားသော အဆောက်အအုံကြီးကို ကြည့်ပြီး အံ့သြဘနန်း အသံမျိုးနဲ့. . .

“ခင်ဗျားတို့ ငရဲပြည်လည်း အတော်အဆင့်မြင့်လာပြီပဲဗျ နော်”

“မင်း အရင်တုန်းက ရောက်ဖူးလို့လား!”

“မရောက်ဖူးပါဘူးဗျာ. . . စာထဲ ဖတ်ဖူးတာပါ။ နေမိမင်း ကြီးက မြင်းရထားနဲ့ မာတလီ ဒရိုင်ဘာပို့လို့ ရောက်ဖူးတယ်ဆိုတာ တိုး”

“အခုက အရင်နဲ့ မတူတော့ဘူးကွ၊ ဒါတောင် ဂြိုဟ်တု ငှားသုံးနေရလို့၊ ငါတို့ဆီက ကိုယ်ပိုင်ဂြိုဟ်တု တင်ပြီးရင် ဒါထက် အဆင့်မြင့်တဲ့ ကွန်ရက်တွေ သုံးလာမှာ”

သို့နှင့် ဖန်လုံအိမ်လေးတစ်ခုထဲ ဝင်လိုက်ကြပြီး ငရဲထိန်းကြီး တ အီလက်ထရွန်နစ် ကွန်ထရိုက် ဘောက်(စ်)ပေါ်က ခလုတ်တွေကို တွမ်းကျင်စွာ နှိပ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဖန်လုံအိမ်လေးရဲ့ရှေ့မျက်နှာ စာ မှန်တံခါးချပ် လျော့ခနဲ စေ့ပိတ်သွားပြီး အိမ်ခနဲ နိမ့်ဆင်းသွားပါ တော့တယ်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ဓါတ်လှေခါးဗျာ၊ ပတ်ချာလည် အကုန် မြင်ရတော့ ဒီအတိုင်း ခုန်ဆင်းနေသလိုပဲ၊ ဒါနဲ့ အဲကွန်းတပ်မထား ဘူးလားဗျ. . . ပူလိုက်တာ”

“သောက်ကြီးသောက်ကျယ် ငရဲသားနဲ့တော့ကွာ၊ ငရဲကျ

ပါတယ်ဆိုမှ ဇိမ်ခံချင်နေသေးတယ်”

“အဟတ်ဟတ်. . . အဲကွန်းတောင် မသုံးနိုင်ဘဲနဲ့များ ဂြိုဟ်တုက လွှတ်ချင်နေသေးတယ်”

တိမ်တိုက်ရဲ့ခန်းခနဲစကားကြောင့် ငရဲထိန်းကြီး မခံချို မခံသာ ဖြစ်လာပြီး ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်ရင်း. . .

“အဲကွန်းလောက်က စကားထဲ ထည့်ပြောမနေနဲ့. . . ဟေ့ ကောင်. . . ဒီမှာကြည့်”

ထိုအခိုက်မှာတင် ဖန်လုံအိမ် အပေါ်ထောင့် တစ်နေရာမှ ရေခဲငွေ့လေးများ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“အား. . . အဲသလို လုပ်ပါဗျာ. . . ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ ဘယ်အထိ ဆင်းမှာလဲဗျ”

“မဟာတာပန ငရဲဆီကွ. . . ခုနစ်ထပ်မြောက် ငရဲခန်းပဲ၊ သူ့အောက်မှာ အဝီစိပ် ရှိတော့တယ်”

“အို. . . အဝေးကြီးပဲဗျ. . . ပျင်းစရာခရီးနှယ်၊ အေးလေ ရောက်ဖူးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်ဗျာ. . . ကျုပ်က မိဘမလုပ်ကျွေးဝေ မယ့် မိဘကို မစော်ကားဘူးဗျ၊ ဒါလည်း ငယ်ရွယ်တဲ့အသိနဲ့ပါ၊ အခု ကျုပ်မိဘတွေလည်း အသက်အရွယ် ရလာပြီဆိုတော့ ဒီတစ်ခေါက် အလုပ်ဆင်းရင် ရသမျှလစာ အမေ့ကိုအပ်ပြီး မိဘနှစ်ပါးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ စဉ်းစားထားပါဇာယ်၊ အခု ကျုပ် ယမမင်းဆီ ရောက်လည်း ယမမင်းက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ကြိုမှာဗျ သိလား၊ ကျုပ်က နေ့တိုင်း ဘုရားဝတ်တက်တယ်၊ ယမမင်းကြီးကို မေတ္တာပို့ အမျှဝေပေးတယ်။

အလှူကြီးအတန်းကြီး မလုပ်ဖူးပေမယ့် ဒီကောင်းမှုလေးတွေ ရှိသမျှ . . . အဟဲဟဲ”

ငရဲထိန်းကြီး နားထောင်ရင်းက တစ်နာရီကို နှစ်ရာကီလို မီတာနှုန်းနဲ့ ဆင်းနေတဲ့ဖန်လုံအိမ်ရဲ့အရှိန်ကို တစ်ဝက်လောက် လျှော့ချပြီး စဉ်းစားတယ်။ ဒီကောင့်ကို ဟိုအထိ ပို့လည်း ပြန်ခေါ် လာရမှာပဲဆိုတာ သေချာနေပြီလေ။ သူလုပ်ဖူးတဲ့အပြစ်တွေက လျော်လိုက်လို့ရတဲ့ အပြစ်မျိုးလောက်ပဲဆိုတော့ ဆက်ဆင်းရင် ခရီးပန်းတာနဲ့ မီတာတက်တာပဲ အဖတ်တင်မယ်ပေါ့။ အဲ့ဒါကြောင့် အရှိန်ကို ထပ်လျှော့တယ်။

“ဟာ . . . ဟို . . . ဟိုလူကို ကျုပ်မြင်ဖူးတယ်၊ သူ့ပါးစပ်က ထွက်တဲ့လျှာက ဘယ်နှာကြောင့် ဒီလောက်ရှည်နေတာတုံးဗျ၊ အာ . . . ဟာ . . . သူ . . . သူ့လျှာရှည်ကြီးကို ခွေးတွေ ဝိုင်းလုစားနေတယ်ဗျ . . . မောင်းပေးလိုက်ပါဦး”

“မောင်းရမလားကွ . . . အဲ့ဒါ ငရဲခဲနေတာ၊ သူက လူ့ဘဝ က ပွဲစားလေ၊ လျှာကလေးတစ်ချောင်းနဲ့ တလောကလုံး မွေလာတဲ့ ကောင် . . . ခံပစေ”

“အာရီရီ . . . မလွယ်ပါလားဗျာ၊ ဟာ . . . ဟို . . . ဟို တစ် ယောက်က ဘာဖြစ်တာလဲ . . . သူ့ကိုလည်း ကျုပ်သိတယ်”

“အဲဒါ လာဘ်စားလို့ ဧရာမ လုပ်ဆင်ပြာတုံးကြီးကို မျိုခိုင်း ထားတာ”

“ဟင် . . . ဟိုမှာ . . . ”

“ဘာလဲ . . . အဲ့ဒါလည်း မင်းသိတဲ့လူပဲလား! . . . ”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ . . . သူက ငါးဖမ်းစက်လှေလိုက်တဲ့လူဗျ နောက်ပိုင်း မုန်တိုင်းမိလို့ ပင်လယ်ထဲမျောပြီး အသက်မသေဘဲ ပြန်ရောက်လာတာ၊ အဲ့ဒီနောက်ပိုင်း လှေမလိုက်တော့ဘဲ ရပ်ကွက် အနီးဝန်းကျင်မှာပဲ ပိုက်ချလိုက်၊ ငါးပက်လိုက်၊ ခရုတွေလိုက်ကောက် ပြီး ပြုတ်ရောင်းလိုက်နဲ့ လုပ်နေတော့တာ . . . နေပါဦး သူ့နာမည် . . . ”

“စဉ်းစားမနေနဲ့ ငါတို့ဆီမှာ အယူခံမရှိဘူး လုပ်သမျှခံပဲ . . . မြင်လား ကန်ထဲမှာ . . . ကန်ထဲမှာ အရှင်လတ်လတ်ကြီး ငါးတွေ ဝိုင်းတွတ်တာခံနေရတာ”

“ဟာ . . . ဟိုတစ်ယောက်က ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး!”

“အဲ့ဒါ စာရေးဆရာပေါ့ကွ . . . စာမူခံတွေယူပြီး စာပြန်မရေး ပေးပဲ ငရဲကျလာလို့ . . . ထန်းပင်လောက်ရှိတဲ့ ဘော(လ်)ပင်နဲ့ လယ် ကွက်လောက်ရှိတဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာ တစ်နေ့ တစ်ဖောင်ကျအောင် ရေးခိုင်းခံနေရတာ . . . မင်းသိလား . . . ”

“သိတယ် ထင်တာပဲ . . . အဲ . . . အဲဗျ . . . ဟိုဟိုလူ့ကို မိန်းမ တွေ ဝိုင်းဆွဲနေကြတယ် . . . အား . . . ပြတ် . . . ပြတ်တော့မှာပဲ”

“ပြတ်ပစေ . . . တစ်နေ့ ဆယ်ခါလောက်ပြတ်ထွက်အောင် ငရဲချထားတာ . . . လူ့ဘဝတုန်းက ရာဂကြီးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဟုတ် ကြီးမှတ်နေတဲ့ကောင်”

“ကြောက်စရာပါလား . . . အား! . . . ”

“ဘာ . . . ဘာတုန်းဟာ . . . လန့်လိုက်တာ”

“ဟို... ဟိုမှာ... အား!..”

“ဟာ... မင်းနုယ့် ကြောက်ရင်မကြည့်နဲ့ကွာ... အဲဒါ အလှူ
ခံထွက်ပြီး ဖြတ်ကြိတ်တဲ့ကောင်တွေ..”

“ဟာဗျာ... အဲဒါနဲ့ပဲ လမ်းကြိတ်စက်ကို ဥပသကာကြီးလို့
နာမည်ထိုးပြီး တက်ကြိတ်ခိုင်းရလား... အတော်ရက်စက်တဲ့ ပြိတ္တာ
ဘုံသားတွေ..”

“အောင်မာ... စတုမဟာရန်နတ်ကွ... ချီးပဲ”

“မဆဲနဲ့... ငရဲကြီးမယ်”

“ငရဲ... င... င... အင်း... ငါနုယ့် ဘယ်လို မဟုတ်သုတ်ခ
ကောင်နဲ့ တိုးတယ်မသိဘူး... တော်ပြီ... တော်ပြီ... မင်းသိတာ
တွေ အရမ်းများလာရင် မင်းပါ ရောခံသွားရမယ်... ပြန်တက်မယ်”

“ဟာ... အောက်အထိ မဆင်းတော့ဘူးလား!”

“မဆင်းဘူး... မင်းက လူပြည်ပြန်ရောက်မယ့်ကောင် ဆို
တော့ မိတာတက်တယ်၊ ငါတို့ဆီမှာ မင်းတို့လို ရေအားလျှပ်စစ်
တွေ ဘာတွေ မထုတ်နိုင်ဘူးကွ၊ မိုးရွာတုန်း မိုးကြိုးပစ်လို့ လျှပ်စီး
လက်တာလေး ဖမ်းထိန်းပြီး ချွေတာသုံးနေရတာ”

“ဪ... ပင်မဓါတ်အားလိုင်းက နတ်ပြည်မှာကိုး၊ ဒါနဲ့
များဗျာ... မိုးရွာတုန်း ရေခဲပြီး လျှပ်စစ်ထုတ်ရောပေါ့”

“ကယ်... အဲဒါ မိုးကို ပြောင်းပြန်ရွာခိုင်းမှ ရမှာကွ၊ တော်
ပြီ... တက်မယ်”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

“ဟင်... တိမ်တိုက်... တိမ်တိုက်... သတိရပြီ”

နေဦး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားမှုကို ကြည့်ပြီး တိမ်တိုက်ကို
စောင့်ကြပ်ကုသပေးနေတဲ့ ဆရာဝန်လေးတောင် မချင့်မရဲနဲ့ ပြုံးမိ
တယ်။ နံရံတစ်ချပ်သာခြားတဲ့ အရေးပေါ်ကုသဆောင်ရဲ့ အခန်းနှစ်
ခန်းမှာ လူနာနှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်းရောက်ပြီး ‘ညီမလေး
အသက်မရှင်ချင်တော့ဘူး’ ဆိုတဲ့စကားကို ကြားထားခဲ့တယ် မဟုတ်
လား။ အဲဒီအပြင်ကို တိမ်တိုက် သတိလစ်နေတုန်းက...

“ဟေ့ကောင်... မင်းသတိရစမ်း၊ မင်းသေလို့ကတော့
လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူးနော်၊ မင်းအသက်ရှင်တာ ငါအသည်းကွတာပဲ၊
ဒါပေမယ့် မင်းရှင်ရမယ် ဟေ့ကောင်၊ မင်းသတိရကွာ... မြန်မြန်
သတိရကွာ” လို့ နေဦးရဲ့ အစူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်နေတာကို
လည်း မြင်ရကြားရတော့...

“ကိုနေဦး”

“ဗျာ...”

တိမ်တိုက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး နာကြည်းရမလား နာကျင်ရမလား
တွေဝေနေပုံနဲ့ ဖြစ်ကာနေတဲ့ နေဦးကို ဆရာဝန်လေးက ပခုံးပုတ်
နှစ်သိမ့်ပြီး...

“ဟိုဘက်ခန်းကို အသိပေးဖို့ လိုအပ်ရင် သွားလိုက်တော့
လေ၊ ဒီလူနာအတွက်က စိတ်ချရတဲ့ အခြေအနေ ရှိနေပါပြီ”

နေဦး ခေါင်းညိတ်ပြပြီး စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို တောင့်တောင့်
ကြီး အခန်းထဲကထွက်သွားမှ တိမ်တိုက်လည်း မျက်လုံးပွင့်လာ

၁၅၀ နတ်ရွာစိုး
တယ်။

“ကျွတ်. . ကျွတ်. . အား. . . မူးလိုက်တာ”

“မျက်လုံးမှိတ်ထားတာက သက်သာမယ် ထင်ရင် သက်သာ သလိုနေပါ ကိုတိမ်တိုက်၊ လောလောဆယ် စိတ်အာရုံတစ်ခုလုံးကို လျှော့ချထားလိုက်တာ ပိုအဆင်ပြေတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ဦးခေါင်းဒဏ်ရာ က အတော်ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်ထားတယ်လေ”

“ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ!”

“ဆေးရုံမှာလေ. . . ခင်ဗျား သတိလစ်နေတာ တစ်ပတ် ကျော်ပြီ”

ဒီတော့မှ တိမ်တိုက် မျက်လုံးပြန်မှိတ်သွားပြီး အခြေအနေ အားလုံးကို ပြန်ဆက်စပ်ကြည့်မိတယ်။

ဟင်. . . ဟင်. . . ယမင်း. . . ဟုတ်တယ်။

တိမ်တိုက် ထထိုင်ဖို့ ပြင်တော့ ဆရာဝန်က. . .

“ဟေ့. . . ဟေ့. . . ခင်ဗျား ထလို့မရဘူးလေဗျာ၊ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပါ”

“ဆရာ. . . ယမင်း. . . ယမင်း. . . ဘယ်မှာလဲ၊ သူ့. . . သူ့အ ခြေအနေ”

“တိမ်တိုက်”

“ဟင်. . . ယမင်း”

နေဦးကိုယ်တိုင် တွန်းယူလာတဲ့ ဘီးတပ်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ. . . ယမင်းကို တွေ့လိုက်ရမှ တိမ်တိုက် ပင့်သက်ကျပြီး ခုတင်ပေါ် ပြန်

လွဲချလိုက်တယ်။ နေဦးကတော့ ယမင်းရဲ့ဦးချဲ့ကို ခုတင်နား ကပ်ပေး ထားခဲ့ပြီး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားပါတယ်။

အခန်းအပြင်ဘက်ရောက်တော့ အပျော်တစ်ဝက် ဝမ်းနည်း မှုတစ်ဝက်နဲ့ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို မြင်တော့ နေဦးစိတ်ထဲ ပိုပြီးဝမ်းနည်းလာသလို ခံစားသွားမိတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း. . .

“အဖေနဲ့အမေတို့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ညီမလေး ပျော်ရင် သားလည်း ပျော်ပါတယ်”

“အေးလေ သားရာ၊ လူ့အသက်ထက် ဘယ်ဟာက အဓိက ကျဦးမှာလဲ!”

“ဒါနဲ့ ညီမလေးအခြေအနေ”

“သူ့ကံတရားပဲလား. . . လောလောဆယ်တော့ နောက် ထပ် ပိုကောင်းတဲ့ စက်အသစ် ထပ်ထည့်ပေးထားတယ်”

အဲ့ဒီအချက်တော့ သားမိသားဖသုံးယောက်စလုံး အခန်းထဲ ကို တိုင်ပင်ထားသလို ချောင်းကြည့်မိကြတယ်။

၁၅၁

BURMESE
CLASSIC

“ကျွန်မကတော့ ရှင်တော့ သွားပြီ ထင်နေတာ”

“အမှန်တော့ သွားတာပဲ ယမင်းရဲ့၊ ငရဲပြည်က လက်မခံလို့ ပြန်ရောက်လာတာ”

“အခပ်ခပ်.. မဟုတ်ကဟုတ်က”

“ဟုတ်တယ် ယမင်း၊ ကျွန်တော် သတိလစ်နေတဲ့အချိန်မှာ တကယ်ငရဲပြည် ရောက်သွားတယ်၊ ငရဲထိန်းကြီးက ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ပြန်စစ်ဆေးလို့ ယမင်းက ကိုနေဦးတို့ မိသားစုရဲ့ မွေးစားသမီးဆိုတာလည်း ကျွန်တော်.. အဲ!.. ဟာ.. ဘွာ.. ဘွာ.. တေး..”

မပြောသင့်တဲ့စကားဖြစ်မှန်း တိမ်တိုက် နောက်ကျပြီး သိလို့ စကားရပ်ပြီး သူမကို ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာ ကြည့်မိတော့ သူမက ရယ်

ပြီး..

“ကိုနေဦး ပြောပြထားတာလား!”

“ဟင့်အင်း.. ကျွန်တော်.. တကယ်.. ဟာ.. မဟုတ်သေးပါဘူး.. ဒီပါးစပ်နဲ့တော့”

“ပြဿနာမရှိပါဘူး.. ကျွန်မ ကိုနေဦးတို့ဆီ ရောက်တော့ ငါးနှစ်သမီးအရွယ်လေ၊ အားလုံးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိထားပြီး သားပါ၊ မွေးစားသမီးဆိုပေမယ့် ဖေဖေမေမေတို့ကရော ကိုကိုပါ သမီးအရင်း နှမရင်းလို စောင့်ရှောက်ကြပါတယ်၊ ကျွန်မအတွက်တော့ တကယ့်အရင်းအချာတွေပါပဲ၊ ဒါနဲ့ တိမ်တိုက် အဲဒါတွေ ဘယ်လိုသိတာလဲ.. အံ့ဩတယ်”

“တကယ့်ကို ငရဲကျပြီးမှ သိတာ ယမင်းရဲ့၊ တကယ့်အဖြစ်မှန်ပဲဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩတယ်ဗျာ”

“အင်းနော်.. အရမ်းထူးဆန်းတာပဲ”

“အဲဒါ အချစ်ပဲ ယမင်း”

“အိုး.. ဘာဆိုင်လဲ!”

“ဒါပေမယ့် အချစ်မှာ အရမ်းထက်မြက်တဲ့ စိတ်စွမ်းအင်တစ်မျိုး ရှိတယ် ယမင်းရဲ့၊ အဲဒီစွမ်းအင်ကြောင့် အရာရာဟာ သိနိုင်တယ်၊ ရှိနိုင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျွန်တော် ယမင်းကို ချစ်တဲ့အတွက် ထူးဆန်းစွာပဲ သိခဲ့တယ်၊ တကယ်လို့ ယမင်းကလည်း ကျွန်တော့်တို့ ချစ်တယ်ဆိုရင် ထူးဆန်းစွာပဲ ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်ကင်းနိုင်တယ်၊ အဲဒါ ယုံလား ယမင်း”

သူမ အရှက်သည်းပြီး ငုံ့ကာ ပြုံးနေလို့ တိမ်တိုက် အသည်း
ယားပြီး သူမမေးလေးကို လှမ်းကိုင်ဆွဲဖော်ကြည့်ဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့်
လက်မောင်းမှာ ထိုးသွင်းထားတဲ့ ပိုက်တွေနဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို
ခုတ်နဲ့ တွဲချည်ထားတာကြောင့်...

(ငါ့နှယ်ကွာ...)

“သိတယ်လေ... သိနေတယ်... မင်းအဲ့သလို လက်သရမ်း
တော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိလို့ ခုတ်စောင်းမှာ ကြိုးနဲ့တုတ်ထားတာကွ
ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြဘုန်း၊ သက်ထွန်းနဲ့ ဝေဖြိုးတို့
စုံတွဲလေး ဝင်လာကြတာပါ။

“ဟာ... မင်းတို့ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

“မနေ့ကလေ... ရောက်ရောက်ချင်း မင်းရဲ့သတင်းကြားလို့
ဒီနေ့လူပြန်စုပြီး လိုက်လာကြတာ... ယမင်းရော နေကောင်းရဲ့လား”

“အဟင်းဟင်း... အခုတော့ ကောင်းနေတာပါပဲ”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ ဝေဖြိုးက သူ့ကောင်မလေးကို ရှေ့ဆွဲ
ထုတ်လာပြီး...

“ဒါ... ငါပြောပြောနေတဲ့ ရင်ဘတ်ထဲက အဆီဖူးလေးလေ
ကွာ... အဟတ်ဟတ်”

သူလှမ်းကြည့်တော့ မြဘုန်းမျက်နှာကို မျက်နှာကြက်ဆီ
မော့ထားပြီး မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်လေ...

ဒါကို တိမ်တိုက် နောက်ချင်လာလို့...

“အာ... အေးကွာ... မင်းနဲ့ ခင်မြတ်မူက ဒီလိုတွဲပြီးကြည့်
မှ တကယ်လိုက်ဖက်တာပဲကွ သေသေချာချာမြအောင် တွဲကြကွာ”

“အေးပါ... ဟီးဟီးဟီး”

“မြဘုန်းက... ယောက်ဖရွေးတာ တကယ်တော်တဲ့ကောင်
ပဲကွ...”

မြဘုန်း တောင့်ခနဲဖြစ်ပြီး လှည့်ကြည့်လို့...

“သိလား... ခင်မြတ်မူ ညည်းကံကောင်းတာ...”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ဝေဖြိုးက သူ့နှမကို ကြိုက်နေတယ်လည်းဆိုရော မြဘုန်း
ပျော်ပြီးထခန့်တာ သူများကွမ်းယာဗန်း သွားတိုက်မှောက်မိလို့ လျော်
ရပါရောလား...”

“တိမ်... တိုက်...”

“ဘာပဲပြောပြော ညည်းတို့ဒီလို လက်တွဲခွင့်ရတာ မြဘုန်း
ကျေးဇူးမကင်းဘူးဆိုတာ မှတ်ထား...”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ဒီ ပစ်မလွဲကြီးကို နီလာ မပြောနဲ့ အမီနာ ကတောင်မ
ကြိုက်လို့ လူပျိုကြီးဖြစ်မယ့်ကောင် နည်းနည်းစောင့်ရှောက်ပေးကြ
ဟ”

“ဟိတ်ကောင်!...”

မြဘုန်း ဘယ်လိုပဲအော်အော် တိမ်တိုက် ဂရုမစိုက်ဘဲ
နောက်ပြောင်နေလို့ ရူးရဲရှူးရဲနဲ့ အခန်းအပြင်ထွက်သွားတယ်။

အပြင်မှာ နေဦး ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဝင်လာကတည်းက

တွေ့တာလေ။

“ကိုနေဦး”

“ဟေ့ . .”

“ယမင်းကို ပြန်ခေါ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဟမ် . . ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“အာ . . ဒီကောင် သူငယ်ချင်းတွေရှေ့ ကြွလုံးထုတ်ပြီး ဆနယ် နေတာ . . ဟိုက သိပ်နေကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ . . ဒီကောင် . .”

နေဦး ရှုခနဲ ဝင်လာပြီး တိမ်တိုက်ကို ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

အဲ့ဒီနောက် ယမင်းရဲ့ ဂွီးချဲ့ကို ပြန်တွန်းထုတ် ယူသွားပါ တော့တယ်။

“ကိုကို . . ဘာလုပ်တာလဲ!”

“ဆရာဝန် ခေါ်ခိုင်းလို့”

နေဦးတို့မောင်နှမ ထွက်သွားမှ မြဘုန်း ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ ဝင်လာပြီး . . ဘယ်နှယ့်ရှိစဆိုတဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့ လာကြည့်တယ်။

ဒါပေမယ့် တိမ်တိုက်က . .

“ငါတောင် အားကျသွားတယ် မြဘုန်းရာ”

“ဘာကိုလဲ . .”

တိမ်တိုက်က ဝေဖြိုးတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ဟန်ပြပြီး အ

ပြင်ထွက်ခိုင်းလိုက်တယ်။

ပြီးမှ . . လေသံနဲ့ . . . ။

“မင်းထွက်သွားမှ ငါမေးကြည့်တယ်ကွ . . ဝေဖြိုးနဲ့ သူ ကောင်မလေးက မနေ့ကညကတည်းက အတူရှိနေကြတာတဲ့”

“ဟမ်! . .”

